

അരയ്ക്കോട്ടയർ.

അമ്മകത്താ
എഴുപ്പ് എസ്. പരമേഷ്ഠരാജൻ

[ചക്രവർത്തിവകാശം അമ്മകത്താവിൽ]

അകാശകൾ,
ക്ഷേമിക്കണാത്ര ശക്രദ്ധൈക്കാണ്

അംത്രണാഡയർ.

റമക്രി
ഉള്ളിൾ എസ്. പരമേശപരയൻ

[വകർച്ചവകാശം റമക്രിത്താവിൽ]

പ്രകാശകൾ,
കളക്കന്നത്ര ശക്തരേമുള്ളാണ്

ബി. വി. ഷൈഖ്യോദ്ധൂ,
തിരവനന്തപുരം

സനാദപതിപ്പ് — കാസ്തി മണ്ണം.

“കമലാലയ” പ്ല്ലു — തിരവനന്തപുരം.

1105

പ്രില മുണ്ട് സ.

പ്രകാശകൾ ഉള്ളിൾ റമക്രിത്താവിൽ ദയവില്ലാതെ
അനുകൂലം ദാഖിലാശിനിതമാക്കുന്നു.

മുഖ്യം.

കരെ കൊല്ലുക്കുംകു മുൻപു കേരളീയകവികൾ
താൽക്കാലികമായ വിനോദത്തിനായി മാത്രം ഒരുപാട്
വണ്ണക്കാവൃക്ഷങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചവന്നിരുന്നു. പ്രസിദ്ധമോ
ഉയ്യപ്പാലുക്കും അതു ഒരു കമ മുതിരുന്നതമായി സ്ഥിര
രിച്ചും, അതിനു അസ്ത്രഭക്തി എതാനും സർവ്വങ്ങളിൽ
തേ വണ്ണത്തി രചിക്കണമെന്നും രണ്ടാം അതിലധി
കമോ കവികൾ നന്നിച്ചുകൂട്ടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ തീച്ചു
പ്പെട്ടതാണി, അതു തീച്ചു അവസരിച്ചും ഇന്നയിനു സർവ്വ
ങ്ങൾ ഇന്നയിനു കവികൾ നിർമ്മിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശി
ച്ചും; നിബിഡകവന്റുമാനന്തരത്തേയോ, അരല്ലുക്കിൽ
നേന്നാം രണ്ടാം ദിവസംകൊണ്ട് കാവുചരിസമാളി വര
ത്തക്ക നിലക്കിൽ ഉള്ള എത്തെങ്കിലും സുഗമമനിബന്ധന
പ്രസ്ഥാനന്തരത്തേയോ അരുളികരിച്ചും, അതു വിനോദവ്യവസാ
യം പുതിയാക്കി, അതിനും മഹം വല്ല മാസികകളിലി
ലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്നതു കാഞ്ചുപരിപാടിയെന്നു
ധിരുന്നു അവർ പ്രാദേശിക അതിരി സന്ദർഭങ്ങളിൽ
അനുവദിച്ചുവന്നാൽ. അതതരംതീരുത്തിൽ ഇപ്പോൾ കേവലം
അസ്ത്രഭക്തിപ്രായമായിരിക്കുന്നു.

യഞ്ചേരിരന്നായ എന്നും പ്രാണസൂഹ്യത്തും പന്ത്
ഉള്ള കേരളവർമ്മ തന്ത്രരാജും ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തും മേൽ
പ്രസ്താവിച്ചു കവനവിഹാരത്തിൽ തങ്ങരു പലപ്പോഴും
എപ്പോട്ടീരുന്നു. വള്ളേന്തോറം, കണ്ണൂർ, എറബും, കുറ്റിച്ചുറം

മുതലായ ഇതരമാനുകവികളിൽ നാക്കാലത്ത്¹ മുതിരുക്കുത്തിനു വരുവാദനാരാധിതനും, അന്ന് തൊൻകുടി പങ്കചേർന്ന രചിച്ചിട്ടുള്ള പതിഞ്ഞനു വണ്ണകാവുകൾക്കിനിന്ന് എൻ്റെ ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം ഭാഷാവൈസ്യം ക്ഷേഖായ പല സ്ക്രിപ്തനാടങ്ങളും നിർവ്വൈസ്യം നിന്നിരുത്തം സമാധിച്ചു², ഇപ്പോൾ പ്രത്യേകഭേദങ്ങൾക്കുകത്തിന്റെ ആളുകളിലും, അങ്ങനേഹാഡ്വൈമന്ന പേരിൽ പ്രകാശനം ചെയ്യുന്നുണ്ടോളും. അന്തും വാണിജ്യം അഭ്യന്തരം; സമർപ്പിക്കുമ്പോൾ മുഴുവൻ തുടർന്നുവരുത്തിയിൽ അതിനും അതിനാൽ “അങ്ങനേഡയ്”മെന്ന നാമധൈയം ഒരു വിധത്തിൽ അപന്ത്രിക്കുന്നതു തൊൻകുടി ഉറയിക്കുന്നതു³. ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികാസ്ഥാനം കേരളത്തിൽ അന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; എങ്കിലും അന്നത്തെ സാമ്പത്തികാസ്ഥാനം മുഴുവൻ ഉണ്ടായെന്നു അഭ്യന്തരം ചെയ്യുവാൻ പത്രം ഇന്നായിരുന്നു. തന്നിനിത്തം എൻ്റെ മുഴുവൻ തുടർന്നുവരുത്തിയിലും അംഗപ്രതി കുടാതെ യോജിക്കുന്നുണ്ട്.

അന്നത്തെത്തതിനിന്ന് ഇന്നത്തെ സഹൃദയങ്ങളിൽ പലപ്രകാരത്തിൽ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂളുള്ള വസ്തു തൊൻകുടി വിസ്തീരിക്കുന്നില്ല. എക്കിലും, ഒഴുക്കന്നായി, ടെക്നോജീഞ്ചേരുവാഡ വെബ്മാനിപ്പം വരുത്തിയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള എൻ്റെ മുഴുവൻ പഴയ കൂതികളിൽ ആസപാദ്ധ്യങ്ങളായ ചില അംഗങ്ങൾ അവിടെ വിടുക കഴേണ്ടെന്നുള്ള പ്രത്യാധ്യാണം⁴ എൻ്റെ മുഴുവൻ തുടർന്നിലേക്കാണി മുറിപ്പിച്ചതു⁵. ഇതിൽ വല്ല അപാരാധവും ഗ്രാഫ്കിൽ മഹാമനസ്സുമാരായ ഇംഗ്ലീഷുനു സഹൃദയനാർ അതിനെ മംഗണം ചെയ്യുന്നുമെന്നും എന്നിക്കു അപേക്ഷയുണ്ട്. ഇന്നത്തെ ഒഫീസുകളം ഇന്നിരുത്തുന്ന കാലാന്തരിൽ ഭേദം വരും. ലോകത്താട്ടേപ്പും നാമം,

സാഹിത്യവും പുരോഗമനം ചെയ്യുന്നോടു അങ്ങനെയുള്ളതെ വരുവാൻ തരവുമില്ല.

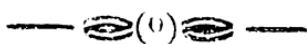
ഈ ഗമ്പത്തെ

“എന്ന് പണ്ടുള്ളക്കിടിയവൻ കവിതാരസാല-
ക്കാംഡാണ് മിനിച്ചൊരു കോകിലം ചാക്രവർത്തി”

യും സ്നാരകമായി സജ്ജനസമക്ഷം സമപ്പിണം ചെയ്യുക
യാണോന്നകുടി വിരമിക്കുന്നതിനു മുൻപാണി വിനീതി
പൂർം വിജയാപനം ചെയ്തുകൊള്ളി എൻ.

തിരവന്ത്യാരം, } ഉള്ളിൽ എസ്. പരമേശ്വരൻ.

ര—റ—മ്മാറ്റ. }

വിഷയങ്കരമണിക്ക്

- എ. സരള (നേരം രണ്ടിം സർപ്പങ്ങൾ)
 - ര. വിശ്വമായ (മുന്നം നാലും സർപ്പങ്ങൾ)
 - ന.. ദേവകി (നേരം രണ്ടിം സർപ്പങ്ങൾ)
 - ത. പത്മിനി (മുന്നം നാലും സർപ്പങ്ങൾ)
 - ഉ. സത്യവതി (നേരം മൂന്നം സർപ്പങ്ങൾ)
 - സ. കലാവതി (നീനാംഭാഗം)
 - ഒ. തക്കമ (രണ്ടാംഭാഗം)
 - പ. അരംബൈഷശതകം (ഉത്തരഭാഗം)
 - എ. ദേവയാനീപരിണയം (മൂന്നാംഭാഗം)
 - മി. ആരഞ്ഞനേരവിജയം (നീനാംഭാഗം)
 - മൃ. കോമൻ (നാലുാംഭാഗം)
 - മര. കല്യാണാദ്ധാരം (നാലുാംഭാഗം)
 - മന. ഇരുപ്പള്ളിൻ (രണ്ടാംഭാഗം)
-

അംഗ ദേശാടകയോ.

*സംഖ്യ.

കന്നാം സപ്റ്റിം

സുരത്തിനി, വിഭ്രതി, ഭോഗിപ്പുണ്ട്,
പരമഭലപ്പുകരംതിക്കളേനിതെല്ലാം
ഹരന്നസമ്മണിച്ചതു വംഗങ്ങൾ
ധരണികിൽ നിർമ്മലപ്പസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കടക്കമകളുടെ കാമദിപ്പള്ളാക്കം
കടമിഴികരഞ്ഞ കളിപ്പതിനാരങ്ങായ്
കട, തെര, വിവക്കാണ്ടതികലത്രുൾ—
കടങ്ങവിപ്പണം പുരത്തിനറ്റാമില്ല.

അതിനു നടവിൽ മുന്നു മുഞ്ചില്ലാബോ—
ഭിതി പുകളേനിട്ടിമിലമാം പുരത്തിൽ
പ്രതിഭടങ്ങഡൻ നവാബു വംഗ—
ക്ഷിതിലരമേറു സുരജനാമദ്ദേശയൻ.

* ഉതിനേറ്റ തുന്നരഭാഗം അനിമാൻ കരിപ്പുറഞ്ഞ കേശവൻ
നായകനു ശ്രദ്ധിയാക്കാൻ.

രമണപദമവന്നായ് വംഗ—

ക്ഷമയുടെ ജാതകശോഷമെന്തുചൊല്ലു!

സമർയ്യലകിലററ ദേശപ്പുർമാന്നാ—

കമെതി പുമ്പുമ വേനനം വരുത്തി.

മടി, ചപലത, കാമദാസ്യ, മനഃ—

കടിലത, ഭേദി, ഉരാശ, ബുദ്ധിഭാദ്യം,

കടി, തിരുകളിലെവാന പോങ്ങ, മെഡ്യാം

പിടിപെട്ടകിൽക്കമെ മനാനെന്തു പിനേ?

സുരയിൽ മമതപുണ്ട തജ്ജയിൽപ്പോൽ
വിരവാട്ട തന്റെ സുരാജനാമയേയും

പരമാരാധവിഖമനു തെരവിയാലും

നബത്തി മരുരാജ മട്ട സാത്മമാക്കി.

യടിതിനണ്ണി കാരകോണിച്ചിട്ടംപോയി—

ഈടിലനകാരണമീക്ഷനാം ഒരുകനാൽ

ചോടിയോട്ടുമന്ത്രത്തു നിരത്തെ നാട്ടാൻ—

ഇടിക്കൂട്ടു സർജ്ജപ്പതിക്കേശകം.

ഭരയെഴുമവനായ് ക്കരം യദേമൈക്കും

ഭരയുമണ്ണപ്പുതിൽ വൈമനസ്യമാന്നാൽ

കരമാട്ടുവിരററ തപ്പുരീരം

വിരവാട്ട വാളിപ്പരമാക്കി വയ്ക്കും.

ഒരവിയമഴകാന്നപോകിലഭ്രം—

ഷ്ടേപ്പുംഷനിൽ വാഞ്ഞാര കാമദേവതയ്യോഡ്യ

ഗ്രാവയ്യുമവഡാശാഴും സതീതപം

ക്കരതിക്കശിക്കണ, മനുശയ്യുപിനേ?

ഹരിപുരന്തികൊണ്ട് വാച്ചു നെല്ലാം
ഹരിതനിശ്ചയാളമണിഞ്ഞാരാപ്പേരും
ഹരിമവമുഗയുകതകാനനംപോൽ
ഹരി! ഹരി! മാനവർ കൈവെടിഞ്ഞേപ്പാരു.

പുതമദമെഴുമന്നുപാലപാൻ
സുരച്ചിരക്കാനി കലൻ വംഗരാജ്യം
പെത്തമഹമി മമിച്ചു കാളിയാവുൻ
കയണവെടിഞ്ഞു കളിനക്കുയെപ്പോൽ.

അങ്ങളു പറവതിനു, ശ്രൂലകൊള്ളാ-
പ്പുരവമവൻ ഭ്രജമാമിനെന്നു ചക്കിൽ
ചുത സ്വരേയതിവെലമാട്ടിയാട്ടി-
പ്പേരുള്ളിരണ്ണ പിഴിഞ്ഞെടുത്തു കണ്ണാം

ഉരു-പരമിയലുന്നാരപ്പുരത്തിൽ-
അതരളുവിലോചനമാക്ക മെഴലിമുത്തായു്
രേഖവല സരളാവു വാണിഞ്ഞാം
നൂറും ജഗജജയവെജയന്തിപോലെ.

ധരസവന്തിമഹപ്പുട്ടനാ സന്ധാദ്-
ഒരമൊട്ട് മാധവചന്ദ്രനാം സ്വന്താതൻ
സാരളയെ വഴിപോൽ വള്ളത്തി മേരേയൽ
വരമുനിയാം കവി ദേവയാനിയെപ്പോൽ.

ബിനമന നിലവിട്ട് വാച്ചുകേരും
എനനവയൈമവനകാന്തികിട്ടുന്താൻ
വനജകവയശസ്ത്രത്തി മേരേയൽ
ജനനയന്നാളുതയാരപെറ്റു തന്തി.

ചുത്തുമൊരുളുക്, ഞദിലോത്തു വള്ളി—
ചുത്തുമൊരുക്കളുള്ള പൊതുക്കൾക്കുചുട്ടുവാദം;
ഇതുള്ളിന തകവററ തോലി മേരേ—
ലക്ഷ്മിന ചുക്കിൽ; നീണ്ട നേതൃയുഗം;

കുപ്പിലുല കണക്ക കാമമോമത്ത്—
കുടമിഴിക്കിൽക്കലിയാടിട്ടുന്ന ദനാട്ടം;
വിടപബവി മനീശപരക്കുമെക്കാ—
നടമപെത്തത്താങ ലോഹിതാധരായും;

പനിമതി പണിയും മുഖം; മനോജ്—
പുനി തരണക്കുള്ളുന്ന ദന്തപംക്തി;
ഇനിയെങ്ങും വഭന്തതിൽ വായ്ക്കാസപ—
ഉന്നിയിലെഴും തിരഞ്ഞെരാററ മന്ദഹാസം;

ഇതുകുളാടിതരംഗപാളിതൻ നൽ—
പുതു പുലന്നാങ പുണ്യകാന്തിപൂരം
അനുലമവിയലുമനന്താംഗിതമെ—
ഇതുപൊഴിതാക്കിമക്കഞ്ഞലായു.

[കുളകളും]

ചട്ടലനയനതൻ ചരിത്രമാരോ
കെടുമതിയായ സുരാജുനോടുമോതി;
മട്ടമലർ വിരിയുണ്ടാഴ്ത്തിക്കുതിൽ—
പ്രപുംമഹിയും കിളിപോലെയെത്തുചെയ്യു?

“അരിവയറവുള്ളതു കേമിയെങ്കിൽ—
പ്രൂരിവരെ തൊനവുള്ളപ്പുണ്ണംകൊള്ളിം;
മരി ദുഷമവകാശി മത്തനാക്കം
കരിയുടെ മന്ത്രക്കൂദരുത്തുമാല ചുത്താൻ,

സതിയവര പരിണീതപോലു, മെന്താ—
ണ്ടിര വിരോധ, മതാണ സത്തതിങ്കൽ;
കതിരവനൊട്ട് ചേറ്റ് ചൂഞ്ഞ തണ്ണോ—
രതിൽ വരിവണ്ണണ്ണുനു, മൊട്ടിലുണ്ണോ?

നിലയിൽ ശരിതനെ തുനമെന്നാൽ—
ബുലനിധി മാധ്യവനന്ത്രിണക്കിടാതെ
ചുപമിഴിയെ ലഭിക്കിൽ നന്ന; രോസാ—
മഹർ മതി; കൈകളിൽ മുള്ളു കൊണ്ണിഡണ്ണ!

അവളുടെ തന്നവൊന്നു കണ്ണ വേണ്ട—
നാവ നിങ്ങപിശ്ചവ്” എന്നും ചുപ്പ പിന്ന
റുവരുന്നാജ വധുടിതൻറെ മട്ടിൽ—
അജവമൊട്ട് മാധ്യവമന്തിരത്തിലെത്തി.

ഒവി രുവരു കേട്ടുകേരംവിയെല്ലാ—
മവിടെ വെറും നിശ്ചലേന്നു തോന്തിട്ടപോലു
സുവിമലസുഷമാബോധി കേട്ടുകേരി—
ക്ഷവിയുമൊരോമന കണ്ണിൽ വന്നമട്ടി.

അതുവരെ നയനോത്സവത്തിൽ മാത്രം
കുത്രകമിന്നന കഴീലനപ്പാദ്ധ്യയ്ക്കും
ചതുരയുടെ ചുകന ചുണ്ണ നോക്കി—
പ്രത്യുമയെഴും രസനോത്സവം കൊതിച്ചു.

ഉടമയോട് ധംത്തപ്പിടിച്ചു ചുള്ളാൻ
തുടങ്ങെമാരമടവാരിൽ നിന്നു വാഞ്ചി
സ്വർഗ്ഗമുത്തുംകുംകുടകു ലാക്കായു—
പ്രീടമുഗ്രേനർമിഴി കാന്തപാർശ്വപരമത്തി.

“ങ്ങവളരികിലെത്തി നാമാ പുണ്യാൻ
വരവതു കാണം, കവറ ഭ്രതഭോ പുമാനോ?
അരജതറിവത്തി” എന്ന വാഴ്ച കേട്-
പുത്രബലിചെന്ന നവബിന്നപ്പിടിച്ച.

“അരജതങ്ങരു സുരാജഭേദല തൊന്തി-
പുത്രചരിരഗാത്രിയെരയൊന്ന കണ്ണേകകാരംവാൻ
കത്തിയിവിടെ വന്ന” വെന്ന ഭ്രം-
ത്രജളി വിരച്ച വിയൽത്ത് ഹട്ടിനിന്ന,

“അലമനിത്ര വല! നിന്റെ കൊച്ചുകോഴി-
ത്തല തിരക്കിത്തറയിൽ കഴിച്ചുമുടാൻ
ബലമെഴുമിവനാശയില്ല; യുദ്ധം
തുവപെരുവോരാട്ട് മെയ്യതാണു യാമം.

വിടങ്ങരു ശാം നിന്നെന്നെക്കിലും തൊന്തി
വിട തങ്ങവൻ; വെരുതെ പിടച്ചിടേണെ;
സ്വീഡമിവിടെയണ്ണത്തിനെനാരകം
വിടാ തവ നഷ്ടി വെളിക്കിരക്കിടുന്നേൻ.

തണ്ണാർമ്മലേക്ഷണക്കുള്ളാടോളിവിൽക്കെന്ന
ഒവണ്ണാസന്നം തുടയകിൽപ്പോലുമാക്കിമേവോ
ഉണ്ണാക്” മെന്നവന്നരത്തുായങ്കൾക്കുത്തി-
കൊണ്ണാക്കശിലുന്ന മീര ചിരച്ചുവിട്ട്.

രണ്ടാം സർജ്ജം

അതിനുമാറ്റം നില വന്നതുകൊണ്ട് ആരം
കേണ്ടപ്പുമാൻ, കഴുത ഹന്തി! വിഴുപ്പുപോലെ
നാശം ചുമന തലതാൽ നടന്ന; മനിക്ര-
പ്രാണങ്ങൾ ഘസ്തി; വലുതൊന്നു നാക്ക മാനം.

നേരംവെള്ളത്തുവു ദൃപ്പംമൊന്നു നോക്കാൻ
പാരം കൊതിച്ച പതിനീൻ വദനത്തെ നോക്കി,
ഭാരങ്ങൾ തുകിയോരു പുഞ്ചിരിവെണ്ണിലാഡാ-
രുരണ്ടു വള്ളിലെരിതീക്കന്തു കോരിയിട്ട്.

“അനീയാണെ ഗ്രാമമാടു നൽപുതുമാരിപെരുരാ-
രീയാനണാത്തു ചിറകൊക്കേയരുത്തപോലെ,
ജാഹാജിപ്പുമുർക്കുടി ഹസിച്ചിട്ടിട്ടും മ.
ടീയാറ കടന്നിവരെന്നയിങ്ങനെന്നയാക്കിയപ്പോ!

ആ മരജ്വലയിലെ കോമലമായ കൊന്ന-
പ്പു മഞ്ചിട്ടനു പുതുമെന്തി പുണ്ണംകൊടുവാൻ
ഈ മനനിക്കുന്നെന്നയിരിപ്പുള്ളവേതു കൂട്ടി-
ക്കോമട്ടിഡാക്കം? അവനെങ്ങനെന്ന നാളു നീഴിം?

പോരായ്യെന്തിതിനു മേലവനെന്തു വീടാം
കാരാഗ്രധനിനക്കെമ്പന്നയടച്ചപ്പട്ടി!
പാരാതവെന്തു കളിർക്കമയ് തൃട്ടേചോരയാറിൽ
നീരാടിയെന്നാണി മുതാമുത നേടിട്ടു॥

എന്നതിക്കുതിലരിയെത്തരസാ വരുത്തു—
കെ'ന്നപ്പുമാനുള്ളിമാജണു ലഭിച്ചുനേരം
സനാലുരായ ഭേദ കൈയ്യേ വിലഞ്ചുവച്ചു
മനാൻറെ മുനിലവനെ അപരിതം നിരുത്തി.

“വാ വാ കടന്ന ശം നിൻ ഗളിശാണിത്തന്തി—
ലീ വാര കിടന്ന മരിയും കളീകണ്ടിക്കാരാക്കി.”
ആ വാമതൻ പതിയോദ്ദേശവച്ചുവന്നു
നാവാനു വെട്ടി റവരു തല കൊണ്ടുത്തു.

“അമ്മാ നിന്നക്ക കണ്ണികാംതിനെന്നു കൊച്ചു—
സമ്മാന്”മെന്ന സർഷിയേംബരഴിത്താട്ടാപ്പും
അമ്മാനവന്നു തല പൊൻതളികയ്ക്കുകും വ-
ച്ചുമ്മാനമീനമലിവരു കൊട്ടത്തയച്ചു.

ക്കേന്നാട്ടതിൽക്കച്ചാളിട്ടലോട് വേറാം
തങ്ങാമനപ്പുറിയനേഴും തല കണ്ണനേരം
വങ്ങാരഴുട്ടുടലിൽ മുങ്ങിയതിനവെന്ന്—
മെന്നാത്തു കൊരംവി,നേഴുതാനെള്ളി തല്പയപ്പോ.

രണ്ടായിരം കണക്കു മേന്തിലുാത്തുവേഗം—
കൊണ്ടാൽക്കണക്കുവയ്ക്കായുള്ളുറവുമേന്തി
വണ്ണാർത്താഴുക്കുഡലി വാതെന്താങ കള്ളുനീര
കണ്ടാൽക്കഴിഞ്ഞു കുമ; കല്ലുമലിനെതുപോക്കം.

മാറിങ്ങുതാഴിച്ചു, തലതല്ലി,യകതുഫൽത്തീ
നീരിപ്പുരം, മതിമരാം വിളിച്ചുകുകി,
ആറിന്നകണക്കുഡികമരു പൊഴി,ചുരിയണ്ണ
കുറിഞ്ഞവിനേതിശക്കും കുവയാം കരണ്ടാരം.

കേണ്ടിനു കളി, പറിപ്പ്, സ്ത്രീ, പൂ, വരകാ,—
എല്ലുമീവകയിലോന്നിലുമാണ്ണായെന്നു
പ്രാണാംതൊഴം മിച്ചി വസിച്ചു; സതിക്ക ഭിവം
പ്രാണപ്രിയൻ്റെ മുതിയിൽപ്പുരേഖയ്ക്കു പൂരിയും?

ഉദയത്തെട്ടരിഞ്ഞിണപിരിഞ്ഞു കരഞ്ഞിട്ടുന്ന
തത്തമഹാപോത്യുലഭിനങ്ങൾ കഴിച്ചാണെല്ല,
പുന്നൻ മരദമോഴിയാംകൈ കട്ടപ്പുമഞ്ഞു
ചിത്താലേരുതിനുടെ ചിന്നവുമലരിച്ചു.

ക്ഷേപിച്ചകപ്പുത്രമലക്കുർമേനിയാളി—
ഘരപ്പിച്ചശ്രദ്ധത്തിനു തക്ക വിശ്വാസാഭിവം
ക്ഷേപിച്ചശ്രദ്ധ വിധി കഴുലനുന്ന ലോകം
ജ്ഞിച്ചു; ദിത്താട്ട വസിച്ചു നവാദുമാതം.

ക്ഷേരുപോയു് കരയിൽ നില്ലതൊരിക്കൽ വീണാ
വവളിൽത്തിവീഴു, എത്രപോലെ മറിച്ചുമാകം;
ഉള്ളം മറന്നിട്ടു, തൊക്കെയുംബീശപരവൻ്റെ
കൂളിക്കലെവി; ക്ഷണിവാസ് തെങ്ങക്കാം.

അതും, മറതൊട്ട തൊഴുത്തുകളിൽക്കെടുന്ന
മാടം, പിടിച്ചു പുലി മത്രുനോടേറിട്ടുന്നുവാരു
അതും ഓഡം മുതി; സുരാജനമക്കണ്ണക്കി—
ലീംററ മുണ്ണരോട്ട് പോരിനോട്ടക്കമെന്തി.

വാഴായു് അജന്നസ്കളുംവാരവനേന്തുമുഴി
വാഴായു് വത്തിനു വഴിപാത്രം ആനത്തിനേപ്പോം
കാഴ്ചാത്ത മുത്തു പരമാ രണ്ണവാത്സ നല്ലി
ഒവഴാദുലിനു പുത്രതാം മഴിക്കുന്നോപാലെ.

അതു വംഗവാസികളുടേങ്ങമവന്നരാതി—
ഭാവം വധിച്ചുവെള്ളപ്പതിക്കു സാധ്യം
ചെക്കവന്ന വേണ്ട. തൊഴു ചുഡ്യുമത്സന്തുടി—
ഒദ്ദേവപ്പുകപ്പനി പിടിപ്പുവനില്ലയല്ലോ.

നേരിട്ടംമാട്ട് ചില, രന്ധരരാളിച്ചുനിന്നും,
പോരിന്ന ഉറ്റണരാട്ട് ചേന്നിട്ടവാനരാച്ചു;
പാരിയത്തനിക്കു തുണ്ണ താനൊങ്ക ജന്മുവായി—
പ്രേരിന്ന ജീവനൊട്ട് ഭ്രംഗമാവസിച്ചു.

യീവാസ്ത്വിന്നാഞ്ഞെന്നാങ്ക ഉറ്റണവെലുഗരിതാവാം
തെള്ളിവാനവാനൊബാടോട്ടവിൽപ്പുടബെട്ടിയുള്ളാർ
മാവാതെ ചത്തു ജൈനോടിയോളിച്ചു പദ്മ—
ജേവാതുകന്നുര വരവിൽത്തീമിരംകണക്കേ.

ക്രൂംപിരിന്തു പെതി മുഷ്ടിയബാഡിലുള്ളു
കോട്ടയ്യുകത്തു ഗതികെട്ടു വിയത്തു ഭ്രേം,
വാട്ടം വള്ളന്നനിശ്ചപ്പുരനോക്കി രാമ—
നാട്ടത്തിലോട്ടമൊരു ഭീതകണക്കു, പാത്രതു.

അതുന്നാക്കതിനുകമൊരുത്തെന്നയും തരത്തിൽ—
ക്കാണാതെ കാൽത്തുണ്ണയിലപ്പുരിവിട്ട് വീണ്ടും
പ്രാണാവസാനംകമേരിന പാപി പാത്രതു
ബാണാ സന്നതെ വെടിയും ശരമെന്നപോലെ.

അതു രാജുമെഞ്ചുമ്പെയം ലഭിയാതെയുള്ളിൽ
നെന്നരാമ്പുമാൻ തള്ളന്ന നവാബുതനെന്ന
ആഹമിരയുള്ളൂധനെന്നൊവിയം കടന്ന
മീംബൻ പിടിച്ചു ശളനാളുമരിഞ്ഞവിട്ട്.

ମନିକୁ ଫଳାଂ ଗର୍ଦ୍ଧ ଛଜିପ୍ତୁରୁ କେକର୍ଯ୍ୟରେତରଙ୍ଗା;—
କିମିପ୍ରାଣିକଲାବିଧିରୁ ବିଶେଷତଃତିକୁ ଫଳିକଣ;—
ଏକାନ୍ତରଙ୍ଗରେ ଜଗତରେହାକରିତିକରିବାକୁ ହୋ—
ଲାଗିଥୁରଙ୍ଗରୁ କମ ନିଷ୍ଠାରମାଯୁଷିତରୁ.

ଆଲାହୁକୁମୁଦୁରୁ ପେଣରାନ୍ତୁରତରା—
କୁବଲାରୁ ଦୁର୍ଦେହରୁ ତଣ୍ଡରଳୁ ତାଙ୍କରବାହୀନ୍ତି
କଲମାନ୍ତ କରଇଯାଇଲୁବୁରିପ୍ରିଥ୍ଵୀ; ନାମା—
ଅଲକିଟ “ମିତିକାଳ୍ୟାଂ କେବଳ ତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣା.”

*Q. വിഷണുഖായ്.

മുന്നം സർജ്ജം.

പഴതിക്കപ്പരമ്പരയാത്രപോകം
കഴുതയെല്ലാത്തു തിരിച്ചു കാണത്തേയാണ്
മഴതിക്കളണിത്തെ മുപ്പൻ മാറ്റം
മഴവും ഭേദി നടന്ന മന്ദമന്ദം.

“കരി! മരിക്കുന്നതിക്കളുള്ള മല്ല—
യും അടിച്ചതും മണമി, പ്ലിയാക്കുന്നു
കരിതേഴ്ത്തു പറവി” എന്ന ശാന്താ—
ഭരിയോത്താനു ചിരിച്ചു ഗൈരി മന്ദം.

“മത്രാൺ സുരവൈവരി പ്രോബ, മെനോ!
കുറികൾ കാണ്ടം; രാംക്ക പേരുകൊടുത്താൽ
ഇത്തമ്മട്ടവരേണ്ടെല്ലുണ്ടാണു” —
അതുലാശ്യമുമാടോത്തു ഭ്രതവും.

“വലിയേ മനി നാരഭൻ കടന്നെൻ
തൊലിയേഴും ഏവും ഒരില്ലുരാക്കി;
അംഗിവില്ല ധരിക്ക തെള്ളു” മെന്നായു് —
ചുലിതാന്തകല്ലുതി ശങ്കരൻ നിന്നുച്ചു.

* ആരിവൈറ ചുവ്വുഡാഹാ പരതച്ചു ഉക്കരജ്ഞാഖ്യ തന്മുരാഖൻറ
മുരിയുക്കും.

“പുത്ര ശാതിരികാഴ്ചയെന്നവച്ചു—
സിതു ശാൻ കാബന്തിനോത്തെത്” സം ദേവൻ.
അതുനാരംബച്ചുരുളു പാങ്കടിക്ക—
നാതുപോതു ക്രുംഭരാടോതി ലജ്ജയെന്നേ.

വിധുരപ്രഭാവം ഗ്രഹത്തിലേക്കായു്
വിധുരുഡി വെതി വെച്ചുടിച്ചിട്ടേബാധ
മധുരാനൃതി വാടിയെന്ന കണ്ണാൻ
മധുവിൻ ദിഗ്ഭാഗവൈജയൻിപ്പോലെ.

മിചിയും മന്ദിരം പറിത്രുച്ചുാൻ
കഴിവോരുമാർവാടി കാമദേവൻ
വഴിമേൽ വിഷമാക്ഷിനേജജിപ്പുാൻ
വഴിപോതവിച്ച വരാസ്യമെന്ന തോനി.

പലമാതിരി തത്തു പുജ്ഞി ചത്രപം
കലതം ശാഖികരം അപദേശാട്ട നേരായു്
വിലവസീച്ചകകാൽ വിജാംഗ്രവന്നു—
സമലമെന്തിച്ചു വസിച്ചു സൂച്ചവദ്ധക.

തുലവിട്ടോ സദപസന്തരയാഗം
കലതം മായവനസ്ഥലിക്കുവേണ്ടി
അലസാതെ ലഭാവയസ്യമാർ ന—
നലർമ്മണ്ണെത വിരിച്ചുലക്കരിച്ചു.

പല പുക്കരം നിരന്നവീണു കോലു—
മലമായുംകുടി നിരംതരുതാഴേയെന്നും
നിലവിട്ടു വിള്ളേഞ്ഞപ്രദേശം
മലരന്പന്നാഴമാവനാഴി തന്നു.

“നൃണാവാൻ ഒരു തോഴ്ചരഹസ്യവത്താ-
ക്കണ്ണാടിക്കണ്ണാജയിലിക്കാൽനിന്ന്”മെന്നായ്
ക്കണ്ണമോതി മുധ്യന ഭീതിനങ്കീ
മണംമേരും മലർമാളുമാവാഞ്ഞ.

ചുളിപുണ്ണട്ടിത്തൊട്ട് ശാഖയോളം
തഴിയം പച്ചിവയ്ക്കും മലന്ന് തായും
കളിക്കത്തന്നലിലാടിട്ടന വുക്കും-
വള്ളിമേരൽ വാണാളി കാമളംവിളിച്ചു.

അഴിക്കുവിട്ടോരു കാന്തരൈയാത്ര പുന്നേൻ-
പുഴയിൽപ്പോഴുള്ളപ്രകേഖനി ചെയ്തു തിന്നും
കഴുപ്പും കരവും കഴിന്തുനേന്നരും
പിഴവിട്ടുത്തി ലതാഗ്രഹത്തിനാളുള്ളിൽ.

നവപല്ലവസല്പ മുക്കുട്ടുടെ-
ഇജവദോട്ടിണംമുഖം വനപ്രീയക്കുറി
അവനപ്രീയനായ് വിളങ്ങുമീശ-
നാവതാളിത്തന്തയനല്ലമായണഞ്ഞു.

കടലിനകരംതന്നെൻ്റെ രണ്ടാറുക്കണ്ണ്-
കടയും തീരകൊട്ടുതു വുക്കുവാടി
കടകായിതനാഗനീശനത്രുകൾ-
ക്കടകൈരത്രുഹലമേകി ലാലസിച്ചു.

ചെവിതൻ വിള്ളുമുഖിയായ് ലസിപ്പും-
രവിടെ സ്ഥാണാവേഴ്ചായ്ക്കാണംഗേഷം
കുവിയൊല്ലാരു ദ്രോജോഷമെന്നോ-
താവിതക്കും ധരനാളുള്ളിപ്പേക്കണാത്തു.

କଳ୍ପିତେଣନୀର ବାଟିତନୀଲେରେ—
ତେଣୁଭିବାଗେନ୍ତିନ୍ଦ୍ରିୟରେନକରଣାଙ୍କ
କଳ୍ପିନାମ୍ବୁଧରେତ୍ରୁମିଶ୍ରଜ୍ଞାଲ—
କଳ୍ପିକାଣିତ୍ୱ କମ୍ପ୍ୟୁଟ ନାଂ କଟକଣାଂ.

କଟିଲାହୁକ, ମକଳ୍ପିଲ୍ଲବିଳ
ପଢି ଲାବଣ୍ୟମେଷୁନା କେଶପାଶୀ,
ନିଟିଲାହ, ନିତାନମେଵଳା ଏହି—
ଅଟକି ଲାକରର ବଲରତ୍ନପୋଠ କଷୋଳପାଠ,

ମନଗଲୀରୀଯମନେ କେଳିଯାଥିଂ
ସମଗଂ କଣ୍ଠିଳା, କିନ୍ତୁ ଧିତ୍ତ ଗୋଟିଂ,
କମଗଂ ପୁତ୍ରମୁଖମେକ୍ଟିଗେକଂ
ରଜନନ୍ତିନୀରି, ରମୁମୁଖମଃସଂ,

ଅରାଣ୍ଡାତ୍ମକୋମହୀଯରୋଷୁଂ,
ତତ୍ତ୍ଵାତ୍ମିପ୍ରଦମାଯ ବ୍ୟାହ୍ରୟମଂ,
ଉତ୍କାଣ୍ତିକଲଗ୍ନ ମଲ୍ଲୁ, ମୋହର—
ଅତିରିକ୍ତାଳିକଷ୍ଟି, ସୁନ୍ଦରୋତ୍ତକାଣ୍ୟା,

ଅଳନିଯାହଁ ପୁତିରେଣ୍ଟିରନ୍ତୁଲାହୁ
ମଣିସାନ୍ତ୍ୟମନଙ୍ଗାଜତରୁଙ୍ଗରୁଗାଂ
ପଣିଯୁଗନ୍ତ ପଢ଼ିବେନ୍ତି ରଣକି—
ଅନ୍ତନିଯାତ୍ ରୁଟିନ ପୋର୍ମୁଲକରଣାର,

କଳ୍ପିରପୋତ୍ ମୁଢିବୁଯଁ, ଅଟକିତନିକେନ୍ତ୍ର୍ପ୍ରୁ—
ଲେବୀଷୁ, ଶେବୋଜମାରୋତ୍ତ ଗନ୍ୟବତତାଯଁ,
ବିନ୍ଦିପାରମିତନ କାଳୀକିରୁ ଗେତୁଂ
କଳ୍ପିତଂ କୋମହୀଯ ପୁରୁଷମନି,

വള, യസ്യിയൽ, കാപ്പ്, തോട്ട്, ഞൽ, കാൽ—
അച്ചി, നാസാഖണി, മോതിംഗഡാ, മാരാ,
കള എപ്പറ, മെവമാക്കുരംതൊ—
രിളക്കം ഭ്രഹ്മാപദ്മക്കി മേനിയെങ്ങും,

ഇതും തോങ്ക തജ്ജലപ്പുസിക്കു—
നാതുക്ക് “ഒക്കന്തിരു മായയോ കിനാവോ?
എത്ര വില്ലേഷജൻ ഹരിച്ചുവോ?” എ—
നാതുലാഘവന്മാടിനേന്തുരന്ന.

[ക്ഷേക്ഷണം]

ഉലരിക്കുണ്ട മാർവിതൊക്കു—
മലവുന്ന മദം വളക്കുമ്പുവാക്കു—
മലമരരാജു മത്തുകാന്തികോല്യും
മലവയാറിരു സുചുമാര വിളക്കി പാരം.

പ്രമഥപ്രമധം സൈത്തിനേരും
പ്രമതൻ സീമ പദ്യാശ വക്രുവേഗാക്കു—
കമനീയതുണ്ണൻ കപക്കുതിനെന—
പാമുളിപ്പും തവനാടകവാൻ മതിന്നാരു.

നീലത്തും കണ്ണലിന്തു, മുഖം വിശ്വന്തു,
ശീലത്തും പക്കി തെന്നലടിച്ചു നീക്കും,
പാലത്തും പുണ്ണമൊഴി പന്തുകളിച്ചിട്ടു
കോലതെത്ത നോക്കി മുഖന്തുവേണി!

നബ്ലം സ്റ്റോ.

സീമന്താമുതലടിയോളിമപ്പകാരം
പ്രഭം മുത്തടിമലപ്പതൊട്ട് ക്രന്തലോളം
വാമയുള്ളച്ചുള്ളാങ്ക തന നോക്കി വാമങ്ങവൻ;
കാമൾതന്റെപുഡുമൊരാണുതരന്നയദ്ദീ.

“ആരാറിക്കളുമൊഴിയാരെ പേട്ടിരിഞ്ഞു—
ഉാരാ, ലൈനിവള്ളുടെ ചാരനാമയോയും?
ആരാമുമലമിതിൽ വാഴുവതെ”, ന്തിവത്സ്ഥാ—
മാരായ്യാനകതലിരാശൈഖ്യം നിടുന്ന.

ഇത്തുക്കാതലും തന്ത്രിക്കാതുലാം കടന്നു—
പിതൃത്തെത്തച്ചിത്തമൊട്ട് കൊള്ളയിട്ടുലും
മത്തതപ്പം ബുത മുഴവൻ മറന്നേംബാ! തോന്ത്
മത്തതപ്പം മരവുമഗാരമായിതഭേദം

നീരാളം മുകിപ്പതിന്തുന്നലുാംകും പ്രായ്യും
നീരാളിത്തെതാട്ട് കിടപ്പുണ്ട് അന്തി പുല്ലുാം
ധാരാളം കൊതിപ്പെഴുമെന്നുറ മുന്നിങ്കും നിന്നാ—
മാരാറീപ്രമ—മരയത്ര—പുല്ല—എപാട്ടു!”

എങ്ങനാഞ്ഞാനിള്ളക്കിന്നർജിംഗഡാത്തെള്ളം തീരുന്ന
തന്നോമൻക്കുമന്തിരെ വിച്ച തെള്ളു നീങ്കി
ക്കേന്നാട്ടംകുള്ളംകുചുവാരാക്കു മുന്നിൽ ഉന്നം
ചെന്നോടോ ചുപ്പലവച്ചുവിശ്വാസമാതി.

“ബാലോ നീ പറയണമെതാരത്തി? യെന്തി—
കാശേ വന്നിവിട വസിപ്പുതിനും ബന്ധം?
ബാലേ നിന്റ് ഭൂതിയിൽ മഴീയഹ്രഭ്ര വെയ്ലിൽ
പൂഅലേയപ്പടിയുള്ളകന്ന പാരമദ്ദേശം!

വിജ്ഞാർത്ഥൻ പതി പുണ്ടന തേവടിപ്പു—
പ്രപ്രണാ? പേര്പെടുമൊരു യക്ഷകനുംയോ നീ?
കഞ്ഞാടാതകകളാൽ കട്ടിടന പാന്തം—
പ്രാണാ? മര്യപരിണതപുവ്യപ്പണ്ണുസന്തോ?

വഞ്ചിനധനതടക്കമരിയും കഴിക്കുക, മക്കു—
അതണ്ണിനം, തളിർ പണിയുന്ന തക്കമെയ്യും,
ചുണ്ടിനം, ചുമലിന, മീയരോജകംം
രണ്ടിനം, രമണി! സൗത്തിൽ തൊന്തരം തൊഴനോൻ.

ലാളിത്രക്കളിൽമൊഴി! നിന്റെ തുകടക്കണ്ണ്—
കാളിങ്ങിനഭിയിലെന്നിക്കു കേളിയാടാൻ
നാളില്ലെന്നജന്മതീടിലെന്നെന്നിനേ
വാളിൾമട്ടുമുള്ളക്കത്തിനാൽ വധിക്കു.

നീതിനെൻ നൈനപമ്പനിലെത്തി; മേലിൽ
തീഡിയേപ്പായ്ക്കിലുണ്ട് കൂടവേ തൊൻ;
സ്ഥായിക്കൊന്നാറിയക; താരിളകളുംതോൻ
വായിയേപ്പായ് വഴിയുകിലേതു വിഡ്യാഡി തുള്ളും?”

അതെൽപ്പുട്ടവനിതുരയ്യും കടാക്കും
പത്രണത്തുരായതെന്നാടികൊണ്ടാറിത്തു മനം
പുത്രൻപൂമുള്ളുമന്നിതം പോഴിച്ചു നല്പാർ—
മത്തന്നവിൽ പുരികമിളക്കിയേവമോതി.

“ഇല്ലാതും പതിമമ, കൈകിൽവേണു കാര്യം
ചോല്ലാളിം തന്നെചീയും കല്പന്നവക്കൽ
ചെല്ലാനായ് തുനിവൊങ്ക വേശഗൈമാളിം
നല്ലാരന്നാറിയുക നന്ദിപ്പുണ്ട് നമ്മും.

തെല്ലം നീ മഷിയങ്ങതൊന്നു ഞാൻ പത്രക്കെ—
ചെല്ലാളിംനും; റണ്ണമായ പ്രശ്നവും പെടാതെ
കൊല്ലുന്നണില്ലവർക്കരബന്നുവെച്ചു മാത്രം
പുല്ലംപോരെയായവനെ ഭേദം കേരംവിയുണ്ടോ?

നീ വന്നുന്നപവനസീറ്റി നിന്നകൊണ്ടി—
നീവെന്നും മമ തന്ന പുൽക്കവാൻ കൊതിച്ചാൽ
ഒരുവത്തിനാതു ശരിയെന്ന തൊന്നുമെന്നോ
ഒവും? നിന്നു കമ ബുറ്റജാതി! ഞാൻ കമ്പിക്കാം.

അതുന്നേതാ, ലരവു, കപാല, മസ്മി, വാരം
മാ, നബോജൻ, വിശ്വ, മനലൻ, കപാല, മംബു:—
മാനംവിട്ടിവയണിയുന്ന നിന്നു നോക്കി—
സ്ഥാനംചെയ്തിട്ടുകിലുമില്ല നേതരുളി.

പയ്യാരാൻ തെരുവഴി തെണ്ണണം; കിടപ്പാൻ
കയ്യാരായ് ചുടലയിലെത്തണം തരത്തിൽ;
കെയ്യാളിം മലമകളോട് മല്ലിഡണം:—
നിയുംരന്നിവള്ളയിതിനു നിന്ന് യിച്ചു?

ഒക്കാളപ്പിക്കന്തമിച്ചിയുള്ള നേരറി തൊട്ടാൽ
താളംതെററിട്ടുടർക്ക പുണ്ടുകൊള്ളുവാൻ ഞാൻ
അരുളിയീയരവുകൾ കൊതിച്ചം; കഴുത്തിൽ
ഒക്സപ്പണമുഖാശിംഭവലവമുമവയ്ക്കുവര്യാ.”

എന്നോതു മതിച്ചവിശയത്തു വീണ്ടും
വരിനാൽക്കാതിബാട് വാമദേവങ്ങാതിഃ
“എന്നോമണിക്കുഹനി! വിത്രപനാശപാഠ തൊ-
നനേംബാ നിന്മതം? ഇതു നല്ല ക്രത്തവനനി!”

എവം ചൊന്നടന്നിയാട്ടഭാഷണ മാറി—
ദ്രോവൻ്തതൽ തിരുവട്ടല്ലൂസിച്ച നേരം
ലാവഞ്ച്ചടലിന കോളിളിക്കമാകം
ചുവാൻ പുനര്പി ജാതനേന്ന തോന്തി.

തക്കതാർഭലമിഴി കൈകരകോണ്ട തെല്ലു—
ക്കോങ്ക്രൂളുക്കൈ മറച്ച ഭാഗക്കി നീക്കി
തികരപ്പു മസിതവിലാസമാന്ന് ശവ്സ്
തക്കതാർന്നകൾ ചേന്തായോകമിച്ചാണ്.

രക്കപ്പേട്ടിടവതിനില്ല യേതുവെന്നാ—
വക്കന്നം ചെട്ടച്ചുഡ്യപാകനോത്തമനം
തക്കപ്പാർഭലയെതിനിർക്കാകയാരക്കു വായ്ക്കാട്
പോൻകുപ്പും തജമായ ചുവർമേനി പുണ്ഡാൻ..

ലാവഞ്ചുപ്പാലിമ നിന്തുകത്തുവായ്ക്കാട്
ഭാവംപോന്ന് ശിവി ശിവി പാവമാകയും എഞ്ചൻസ്
ദേവതനിന്റെവിലസിതമെത്ര വിത്രമെന്നോ—
ത്രംവൻഭ്രംബയംസുതയന്വരണ പാരം.

സ്ഥാണം തു മുച്ചവൻ തനിക്കു തീരായോ—
ക്കാണാമട്ടക്കല്ലരിക്കൽ നാണാമറി
വേണംഭറ്റാരവലതനുജയ്യുംനേപ്പും
വേണംമട്ടവലതചുണ്ട് തനു നിന്നായ.

അത്തരിയുംകൊടിയുടെയുംസംഗമംകൊ—
ഞാതനയ്ക്കുംവിലമനംഗജിയു തീരം
പുതനൻവുമധുവെതിർവാണിയാരക്കു ചെല്ലു—
തറുത്തക്കുടക്കമായ പുത്രരാത്രിവിച്ചു.

അരരിവയറവരം പേരറ കണ്ണഡിനെക്കു—
ഞാരിയെയായ ശംഖമനാ കൂഴി തിട്ടുണ്ടും
അരരിഗദകളണിഞ്ചെ ധിശ്ശുവിൽമെ—
ഇരിക്കിയു വിളക്കി; മറഞ്ഞു വിശ്ശേഷമായ.

തന്നെക്കളില്ലപ്പണി കാലഭിത്താടങ്ങി—
ക്കാത്രായനിക്കായു് ഗതാ—
തകം പുത്രനെ നല്കി വിശ്ശേഷ മരജു—
നോരത്തു മാരാറിയും
തകരുക്കുറിയല്ലും തന്റെവെന രോ—
രജ്യപ്പുനെന്നിട്ടു തന്ന—
തകതാർമിച്ചിരേഖാടമല്ലുണ്ടെന്നും
കൈലുംസമത്തീടിനാണ്.

ര ദിവക്രി *.

രന്മാരം സർജ്ജം.

അ ദിവിനം സുര പുരി പെറരുപോരുമേശോ—
കൊച്ചിലിഡ്രുവലയമലങ്ങൾഇച്ചുപാലല
പിച്ചിത്താരെതിർപ്പുകളിനു കുത്തരങ്ങാം
“കൊച്ചി”പ്ലേഴുവാനായ നാടമൻറിച്ചനു.

വിനാതിച്ചുവട്ട ഇരിച്ചു ശക്തനന്നാ—
ഈനാളിം ജനത പുക്കളുള്ളിപാലുന്
മനാളിൽ പുട്ടിവിനൊടൊത്തു കീത്തിപ്പൊണ്ടി—
ചുനാട്ടിനയിപ്പാദത്തെയാണ്ടിരുന്നു.

കിഴിംവിട്ടവന്തിരുറ നൽപുകരിസ്തു—
വെങ്കിലുട്ടിള്ളിൽ വിരിച്ചു വഞ്ഞകാലം
ഉള്ളത്തിൽ പ്രിയന്നട മാറിടം വെറുതേതാ
നവജീതാർമകരം വിളയാടി വീടുതോരം?

കെക്കാണം, കുളവു, കുട്ടിത്തെക്കു, യിടത്തു,—
ട്ടിക്കാണം വിനക്കെള്ളാ, കിഴി മിറയല്ലാം
വെയ്യാനം വിരവൊട്ട മാറിടാനമൊന്തി—
ചുക്കാശപ്രതിഭകീത്തിയാജിത നൽകി.

* മുഹിനൻറ ഇതരരംഗം പന്തളഞ്ഞ കേരളവാർത്തയുടെരംഗത്തിയാക്കന്നു.

മാടവിത്തലവർക്കണക്കെ കൂപ്പമണ്ണാം
മാടത്തിനാകമടിവോരെയും പുലത്തി
മാടക്കൂഡിയകലയ്ക്കാ മകയാടിതൻ
മാടപ്പോർമ്മലയുടെ ഭാഗ്യമല്ലസിച്ച.

ചോരമാങ്കുടെ ചൊടിക്രൂടിയില്ലാറേട്—
താരമുക്കഡിതികിലഘേഷണകുലും
പ്രാരഞ്ഞിന്നുകുടകുരു ശീതബാധമാതും
ചെന്നരക്കപ്പുഴതിലകുറി വേണിവന്നാൽ.

ചേട്ടതം ചെരുതുമഴായ്ക്കുണ്ടു കൊണ്ട് വക്കീൽ—
ആട്ടതിന്നു കൊടിഡായു പേനതനും തുയിൽ
ആട്ടഡോപ്പുകളിൽ മഴിന്തുളിൽപ്പോൾ
കോട്ടംവിട്ടുങ്കുമെറി.

അന്നാട്ടിനാരചമണിക്കമല്ലിനത്തിൽ—
തന്നാമം അരമൊട്ടു പററിട്ടുന്നുലും
നിന്നാളും തുപ നിറയും രൂപാരിജാതം
വിന്നാന്തികരണമൊട്ടാത്തുവരുചെയ്തു.

അന്നാമന്നുപാരുടെ കോപവരനിയല്ലും
കാണാകന്നുവു വയസ്യുന്നതുണ്ടുണ്ട്
വേണാൻറുകുക്കാതിജാട്ടു വൈരിമെയ്യിൽനിന്നും
പ്രാണാവ്യുദ്ധപ്രസന്നടൻ വെളിക്കു ചാട്ടു.

കാലൻചിൽത്തൊഴു കുരത്തെ നൽകിട്ടേന്നോ—
കിലാലുംവാത്തിനു കരമേകി വേണു മട്ടിൽ
കാലൻപോൾ കളവുകുരുക്കാട്ടിട്ടുന്നവക്ക്—
കിലാലും ഭ്രവലരിപ്പു കാര്ത്തു മാടരാജ്യം.

ആമട്ടക്കിതിവലയം റൂപാലന്തം
സോമൻപോൽസതചിരനാണിടനാകാലം
കാമതിന്കൾപിശ കാട്ടിടം ഫലത്രൈ-
ക്കാമംചോൽവൊത കട കടമായ് നടനം.

പുരത്തിന്പുക, ദിവപൂണം പുണ്യലക്ഷ്മീ—
പുരത്തിന്പുത്രുമപുലൻ പുതഞ്ചേരു,
പുരജ്ഞാക്തി മടവാത, മൊത്താരോമത്ത്—
പു, രവിൽ, ശിവപുരമണ്ണ കൊച്ചിനാട്ടിൽ.

പുടത്താർശരഹം രാജധാനി തോതിൽ
മാടക്ഷ്മാഖരതകരതാമപ്പുരത്തിൽ
കേരറരഞ്ഞാരഗ്രഹ, മോമന്നപ്പുരത്തി—
ക്കാട്ടൻപിൽ കമനികരംചേറ്റം ലാലസിച്ച.

പുനികരക്കെതിൻമുഖി ചാത ദേവകി'പ്പേ—
രേതികൊാണഞാതവയ്യുവഗ്രഹത്തിനഞ്ഞിൽ
കാനിപ്പുാൽക്കെല്ലിന വേലിയേറമായും
വാൻതിങ്ങേം പുകര വിളയിച്ചുമല്ലുസിച്ച.

തപാത്താമരമലർ തട്ടകോള്ളി മാസ്യം;
തകാതായപ്പുണിതു കടത്തെത്തട്ടത മേനി;
തകാര്ത്താൻ തയണിമ പുണം ചേർത്തി; ന ധനി—
തകാര്ത്താണടിപ്പണിയുനാ വിത്തരംഗം;

കോടകാരതിൻനിരമൊത്ത ക്രമത്ത്; തക—
തേതാടരൂപിളി കുവളത്തിടനാ കണ്ണം;
മാടപ്പുാർക്കരതിന കൊക്ക; കാട്ടിളിശ്ശാൻ—
പേടക്കണ്ണ; പേരുമ പുലൻനിടം നിത്രബേം,

ନାଟାର୍ଥଙ୍କ ରୂପକ କୋତିଷ୍ଠ ଚାଲିଛି; କାନ୍ତିଙ୍କ-
ପାନ୍ତାଳିକକମରିଯୁ କଟିପ୍ରଦେଶଂ;
କାନ୍ତାନାଯ୍ୟକିର୍ତ୍ତିର ନଟ; ଡିଗ୍ରୀଜ୍ସଯପଜାଗ୍ରୂ
ନାଟାନାଯ୍ୟ ନାହିଁନଶରୀର କଷିଷ୍ଠ ନାଲି;

ହୁଣ ମଟିକୁଣ୍ଡରୁଵଟିବେଳି ମିଳିନ୍ଦନୀ-
ରୋମଣ୍ଡୁ ମୟୁମେଶିଯାରଙ୍କ କୁଷ ନାୟକି
କାମଂହୋର କଣ୍ବବନିଲଯ୍ୟ କାତତନାରଙ୍କ
ସୋମଙ୍କ ଚୁରିନ୍ଦମାତ୍ର ପିପ୍ରନାୟିଙ୍ଗମ.

ରଣ୍ଜାବେଳିଲୁମହର ଜୀତିକୋଣ୍ଟ, ତମିର-
ତମିଳାଙ୍କଂ କତିରବଳଂ କଣ୍ବକିଳିଙ୍କପି
କଣ୍ବାଙ୍କଂ କରଳ କୁଣ୍ଠିତପଟିଯ୍ୟ ବାତ୍ରି-
କୋଣାଙ୍କଂ ପୁଣ୍ୟମେତାତ୍ତ୍ଵ କୁଟି ବାଣ.

ଆମାବଳ କୋଟିଯ ପଟଯ୍ୟ, ଦୁଇତେଲ୍ଲୁଙ୍କ
ସମମାନିଷ୍ଟୁଙ୍କ ପତିତରୀର ନାଟିଲେଯ୍ୟ
ଆମାଙ୍କ ପୋଯିଲିବେଳନାର ଗ୍ରହତିର ବାତ୍ରିବା-
ନମାନ୍ତରେନ୍ଦ୍ରମିଶିଯୁମାରମଯୁ ତନିଷ୍ଠ.

କର୍ତ୍ତକଳାଙ୍କୁରୁମାଶିଯାର ଅନିଷ୍ଠ କାଳ-
ତରକୁରୁପ୍ରକେଳଙ୍କ ଧରନିରଜ୍ଞିତ
କେକକରର କବିଯୁମାତ୍ରକିନାଲ୍ପିତଙ୍କ-
ରିକଣ୍ଟନ୍ତ ଭକ୍ତଲବନାମନାଯ୍ୟବସିଷ୍ଠ.

ଚୋଗାଲକୁବଲଙ୍କ ବଲବେଳାତ କାମିଯାଣା; ପିଳା-
ଛୁଗାଯୁ ତେବୁତମାତ ଦେଖଷ୍ଟୁନ୍ଦ ତାଣା;
ଏଗାଲବନତବେଳତିରର କେକମିନ୍ଦକା-
ଲଗାନ୍ତାପବେଳାତ କଣ୍ଠିଲବ୍ରାନ୍ତିଯାଯି.

തന്നോളം തിരമൊങ്ങവനമില്ലതിനു—
ടക്കാടന്നടംപൊരുതുനോരപ്പുമാനെ
പൊന്നോമൽക്കിതിപതിയിനു നമ്മൾ പൊല്ലീ—
സുന്നോതും തുരയുടെ നാമനാക്കിവച്ചു.

അട്ടംനേർന്തിരവൊരു സെഷ്യുലം മജിസ്റ്റ്രേറു—
ക്ഷോട്ടും നാമരിഞ്ഞവതിപ്പും മാതൃമണ്ഡ്ളം;
ഇതട്ടരോക്കവയ്ക്കെട പോക്കപോലെ കാട്ടും
മെട്ടും ചെയ്യുവതിനൊരു തക്കമന്നിയുണ്ട്.

ഇക്ക്ലോൻ്റ് വരമിനിയെന്നരപ്പുമാതും
മയ്യേണ്ണാധമണികരു കിടാങ്ങാളുക്കിടത്തി;
അക്കന്നന്നടന്നെയാരുവാത്ത ഗംഗിമാളിം
കർക്കണ്ണപ്പുതുമൊഴിമാർ അവിച്ചതില്ല.

തെപ്പാരാനോരവക തെററുവെയ്യിൽ വെട്ടി—
ക്ഷോപ്പാനം വസതി കളിംകുഴിശ്ശവാനം
അപ്പാതൊന്നുത്തുകയില്ലവനു ഇന്നിൽ
ചെപ്പാപ്പും മലയുമൊരാലിലയ്യും തുല്യം.

അന്നാട്ടിൽക്കൊലുമരമൊന്നതനെനോക്കി—
ചെപ്പനോടൻപുട്ടുമൊരു കാലകിക്കരക്കായും
എന്നാളിം പെരുക്കിന കാൽക്കഴുപ്പു തീരം—
നന്നാരായപ്പുലതരമെണ്ണവച്ചു ദണ്ഡം.

അക്കാലവത്തൊരുവക മോഷണം തെളിപ്പാൻ
മുക്കാലിത്തടിമുതലുള്ള യന്ത്രമോട്ടും
ധിക്കാരത്തിനു നിധി കാലത്തുനേനാടായും
വക്കണ്ണിപ്പും ഭിഴി വട്ടമിട്ടിരണ്ണാം.

കാട്ടിൽപ്പുടനു കടവാത്തലവൻ കടന്നു—
രാട്ടിന്റെയാലും ലണംതലവുന്നേഹാലെ
പാട്ടിൽപ്പുയോജമിഴിമാർ മരവും പരഞ്ഞി—
കാട്ടിൽക്കൂമിച്ചു കതകിനു വിളിച്ചു യോധൻ.

നല്ലോലുംപടി മനിലെത്തിയെരിയു—
ഒന്തൊന്തുരുപ്പുകൾ—
പുംബുപുംബകൊങ്കകര പേരിടനു സതിയാ—
മദ്ദേവകിത്തയുലാറം
“പൊങ്ങുയ”പോരിന ഹന്താ കാരണവരി—
അടി”ല്ലെനു ചൊല്ലുനു വാ—
ക്കുപ്പുള്ള ക്കടിലനു കാതിലുത—
പ്പുമാരി വയ്ക്കിച്ചേ.

—(0)—

രണ്ടാം സർജ്ജം.

അരിയൊരുക്ക വിനിമിനിട്ടേനാ—
രവിവഞ്ചർമാലികയാളെയത്തെത്തിൽ
അരികിലോരുക്കണക്ക് കണ്ണേനര—
തത്രിയമനാന്നാരവസ്ഥയെത്തുരയ്യു?

മതിമഖിയുടെ മഞ്ഞമേനിയാകം
കതിരവന്തെഴുവാരോളിക്കെതിക്കംപദം
എതിരിൽ വിലസിട്ടുന്തൊന്നു കണ്ണ—
ക്കൊതിയൻ കള്ളിണു മഞ്ഞെഴുപോയി.

മിച്ചിയിമയിളുകാതെ,നാക്കയത്രാൻ
കഴിവുപെടാതെ, പൊളിച്ചുവായടപ്പാൻ
വഴി ചെറുതറിയാതെ, മറ്റൊരു—
തന്തംഫിലിൽ മയങ്ങിയപോലെ നിന്നു കാമി.

അലപ്പംരകമ കൊത്തുവാൻ കരിക്കൽ—
പ്ലകകഴിച്ചു നിരത്തിവച്ചുപോലെ
പലമിച്ചിയുടെ മനിൽ നിന്നനില്ലിൽ
പലമതി ലേശമനങ്ങിടാതെ നിന്നു.

അതിനുടെ പോതു കണ്ണിടാതെക്കണ്ണാ—
ക്കൊതിയനെ വിട്ട തിരിച്ചുകരുതുപോകാൻ
മതിമഖി കഴക്കപ്പോകി; തേവിടിസ്തീ—
പ്പതിവവര പണ്ണ പരിച്ചുതല്ലുക്കു.

വെളിയിലെവിടങ്ങോ ഗമിച്ച ജീവൻ
തെളിവൊട്ട് വിശക്തമക്കത്തണ്ണത്തപോലെ
വിളിയെഴുമവന്നാനാണ് വേഗാൽ
കിളിമൊഴിയാളൗട്ട് വാക്കുമേവരോതി.

“മതിയെതിർപ്പുകൾവായുംപുകൊണ്ട് വാനിൻ
മതിലിന്റെ വെളിയിട്ട് മകയാളേ!
മതിമതികളണിഞ്ഞെ മെഡിമുദ്രേ!
മതി മതി നിന്നുച്ചതി; നെഞ്ചുകും തകന്.

രഞ്ഞകളിവു തെളിപ്പുതിനു വേണ്ടം
കരവെഡമിഞ്ചു കടന്നാരോന്നുരയുള്ളൂ!
തരണിയെഴുത്തിൽ നീ ഹരിച്ചുവല്ലോ;
വിന്തു വെടിപ്പിന്തു വേണേമട്ടിലായി.

വനജനയനമാക്കുന്നും കടക്കണ്ണ്—
ഇന്നയിലിവന്നാൽ പുല്ലുമാന്നപോലെ;
കനലിനു കളിർവ്വും; വേയുമിപ്പും
പനസ്ഥലാധാരി! കാളിയെപ്പിടിച്ച.

അംതിനൊരു ചെറുശിക്ഷ നൽകിടാത്താൽ
മതിമുഖി; തൊനൊരു മന്ത്രിയാകയില്ല;
ചതിയുടെ പിഴയായും ക്ഷണിത്തിൽ നൽകു
പുതിയൊരു നിന്മധുരാധാരാമുത്തത്തെ.

ചലമിഴി! യിതിനെന്നൊടീപ്പുരേതും
കലരയ, താഴുരുവേണുമന്നിരുന്നാൽ
മലയെതിർമുല നിന്റെ മാറിൽ നിന്തു,
മലർമക്കാളുള്ള വലത്തുകൈരെയാട്ട!

മരതലയുടെ വായിൽ മണ്ണടിപ്പുണ്ട്
ചെറുതൊങ്ങ ക്രസ്സലേഴ്സാതോരെന്നായീരും
വെറുമലർക്കണ്ണയാമോരാദക്ഷ വെങ്കവാൻ
നിരുക്കയിൽ മുന്ത വരച്ചവിട്ടിരിക്കാം

കളി പറയുകയുള്ളു, കനററിയെന്തെ
ചുളിവ്, തിനിനെന്നായ ചുക്കമില്ലയല്ലോ!
ഒ* *തിയുടെ സത്തു പഞ്ചവൺ—
കിളിമൊഴി! നീയരിയാത്തതല്ല താനും.

അടവെംബുചുപ്പിയെന്നാമെൻ്റെ തക—
കിടമിതിനെന്നെന്നാട്ടുത്തിട്ടേണ്ണതില്ല;
സോദ്ദുമരങ്ങളുകു വേണ്ണതിനെന്നെന്നാ—
യുടനോത്രനുവടിതനെ മുഹിലാട്ടേ.

തടവതിനോങ്ങവൻ വരില്ല; ചക്കേ
പുടയറി നൽകിയ “പട്ടർ”കേരിവനാംതു
ഉടനവനുടെ മാറിടത്തിൽനിന്നും
കുട്ടിമണിമാല പറിച്ചെടുത്തുകൊള്ളാം!

ഗ്രൂപ്പപറവതിൽ നുറിരട്ടി നൽകാം
പകരമൊത്തരമെന്തുരപ്പ്”തെന്നായ്
ഗ്രൂപ്പമൊഴിയോട് ഗ്രൂലുപിച്ചുനേപ്പോൽ
വകതിരിവരെറായ വങ്ങനേതി വാക്കും.

പട്ടതാമിടിയൊച്ചുകെട്ട് പേടി—
മെപ്പട്ടമൊങ്ങ പന്നഗിപോൽപ്പിടച്ചു പാരം
മട്ടമലർമിഴിയുള്ളിടിത്തു വാടി—
കിട്ടകിടെ തെട്ടിവിരുച്ചിവണ്ണമോതി.

“ഹരി! ഹരി! കമ്മകയ്,ന്തിതെള്ളവാക്കാട്
ഞരിയ ഭവാനിവദ്ദോട്ടരച്ചതിപ്പും? വേരിയ
പെരിയ രൂപ്തിമന്ത്രിയെങ്ക്? പീറ-
ട്ടറിതമിതെ?ക്കൊങ്ക് ചേർത്തു തമ്മിൽ വേദ്ദേ?

ഇളയണിയുമനനകാന്തികോലും
ഗളുമണി ശക്തരുപ്പെൻറ കൊച്ചുംനാട്ടിൽ
കളിവുകൾ കലരാതെ വാച്ചുകേരം
വിളവിന പാഴുപ്പുഴ വേലിതന്നെയായോ?

അതിനിടവജവാൻ തെങ്ങക്കു,മോമൽ-
ക്കപ്പിപ്പിപ്പിതന്നെ മന്ത്രിവച്ചുനിപ്പും
സതിയിവളിലെഴുന്ന സച്ചരിത്-
സമിതി ചെരുതൊന്ന പരീക്ഷചെല്ലുതാവാം.

ഇവള്ളെട ചരിത്രതിനൊന്നുകൊണ്ടം
ലവമൊരുദോഷമിനേതവരയ്ക്കുമിപ്പ്;
റുവരകരബലം ജയിച്ചിട്ടെട്ട്!
തവ സഹിവോത്തമി നന്മയും വരട്ടി!

അടിമലർ പണിയുന്ന”വെന്ന പൊന്ന്-
അടിയന്നാടമമടവായരച്ചുനേരം
“എടി! വലിയമിട്ടക്കിതനെ നീ; നിന്റെ
കടിപ്പത വിനൃയ!”മെന്ന ഭജ്ഞനാതി.

“ഉടമയോടിയ തൊനെട്ടുത്തുകാട്ടം
കടലു നിന്നുകൊടു കൊച്ചുവാഴനാരോ? പിടമുഗമിശി! വീണവായനയ്ക്കു
ഇടയവതിപ്പെന തൊൻ മുതിപ്പുട്ടേബാധി?

മതി മതി കളിവാങ്ങു, രക്തമാണോൻ -
മതിയിരുന്നേര, മിനിക്കുവെക്കഴിഞ്ഞാൽ
ചതിപറയുകയും കൊടുക്കു നീയാ -
സ്ഥിതിയെ വരിപ്പുതു വധുഗമാക്കുമല്ലോ.

അതിനടന്നിടയാക്കിയാൽ നിനക്കേൻ
സതി! ചടലപ്പിണമായ് ക്ഷണം കളിക്കാം;
അതിനിവന്നപരാധിയല്ലതാണ്;
മതിമഖി! വേദിന്തുരച്ചുകൊടുക്കു വേഗം.

കലവയുഡുമിവനോരേതവാഴ -
കലയുമെന്തിക്കുംകിലോന്നോപാലുതനു;
കലയുടെക്കമ്പയോക്കിലുന്നു ചിത്തം .
കലഗിരിതനു; കലുങ്ഗക്കില്ല ലേഗം.

ലതയെതിർക്കുംഭാത്രി! നാഞ്ഞയും ഞാൻ
കതകിനു മുട്ടുവനന്തിയാക്കി, ലപ്പോരം
ചിത്തമാടിവന്നേയാ നിനക്കിതംപോരു
ചിത്തയിൽ വിള്ളുങ്ങിന തീയേയേയാ വരിക്കും.”

അവനരിശമോടുവേദിയുമോതി വേഗം -
ലവശതയാന്ന് വിടത്തിൽനിന്നു ദശായാൻ ;
അവളുമബലയാർ തനിക്കെടുത്തു -
രവമതിയേയാത്തതിമാത്രമാത്തയായാർ.

കരിയെതിർന്നിരവും കൊടുക്കുന്നുത്തീ -
പ്പുാരി പത്രം മിച്ചിയും കട്ടതെന്നായിള്ളിം
പരിഘമട്ടിച്ചാണിതെ കൈയുമൊരുതു -
രിഡെ നിന്നുവുള്ളവരും പാരം.

ପାଲଶ୍ଵରମାତ୍ରି ପାତକେଟାଟ ନିଟିଲ-
 ଏପ୍ରାଟାଯ ରକତକଷମା-
 ପାଲଙ୍କ ନଳ୍ପୁତରତିନିଗନ୍ଧାରିକିଲାଯ-
 ରୁହଁରୁତିଲୁଣଭାକଯାଏ
 ମାଲପ୍ରାତମିଵମେଣଲିମୁତରିଯୁମା-
 ରାକର୍ତ୍ତ; ମରେରାକେଯୁଂ
 କାହାଙ୍କରେଲେ ଯରଦ୍ରବ୍ୟରେ କରି-
 କେଣେଠାଟ ଚେନ୍ଦିକାର.

— : ୦ : —

ര. പത്മിന്ദി *

മുന്നാം സർജ്ജം.

ജേലിനകം ജയപുരയെന്നെങ്ങളിനെററം
മാലിന്യമാന്നാൽ മഹമ്മദനിട്ടപുട്ടി
സൗലിച്ച തള്ളലൊടു പുണ്ണിരിപുണ്ണ കാൽമേൽ-
കാലിട്ട് താടിതടവിത്തലപോക്കി വാണം.

കാട്ടിനകം ശക്കി തഴ്ത്തിന ഭീമവന്നേനാ
കുട്ടിൽ കുട്ടി കെരികെട്ടാൽ സിംഹമെന്നേനാ
നാട്ടികലുജ്ജവൻ നിന്നപ്പുണ ലൈസിംഗ്
രാട്ടിനെൻ്റെ കാലഗതി രാഘവ! രാമരാമ!!

നേരററ മട്ട ബല്ലി വാണം, മിരട്ട്, താഴു-
യിരണ്ടുമാൻ, മധ്യിലോകമേകാപ്പുമ്പേപ്പാർ
പാരം ലസിച്ച ജയിലിൽപ്പുവനാഡുതപ-
മാരമുന്നാം രൂപന വന്നതിലെത്തു പിതും?

സാമന്ത്ര്യപതികളിലും വിധിതൻ നിയോഗാർക്ക്
സീമന്തിനിമക്കമാലിക കാന്തയാളിലും
ഓമൽക്കല്പത്തിനു പിതാവിനന്നും കരങ്ക-
ജാമനാവനാരികിലപ്പോളാളാളതില്ല.

* ഇതിനെൻ്റെ മുമ്പായം പത്രാദ്ധരുതു കേരളവൻ്റെ തന്മുഖാശം
തൃതിയംകമാ.

വന്തിന കീഴ്പ്പിറവിയിക്കൽ വിതച്ചു തങ്ങ്
ഐന്തിന പാശിൽ മരവുന്നതു മേലിലെന്നായ്
ചിന്തിച്ചു ഭ്രമിച്ചികർക്കുന്നു കണ്ണാൽക്കൂട്ടിം
പന്തിക്ക ബാധ്യതന ഘുണ്ട വെളിക്ക ചാട്ടി.

അതുമട്ടു ബന്ധിയെയാട്ടു ഭവിധി പോരിട്ടുന്നോ—
ജീമനാനന്ന കണക്കുള്ളിരസാ വഹിപ്പാൻ
രോമം വള്ളത്തിട്ടുന്നോ ചെരുതെന്ന തോന്തി-
ക്കാമൻ തുരപ്പുള്ള പദ്ധതിനാണുണ്ടാൽ.

“താനവിലിലുരകിലേതിനെയാറുകയില്ലോ
ഞാനമഹരം പിഴതുമാറിന മല്ലവള്ളി
മാനത്തിൽ നീർ,നിശ,ലിവറിയിലാശയരാൻ
വേന്തുക്കൊടംകനല്ലിൽ വെള്ളുകരിംതുപോട്ടു.”

എന്നോത്തുവിത്തിരി എത്തുംിത്തു കഴുത്തുയർത്തി
മനോഹരം മനനക്കുഴ കടവിച്ചു ദൈയത്തു
ക്കേന്നാട്ടത്തിൽക്കുവയാജോട്ടുകുട്ടി വാഴ്വാൻ
വന്നോൽ ശങ്കയിൽ വലഞ്ഞവിടം വവടിംതു.

പഞ്ചാസ്യനാകമധിനൻ രജനങ്ങൾ തോററ
പഞ്ചായുധപ്രഥ വിട്ടം കണക്കുക്കു ലാക്കായ്
പഞ്ചാസ്യവിക്രമനവൻ പകലോട്ടു രാവാ—
പുഞ്ചാമൃതാധരിയെന്തോത്തു പരഞ്ഞി പാരം.

മല്ലാസ്യനന്ന ഭവനത്തുകയുകവത്തി
കൊപ്പാക്കാലയും കറിയാക്കിയ കിഴ്ച്ചുപ്പാൻ
നല്ലാറിൽമെല്ലിമണി പത്തിനി കാണുത്തിന്നായ്—
ചാഞ്ചാസ്യാവത്തു? — കറിയെന്ന കൊട്ടണ്ണയച്ചു.

“സാര്വദാഖിലിനിൽ ചൊടി, കൈൻ്റർസജ്ജത്,-
യിരംബിനം നടവിൽ വീണാരു പ്ലുംഗേരു
പാരം വെളിക്കൊള്ളിയുമുള്ളിന കട്ടിയും നിന്-
ചാരത്തുനിന്ന വശമാക്കിയപോലെ കണ്ണൻ.

ചേണാന് നിന്റെ പുത്രമെരുംളിക്കണ്ണിടന്മോ—
ഔണാക്കിമാർ താണരാവതിനായ് കൊതിക്ക
അഞ്ചാകവോർ പൊരതികെട്ട് നഘംസക്രപ—
മാണാറമിപ്പുതലരുപനെന്തുന വദ്ദേ!

പാരായതിൽപ്പുരമുക്കല്ലുമോം പദാത്മ—
മാരാൽ തനിച്ചുണ്ടവിച്ചുരാലുംനിമിത്തം
കാരാറുമാന്യതമസത്തിൽ വസിച്ചിട്ടും
പേരാന് നിൽ ഫ്രിയ, നതിനിവന്നുവേണം?

ആ വകനജ്ഞ കുമ തീക്കിലെത്തു ലാഡം?
നീ വൻപുവിട്ടുനടന്തടിയേറിയാലും
ഈ വന മാലിവനണ്ണെരുംനുംനായ
ചുവന്വന്നപ്പിടികിടയ്ക്കയില്ലയല്ലോ !

സത്രതിലത്തുമിയലാപ്പുമായ പാതി—
അത്രും നിനക്കൊരോളിപ്പുണ്ണ യുവാവിനൊക്കാറാ
രത്യത്തുമൊന്തിട്ടുകിലോത്തുവരട്ട്; നിന്റെ
യത്രാനുശൃംഖലയിലത്തുമാന്നിടന്നാൻ.

മക്കളുപ്പോകമൊരു ‘ഹാജി’ക്കെയ്യും മയക്കം
മെമക്കണ്ണിക്കിത്തരുണ്ടാത്തിവരത്തുമാരി
അക്കണ്ണടിയുട്ടിമയായതിലെത്തുവിത്തും?
മക്കളുപ്പുംക്കാതിയെ വിട്ടിട്ടമീച്ചുയുണ്ടാ?

ஹடிலு மெல்ல வார; க்ஷமை தெல்லு வெளம்
கொடிக்ஷமின்னிட்கிலுான் திரின்றுகொண்டு
வாடிக்கூரின்த பனிக்கீல்மலரின் வீளாங்
மோகிக்க மனித விரிவான் வழியிலுயலோ.

ஹுநாங் தான் மதியீபமலை, மொடு-
கெநாகுமலஜயபூரத்தில் நற்புதாஞ்சு
ஏந்நாரிமாங்மனி! நினக்கெலிலுஷமெங்க-
வங்கால் உயாமஹியி கீ; யதிநிலு வாங்.

ஒவலிலுயைகிலது வேளை; ஜகத்தக்கி-
பூலிப்பமென் வலதுாகையிலை வாழிநாளே!
ஜேலித்தெப்புங் பூயகை விடிடுவான் நாக்கொ-
ராலிங்கங் ஏதி; நினக்கெதிலெற்று நஷ்டங்?

ஹுக்காந்த்தூஷ்கிமங்காய் மணவுந விளை
வக்காதித்தான் விலதரான் தாவிலுயைநால்
மக்காதெ வனிட்டை, மாஷிக்கிலொன்னாகுடி
மக்கான் மடித்திட்கிலெப்பாகை இந்துகிட்டு?

அல்லாய்கிலுயத்தியேன, மெனிக்க வா
வல்லாய்த் தான்; மதி; மேலித் வராதவளை
மல்லாக்கி! நினைவு மாங்குமுடிதெந்தாஞ்சு
சொல்லான் நின்பூயியங் எநான் மாங்குபாரைக்காங்.”

ஹுமந் வாவுகமக்கைய கஞ்சு வாயிட-
ஷுமகை சூஶ்விரத் தாங்கவிழிங்கலூநி
ஶ்ரீஷந்துவம் செந்துகைத்தி நினஷுராஷு
ஸமத்துமோந் மாலேவங்கமொன்னயஷு.

“ஜெலித்தெபுத்து பயித்தனான், வேங்கிரவையாரா-
யாலின்றகைத்தித்தை, கூடது ஸாலுஷாக்காள்
மாலிலை தெழு, மறிக்குறையா, மதோனி
தாலிக்குமேலுபி பதிக்குத்தெனபேக்கு!”

அருக்குற்று கள்ளு “ஶரிய்க்குவென வநிட்டு;
வோக்குவெங்கூல் பூலி பூலை ஜித்திட்டு;
கோக்கூலை சேப்புத்தின மும்ம! கீ தரினுஂ.
கோக்குவை” யெனு கருவகொள்ளு துஞ்சூகோடி.

‘ஏனேதோன்று கஷித்துவோ கும? யொன-
த்தக்கு ஸமிரபேபுமமி—
பூநோட்டுநுலமாரிலபெருமும்
தாக்குவா வாக்காற்றுவோ?’
வினோட்டுத் தூண்டு பெறுவிடு ம-
தோதீவே தந்தியாக
தன்னோசிக்குலமாமக்குப்பியொட்டு
வெற்றிக்கு ஹோயிக்கிங்கார்.

നബ്ലാം സർജ്ജം.

തടിക്കളും പ്രോംഗമലും ചരകമോമന—
തടിത്തന്തരതാർമ്മിച്ചിയായ പത്രികി
ചൊടിപ്പിയന്നോരഭിസാരികാംഗന—
പ്രടിക്ക ദില്ലിയപരശ്രമമെത്തിനാണ് .

കനംപെരും തോഴികരം എറുപേരോട്—
ദിനത്തിലുണ്ടായിലവക്കരിച്ചുവരു
മനസ്സിൽ നാണം സുരഖ്യാക്കുന്നും റീ
ജനത്താടക്കാത്തുള്ളി ശമിക്കുമെകിനാണ്.

അനല്ലോന്ത്രീയാത്തരും ദാസിമാർ
കനത്ത പല്ലക്കക്കേള്ളി നിങ്കക്കവേ
അനംഗത്വപാലകക്കേലാജ്ഞയാത്രയായ്
ജനങ്ങളുക്കാളും ദയ നിശ്ചയിച്ചുതേ.

‘വരാളിസംയോഗമാടന്നയാനവും
നിരാമയം തേടി ലസിച്ച പത്രികി
ധരാതലത്തിൽ അലകേളിയോഗ്രയായ്
വരാതെ തീരിപ്പുതു ചെവകല്ലിതം.’

തുറന്തിവണ്ണം പലങ്ങം കമ്മിക്കവേ
ഇരയ്ക്കു ശത്രുക്കൾക്കിപ്പന തുന്നിലുയ്
നിറംപെട്ടം സുന്നരി, വാഹനത്തവി—
ട്ടിരക്കി, തുമിന്നാൽ വിയൻതിന്നിന്നപോൽ,

തിരിച്ചുപോകാൻ തുനിയാതെ തന്നെയേ
വരിച്ച വാഴ്‌വാൻ പരിവാരയുക്കത്തായ്
ഗരിച്ച മറ്റൊരു വന്നിടന്നതായ്
യരിച്ച പട്ടാണി പരം തുതാത്മംഞായ്.

രതിപ്രിയൻ വച്ചുാൽ തീ കടന്ന തന്ന്-
മതിപ്പുടക്കാത്തിനകം പിടിക്കുയാൽ
സതിക്ക നേക്കായ്‌പ്പുല കുമമിത്തരം
ക്ഷിതിക്കുയീശൻ പൊടിപ്പാറി നിന്നേതെ.

“ഗഭോദ്ധച്ചീയുഷകണം കൊതിക്കിലെൻ
വരോങ്ക! നിത്യാനുതവർഷഡയാരഭ്യോ?
ശിരോദമംപോതു തവ ദ്വാരുമംബുദ്ധ-
നിഗ്രഹാധനത്തിനു പട്ടപ്രമാണ്ടേ?

സമസ്യനമ്മാളിളിജിഷ്ടമാരിലും
മമതപ്രമാണ്ടിക്കുവരാത്രു വന്ന നീ;
സുമല്ലുമാകെക്കികവാസദേഹമ—
സുമത്തിനു നാരിനമൊപ്പുമല്ലേയോ?

പട്ടക്കളീയാളികൾ വില്ലിൽ മനമൻ
തൊട്ടക്കമംബേ! തവ സവുമാളിവാൻ;
നടക്ക മിന്നം ശരദിനളവേവയോ—
ടട്ടക്കവാൻ താരകരംതന്നെ ദേഹഗ്രുകൾ.

പരം നിന്നക്കിനിവരാത്രു വാഴവാൻ
നിരപ്പിൽ ഞാൻ മാളിക തുരന്തകവൻ;
ധരയ്ക്കത്തെപ്പുഴവെള്ളമാക്കും.
വരട്ട; വന്നാൻ കടലിനു തുസംഖ്യാ?

കരളമിട്ടെന്ന മട്ടിച്ചിടാതെ മാ—
ററരച്ചു നീ നോക്കിയതേരെയല്ലെല്ലായും;
പരന്ന തീച്ചിൽ പെട്ടമംഡപവാവിയാം;
പരം സുവർണ്ണം പ്രദയാൻ മിനിച്ചം.

കൊഴുത്തെ കാമത്തൊട്ട് ഞൊന്തിരിക്കേണ്ണെൻ
പഴക്കെ തൊപ്പിം ചോടിപ്പുണ്ണ തങ്കമെ!
അംഗീക്കേഴ്ചം കൈകുണ്ണക്കാണ്ടു താലി നിന്ന്
കൂട്ടത്തിൽ വദ്ധുണ്ണൻ കൂഴുവെറിക്കേണ്ണെയോ?

ഇന്നെൻ്റെ വംശം ചുവടരിക്കേണ്ണ;പോയു്
ജനത്തെ രക്ഷിച്ചുകൂട്ടുക്കെ നിന്ന് പ്രിയൻ്ന്;
അനന്തമുമന്ത്രാണവു,നമ്മപെറ്റെ പെ—
ണ്ണനല്ലിയുച്ചികിൽ വേരെയില്ലെയോ?

മട്ടപ്പുരുഷുംമൊഴി! മഞ്ചമൊന്നിനോ—
ടട്ടുവാനെന്തിനി നോക്കു താമസം?
അട്ടപ്പിൽ വേക്കുന്നതു വെള്ളു വാങ്ങിയാൽ
ചുട്ടന്നതാരാൻ മടയൻ്നുപൊരുത്തിച്ചു”

ഇവണ്ണമക്കാമിയടിച്ചു വിട്ട വാ—
ക്കവർണ്ണപ്രകാശംനുതയാരമെല്ലുപോതു
ലവം കല്പണാതെ നിലവാവുതോറിച്ചം
നവസ്ഥിതംതുകിയരച്ചു തയ്യാറാം.

‘വരിപ്പു മാ,ലെൻകമ വേണ്ടപോതു ഭവാൻ
ധരിച്ചുവണ്ണും മതി; ഞൊൻ തുതാത്മയായും;
ശരിക്കെ തേനാവു വെടിഞ്ഞു കാണത്തിരം
വരിക്കുമോ വാടിയിൽ വാച്ചു പിച്ചുകും’

കരിച്ചുയിണം പ്രിയനോടിനൊത്താതുവാൻ;
തിരിച്ചുടൻതന്നെ വരാമടക്കയെ ഞാൻ;
മരിച്ചപോകാതെത്തു ഭാഗ്യമെന്നവാൻ
സുരിച്ചിട്ടും; ജീവനിൽ മെച്ചുമോ വധു?

അക്കമ്പടിക്കാരാട്ടമൊത്തിങ്കുറ—
യുക്കരു ചെന്നാലുടനേ തിരിച്ചു ഞാൻ
വികല്പമൊന്നില്ലായാം; ദത്തനിനം
വികത്തനാൻ പോയു് ശരി വന്നിടേണ്ണയോ?

അതിനവാൻ ചൊല്ലി: “യിതെന്തു കുത്തമഹ—
പ്രതിക്ക തോന്നാവെബാഴവാൻ മറഞ്ഞിട്ടും;
അതിലു വേണും ശരിയൈക്കിൽ നിന്നും യീ—
മതിപ്രഭാസ്യം സവിധത്തിലില്ലെയോ?

ലവം പോരുപ്പാൻ പണി മേലിലെക്കിലും
ധവാൻ തുലണ്ടെത തവ സൗലൂയറിട്ടു;
ശവത്തെ വേഗം ചുട്ടകാട്ടിലുക്കിയാ—
ലിവക്ക് പിന്നെന്നല്ലുവമായു് രമിച്ചിടാം.

അതാട്ടു; ചെന്നാക്കമെ തീക്ക് വേഗ”മെ—
നന്താന്തനാം കാമുകനാഞ്ഞെന്നല്ലേ,വേ
അനിതാളിചേടിയുതയായു് സുമേഷ്യവിൻ
പതാക പാരാപ്പരയിക്കെല്ലതിനാർ.

വരാംഗി നംരിക്ക നരതപമേകമെ—
നോരാക്ക് വലൻ തന്റെ വചനം ഫലിച്ചുപോയു്
നിരാമയം തങ്ങപരിവാരമാക്കണം
ഒരംസിച്ചാപങ്ങൾ ധരിച്ചുനിന്നുതെ.

അണ്ണാത്തിട്ടം ദേശാധര വെന്ന കാന്തനെ—
ക്ഷണത്തിലാദോളിക്കയററി നിങ്കയം
രണ്ണത്തിനായും തന്നെന്നയായിമാരാട്ടം
ഇണ്ണജ്ഞയും പത്രികി നിന്നു ചിത്രമേ।

റവിക്കപാവാടകരു തൻ പകിട്ടകൊ—
ഞവിലും നമാന്യുത്തയണ്ണച്ച നാരിമാർ
കവിഞ്ഞാതുക്കാനെന്നുള്ള ദേശാധരായും—
ബുംഭവിച്ചുതക്കാമി മിഴിച്ചു നോക്കിനാൽ.

തിരസ്സിനകളിട്ടം വെളിപ്പോലെ തുറന്നുമെ—
നാരം വലൻ തന്നെ മഹിച്ചുനിൽക്കേണ
കരംഗഡാബേക്കഷണ കാന്തയുക്തയായും
തരത്തിലാനാട്ട വെടിഞ്ഞുപോയിതെ.

ഓമക്ക് സുമാംഗി ബെത്തി തന്നെ വെടിഞ്ഞെന്നേ—
മാമന്നനല്ലശലാഞ്ചേനപാതചീഡാം *
ഗ്രീമണ്ണുവാം നിജപതാകയിൽ മാത്രമല്ല
കാമത്തിനരകളിട്ടാൽ കഴുതിലുമല്ലുസിച്ചു.

ധവനൊട്ടമെഴുളു ദേശാധരാട്ടം
നവസവിയാം ജയലക്ഷ്മിയോട്ടമൊപ്പം
അവൾ നിജഗ്രഹമെത്തി വാണി മനിൽ—
ഉവഴിസുഗന്ധിയശോഭരം വള്ളത്തി.

* മഹാഭാരത കെട്ടിയടക്കാളം അർഖവസ്ത്രങ്ങാണ്.

3. സത്രവതി.

രന്നം സർജ്ജം.

പനിമതികലത്തുപുംപ്പിടം പാൽക്കെടൽപ്പുണ്ട്
കടമിഴികൾ കളിക്കം വാരാളിക്കേളിമററം
പെയമപെരുമൊരാമയ്യപ്പത്തനം റഷ്ടിനാവും
വിലസി രേത്തുവിന്മിത്രക്കപ്പോലെ മനം.

പടയിൽ മുകളിപ്പുക്കായ് താനന്ദിഞ്ഞൊക്കെ പെണ്ണര-
ഓരനഗരി പതിപ്പാൽ വീണ്ടുമമ്മാനമാടരൻ
വലതുകരുച്ചത്തിത്തയ്യപ്പം നില്പുത്തെന്നാ-
യവിടെയെഴുമണിപ്പുാൻബിഗോജയത്ര സംസ്ഥു.

അവിടെയണിപുകഴ്ച്ചുവട്ടുവാത്രുന്ന കാന്താ-
ളകകൾ വിലസി മേരേയെ പുജ്ജകഗ്രീസമേതം,
ധനദപ്പരിയയന്ത്യപ്പത്തനം മാനിച്ചിരെത-
വടിവിൽ വസതിഞ്ഞാം ഏറ്റിച്ചാട്ടുപ്പോലെ.

അവിടെയെഴുമിളമാൻകള്ളിമാൻ പുവലംഗം
കഴകിയെഴുകുമല്ലെൽവായപാടീരനീരം
യമുനയോടണയുംപോരം വഞ്ചകാവത്രു മിന്ത-
ക്കാടി കരിമുകിലിനേയു പുള്ളിടംപോലെ തോന്നം.

* ഈ കാല്യത്തിനെന്ന് രണ്ടും നാലും സർജ്ജങ്ങൾ പണ്ടുള്ള
കരക്കവഞ്ഞണ്ടുരംന്ന് തുനിയാക്കുന്നു.

അവിടെയുള്ള നില്കും മഹാനംചെയ്യിട്ടുന്നോ—
സീക്രിറ്റ് മൺിമാർത്തനനംഗസംഗം നിമിത്തം
കലിത്തച്ചി കളിപ്പെപ്പുതലേയ്ക്കുന്ന വെള്ളിം
സുരഭിയുഗമദ്ദ്രൂഢനെന്നലമായ് മാറിട്ടു.

അവിടെ രൂപയശ്രൂം രാജതക്കാട് മാറ്റോ—
അടെ ചുട്ടിച്ചിനീരാം വൻകിടങ്ങാത്ത ചുരം
വിലസുമുളവിൽ, വേരേ സാലവേദങ്ങൾ വായ്ക്കാവ,
വെരുമഴക്കിനായപ്പുത്തിനു തീന്.

പുതിയൊരു പുകരംവായ്ക്കാൽ പുവികോവീഡൈരക്കാ—
ളിലക ധവളമാക്കി പ്രേരന്ന 'ക്ഷൂമണ്ണാലിൻ
അലകടലണികാമ്പിത്തയുലെപ്പുണ്ടിനാൻ തക്ക—
കലപതി മഴച്ചരുന്ന് ശാരദജൈശ്രമസ്തനിയെപ്പോക്ക്.

പ്രതിഭേദപരിക്കം ശനന്തപം നിജാവ്യ—
പ്രടി കലരണമെന്നാർത്തുച്ചി കാക്കം ധരണ്ണാൽ
നിജഹ്നംയകളുക്കാത്തിക്കലും ചെള്ള തെയ്ക്കം
കലമണിായ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടും ധന്തപമാന്നാൻ.

നിവിലഭവനബേജതും തക്കലുതാപം ജപലിക്ക—
നാളിവ പകൽവിളക്കായ് തീന് നാണിച്ച സുമ്പുന്ന
ക്ഷീരിയവനു മഴക്കാർവ്വണിയാ, പേതലാഞ്ചു—
ക്കാഴലിഞ്ചമലവരിക്കാൽ കാഴ്വചെച്ചുന്ന തോനം.

സവി യമന, രൂപൻതനനംഗസംഗം ദിനംപു—
ണ്ണിട്ടവതറികകാണണ്ടാട്ടിന്ത്രയുള്ളതിൽ വാഴു—
സുത്രതിസുചയോകാ ഗംഗ, വെള്ളപ്പുതുപ്പ്—
വെിരിച്ചിലകമിളക്കിത്തപ്പയുരതമായാം?

അധികലസഹവാസംകൊണ്ട് തദ്ദൃതി കൈവാ-
നോരു റിറിഡിത്രഷ്യ, യൂറോപ്പൻ ജാതിം വയത്താൻ
കൊതിപെതകകിലും, തന്മുഖാപത്രമന്ത്ര-
യൂറോപ്പന്നവദിക്കാണ്ടത്രമഷ്ഠം വളരെ.

അതുപൊഴിത്തിമാത്രം ജാളി മേരുന്ന കംണി-
പ്രസവസഹജാവണിതയുലാജീലാരോഹണം
ഇന്ത്യ, നിജയശ്ല്ലാൽ ഗംഗയാക്കവോടു വേറി-
ട്ടോരു സുരന്തി വേരെങ്ങോത്രു മുരേ ത്രജിച്ച.

ഒട്ടവിലമിതനേജസ്സാൻ ദേവലുതാവ്യാ-
ന്നപിതമമരമാരോമൻബ്രാലഗനജാഥാപതി
അങ്ങളിയരചനായ്ക്കൂ, അംബരത്തിനു കട്ടി-
ക്കതിരവനെയുജസ്സിൽ ശ്രീരാമാം പ്രാചീനപ്പോലെ.

വിധുകലസുത്തപ്പുണ്ടക്കട്ടയാം പുത്രനിൽ ക്ഷൂ-
വലയഞ്ചമിറക്കിപ്പൂന്തന്നേക്കുണിപ്പാലൻ
നിജഭ്രജമാട്ട നേരായും സത്പമേരുന്ന ഓഹാരാ-
ടവികിൽ മുഹയചെയ്യാനേക്കും പോകയായി.

അവിടെയവനിപ്പാലൻ ഹസ്തിനാഡിവ്യുച്ഛവാം
ഹരിസദനമൊടാത്രം ഷേരേഴും കോലമാൻം
അലാലുംസുഷമകോലും സാലജാലും വർമിച്ചും
മഹിമയെഴുമരണ്ണം തന്റുരംപോലെ കണ്ണാൻ.

മദസലിലമൊഴുക്കിക്കുട്ടവേർപ്പെട്ട കണ്ണ്-
വ്യജനയുഗളും വീഡിസ്സുഡ്യരിക്കം ഗജേന്ത്രും
അവികളെ വർമിച്ചുംകൊണ്ട് മെന്നാക്കണ്ണലും
ചിറകകളെ വിച്ചത്തിപ്പാന്തിച്ചം മട്ടണംത്ര.

മഴക്കിലൊളിമെനിക്കോദ്ദന്തതലച്ചു—
ഞുട്ടനിണമൺവെള്ളിക്കേസരം ഷുണ്ട് സിംഹം
തപന്നില്ലെയും തന്റെ ശീർഷത്തിലേന്തു
ശരദമല്ലെന്നത്തിന് ചൊയ്യകെക്കോണ്ടതിൽ.

ഒരുമാജരാസത്തിക്കൽ നിന്നായു പായും—
പടി കനലൊളി പാരം കണ്ണ് തുറിച്ചാത്തു ചാടി
മരതലയുടെ ശീർഷം മാന്യഴംപോരു പറിക്കും
പുലികളിലൊടോക്കും പെത്രങ്ങൾപോലെന്നു.

ബയിത്തുതിവിഷാദക്കാറടിച്ചുററമോടോ—
ആയതമൊരിശനീജപാല ചുരും പരത്തി
അരിതനവിയകീരായ്ക്കത്തിവീഴ്ത്തും തടിപ്പേണ്ണ്—
കിടിക്കൽ കമലജാസ്യംപോലെ പാതെത്തത്തി മനിൽ.

പലതരംിതുമട്ടിൽ ജീരുവർഗ്ഗം കണ്ണാര—
ബുള്ളതിയുടെ വെളിച്ചപ്പുച്ചുപോരു വാച്ചു കാട്ടിൽ
അരചന്നട ശരാസം ബാണാവും, സതപക്കണ്ണം
ത്യടിതി ബത്ര താഡിക്കുംബാനം, വിട്ടിതോപ്പും.

അവനൊട്ട് സമദമരേഡാനങ്കളിക്കിരിപ്പായു്
വിലസിനു കലയാനക്കുട്ടരോടീർഷ്യപുശോഡാ
പുരജവുംജനനാളിന്പുവിട്ടുവിട്ടു—
പുംമതിനു കലയ്ക്കിഴക്കനയെന്നത്മമാക്കി.

നണ്ണയരണിയിൽ മനം ഒപ്പുവയ്ക്കേതെ വെന്നു—
ഒഴും റൂപവരനു വീണ്ടും ഓട്ടക്കയിൽ പെടിപ്പിവർഗ്ഗം
എതിരിട്ടമള്ളവിൽ തങ്ങീവനാണും വരുത്തു—
നീരു പഴക്കിയ പാഠം മാതൃകായു് വന്നുകൂട്ടി.

അരഹമണിക്രംഗപ്രമരദം ക്രംഗ-
രുജമരണിശ്വാനപ്പാഴേറം മടിച്ച;
പല മുക്കിവഹത്തക്കാനാനകാനാത്മകോക-
പിഷഭജിജനജനം സ്വജ്ഞമായ് ക്ഷാട്ടി മനിൽ.

വിധുകലമൺ നായാട്ടിത്തരംചെള്ള പിന്നി-
നനച്ചരണൈട്ട് ഭവർപ്പേട്ടുകനായ് വിശ്രമാത്മം
ഗ്രിപമഗയുടെ പാർപ്പം തേടിനാൻ, വിപ്രയുക്തൻ
കണാവ, നരിമകോലും കാന്തനൻ ശയ്യപോലെ.

താൻ ഹിംസിച്ചുായ മാനിൽനിന്ന മിഴിയും;
കംബീന്റുകംഞ്ഞത്തിൽനി—
നോമയ്ത്തെത്തക്കള്ളർകൊക്കയും, മരിയിൽനി—
നാസ്വജ്ഞമാം മല്ലുവും
കൈകൈകാണ്ടിച്ചുായ കാമിനീമൺികര തൻ-
കഞ്ഞോല്പസയ്ക്കെന്നുള്ള—
സ്ലൂം കന്നുഡൈയുംതു കണ്ണിന പരം
ക്കപ്പാണമനോകിനാരം.

നൃ. സത്രവതി.

മുന്നാം സദ്ധം.

പലജഗ്ഗരവയം ത്രടൻ പുതമ്പീ—
പതിതൻ ഗർബ്ബ പരം ശമിപ്പിന്നോ
മലരന്മ കരിന്മവില്ലിൽനിന്നും
മദനവ്യാധനവന്നു നേക്കയച്ച?

സൂരവധി പടൻ കത്തിയുള്ളി—
ചുടചാവം പ്രൂഢിപോലെ പോയ മനൻ
അവരുതൻ ജനകന്നു വീടണണ്ടാ—
നലരവനോരു കോമരം കണക്കേ.

വല,വജ്ര,മണക്കമീൻ, കഴുങ്കൊ,—
ലിവ ദററത്തു നിരത്തെ മാടമൊന്തിൽ
കരിമാമകിൽപോൽ കൂത്തു മെയ്പ്പു—
ണ്ണാജ വാലപ്പൂര്ണമാരു വസിച്ചിരുന്നു.

അവനെന്നുത്തിത്തിള്ളു, നാഴി കൂച്ച—
പ്രൂമാം പാരിന ഹീരമെങ്ങ് ഭ്രവന്ന?
അവയെയാനമറിത്തതില്ല പാവം;
മദനഭാന്തനു വസ്തുഞ്ചോധനാ?

അരികതബന്ധന സാർബ്ലേഷമോ—
തതമനെക്കണ്ണിഴുന്നേരു ഭക്തിപൂർണ്ണം
കഴിക്കുപ്പി വണങ്ങിയേരു മാറി—
തന്താഴകൈകയായരുന്നു വിളിച്ചുണ്ടത്തി.

“തിരുപ്പാളിമഴിത്തു തുക്കം തല്ലൂ -
ബൊട്ടിങ്ങല്ലിച്ചതു പെണ്ണതന്മുരാനേ!
അടിയൻ പരിയന ക്ഷുമംടിൻ
പഴമച്ചപ്പേരോങ്ക നാമകൊണ്ടുതനെ.

തിരുമേനി തനിച്ചുമന്ത്രം-
അതു, മാറാക്ക വിന ചെയ്യുതിനുംതോ?
അടിച്ചങ്ങൾക്കുതിരുത്തു പോരിലുാറാൽ-
ചുനകൊണ്ടായവർത്തന്സ്വര മാറ കീറാം.

മുഗപക്ഷികളീൽക്കടന്ന തുശ്ശേഷി
വിളിയാടിത്തിരമയ്ക്കു വാട്ടമെന്നാൽ
ഇളന്തിരമുംതത്തുചവരു വാന-
ചുഴവക്കെന്തുനീളി വിഗ്രഹിക്കാം.

തിരുവാമലരാന്നന്തിരയെന്നാ-
ഡുടലെന്നല്ല കിർക്കുടി വേണെങ്കിൽ
അടിച്ചങ്ങൾ മലർക്കഴഞ്ചുവട്ടിൽ
തിരുമുരുക്കാഴ്ച കഴിച്ചുകൊള്ളുമ്പോ.”

അവനിങ്ങനെ അംഗിവാംഖണ്ണത്ത്-
നാതു കേട്ടുള്ള തെളിത്തു ചാക്കുവത്തി
“മരി നമ്മുടെ ലൂക്കു പറാറി”യെന്നോ-
ത്തത്തില്ലപ്പുകൊക്കമട്ട തട്ടിവിട്ട.

“മതി നിനൊഴിതനോ കാഴ്ച; ഭക്തി-
ക്കരയൻനിനൊഞ്ച തുല്യലില്ല മന്തി;
ചെരുതായോരു കാആച്ചണ്ട നിന്നാ,-
ലെലിയും വേണ്ണിവഞ്ചം ധരിക്കൊരിക്കു.

പുഴവക്കിനട്ടകൾ തൊന്തനാരോമ—
നല്ലമാലക്കുള്ളാള്ളയിൻ കണ്ണേൻ;
അവധി നിന്മകളാശാപോലു, എമ്പേരാ
കമ തൊൻ പൊൽവതു? ശേഷമുഹൂർഖ്ലോ.

പരൽക്കാഞ്ചുകളെപ്പിടിയ്ക്കു നാറം
കരിനേർമെയുരുയ്ക്ക് ജനസിലം;
ശത്രൂയാജനഗന്യമുള്ള തങ്ക—
ക്കൊട്ടി നിൻ പെപത, ലിതേന്തനാരിന്റുജാലം?

അമ്പവാ, ശരി; മന്തിൽ മഞ്ചുമിന്നൽ—
ക്കൊട്ടിപ്പുക്കാർമ്മകിൽത്തനെ പൊരിച്ചു;
വള്ളിത്തങ്ങിട്ടമാഴിതനാടിൽ—
ചമലം മെരുക്കിക്കുപ്പമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വല, ചുണ്ണം, ലിവററക്കാണ്ടുവന്നാ—
നീരയക്കീഡുലക്കത്തിൽ മീൻപിടിത്തം;
വല ചുണ്ണം, ചുണ്ണൽ വേരിവാ, ശീ—
യരയപ്പേണ്ണിനു, വകുവത്തി മത്സ്യം.

മകരക്ഷതിചെഴു നാറം കഴിപ്പോ—
രായൻ നീ; ഹരി! നിന്റെ പെണ്ണക്കിടാഡു
മകരക്കൊട്ടി മന്തിറത്തിൽ നാട്ടം
മദനന്മാളി മധാസ്തു, മെരു വിത്രം

തനവാം തരിയേററിയാററിനഞ്ചേ—
ക്കുറയിൽ പാന്തംരയൈക്കൊക്കിട്ടേന്നാറം
അതുപോൾ തുടരാതെയെന്ന മാറ്റം
മലവന്വാസിക്കാൻ ദക്കിടാമോ?

കയ ഫേഡുമില്ല, ജാതിക്കാണ്ഡം—
ഞരചൻ തോന്തര മട്ടതനെ നീഡി;—
തവ സമതമെങ്കിൽ നിൻ കിടാവെൻ
കടക്കാഞ്ചിക്കു സപതിയായ് ഭവിഷം.”

അന്തുകേട്ടവഴിനാൽ വീണ്ടുമില്ലെന്ന്—
കൊടിയാളുള്ളറ വളരുപെതൽ മാത്രം;
ഇവർ മസ്തിഷ്കാണ, താണം മസ്തി—
ധപജനിതയുല്ലാരന്മാരുമായിപ്പോരം.

അന്തു വല്ലതുമാട്ടേയുള്ളകൊണ്ടം
തിരുമേനിക്കിവർ തക്ക തയ്യൽ തന്നോ;
ശരി, യല്ലമിന്ത്യാടിടാതെ പദ്ധ്യേ
കടവിൽപ്പെട്ടു കളിക്കവാൻ ശത്രുങ്ഗം.

അടിയന്തിന പൊന്തതാട്ടുരാനോ—
ടരിക്കുന്നതിനുള്ള തൊന്നമാത്രം;
തിരുമേനിയെയുക്കിടാവു വേട്ടാ—
ലിവരം പെറുളുള്ളവർ സാവംഞ്ഞരാമോ?

ഭവനത്രാജരജകീത്തി ഭവ—
അതനുള്ള പ്ലാഹിവക്ക് രാജുമുണ്ടാ?
കമ്പയുള്ള?
മലന് ചെന്നുകുന്നി—
നാരികനേതക്കുനെ പിച്ചുകും മനക്കും?

അതിനാലറിയിപ്പുതാണു; കുളി—
പുണിക്കാണിന്മകര കാന്തയാകയില്ല;
അംഗപ്പട്ടിയില്ലെങ്കിലുന്നാ—
ഞരയന്നാണവനുള്ള മട്ടിൽ മാനം.

അനുകേട്ടിടിവെട്ടിൽ തെട്ടിനില്ലോ—
രംവംപോൽ തലതാഴ്ത്തി മനവേദ്യൻ
എതിർവാക്കിനു നാക്കപോങ്ങിടാത—
നാവിടം വിട്ട് തിരിച്ചുവെച്ചടിച്ച്.

ഉടൽ വിളരി വരണ്ടുണ്ടാക്കം
കൂളിയിവവിട്ടുനിശ്ചാഭരം വെട്ടിത്തും
റപനങ്ങളി; മനോജസനിപാത—
ജ്പരണമമഞ്ചപിനികരംക്രമാവത്രണങ്ങാ?

— — (o) — —

ര. കലാവതി.*

മായേ | മന്മഹവരിതൻ പ്രിയതമേ |
 ലോകം ഉതിസാലിനം |
 തായേ | താൻ വണങ്ങളേവാക്കിലിമതം |
 കായ്ക്കനാ മദാരമേ |
 നീയേതാണ്ട് തുണയ്ക്കുമെന്ന നിന്നവാൽ |
 വേഷം ചമരഞ്ചീടുവോ—
 രീയേഭ്രഹ്മപ്പരമാരക്ക് സർക്കവിപദം |
 തന്നാലുമിന്നാറരാൽ.

ആചം കന്തളകാന്തിയുള്ള മടവാർ—
 തങ്കളുതക്കണ്ണറ വാ—
 സീചം കന്തളമെന്ന നാമമിയലും |
 നാട്ടിനാലകാരമായു്
 ഇഴ്ചററിനിന്ന് ഭ്രമിപ്പേവൻ മഴവൻ
 മാനിച്ചു മെഴലിക്കുമേൽ
 ചുച്ചം നമ്മൾ ദേവസേനനൂവായു്
 ഭംഗ്രാ വിളങ്കീടിനാൻ.

കല്യാഘ്രൻ പ്രീജസതമന്ന വിധിപ്പോൽ
 കാലം പീശയ്ക്കാതെ നൽ—
 ക്ഷല്യാഖനത്തിനൊരോമനക്കമനിയാറം
 വന്നെത്തി ചുണ്ണുത്തിനാൽ;

* ഇത് ഒൻറ റണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾ യട്ടാകുമം പണ്ടള്ളുത്
 കുറച്ചവന്നതനുറാറേറിച്ചും, തുണിയാൾ കററിപ്പുറുതു കൈവൻനായ
 അങ്ങളും തുണികളാക്കാം.

കല്പാണാംഗി ‘കലാവതീ’ തുഡിയരെ—
 സ്നാത്യീകരിച്ചിമേൽ
 കല്പാണാചലസോഭരസ്സനികരംതന്ന്
 കല്പായ് വിളങ്കീടിനാം.

ചെറുദം തെററാതെ ശാസ്യപ്പടിയവനിസുര—
 ക്ഷേഖാതു തുതുങ്ങാരു ചെള്ളു—
 മുറുദം ചെന്നാരിൽമാതിൻകണവനെ കഴി—
 തനാമരത്താർ പണ്ണിഞ്ഞു—
 മറവജേഷ്ഠാരോക്കു മാനിപ്പൂരു മഹിമരെഴു—
 മാതുകാഞ്ഞസുരൻ തന്ന്—
 പെറുവജേഷ്ഠാരമരയോടും പ്രിയയോടുമൊരും—
 പ്രാതമഗ്രഹത്തിൽ വാണാൻ.

കണ്ണുത്തിൽത്താലിപാത്രീടിന കണവനെ വി—
 ടന്റുനെക്കണ്ണിനോ കൽ—
 കണ്ണത്തേതൻവാണിധാര തന്ന ഏദയമലവിനോ
 ലക്ഷ്യമാക്കാതെ നിന്തു—
 2. നാട്ടെതലിലുംനീതിക്കൊരു ഗ്രഹിണി നട—
 ഒത്തണ്ണ തുതുങ്ങാരുളകിനോരു വിള—
 ക്ഷേഖാരുപാലന വാണാം.

ചെന്തീയിൽക്കാരെതെ തങ്കതകിടിന കിടയാം
 വണ്ണവും ചെണ്ണവുംകാരം
 മുന്തീടം നേമ്മയും ചുണ്ണകിട്ടുടലുടങ്ങോ—
 ഒത്തമാമുള്ളുമാല്ലും

വന്തീലുഴ്ചേമേക്കന്നാൽ പല ഗ്രഹങ്ങൾ-
തുക്കരാ നിത്യം തുടർന്നു
പൊന്തീ രോച്ചില്ലിൽ മുഖന്തിലു, മരയുകിലേ
പരമം ഗന്ധമെങ്കു.

ഈ മന്ത്രജ്ഞ ഗ്രണസംഹതിയെത്തു ചുണ്ണം-
ക്ഷേമം പരസ്വരവിരോധമശേഷരെന്നു
ആ മാജ്ഞാംഗിയുടെയുള്ളിലടങ്ങിവാണ്,
കാമം മുഹാവലി തപോവനസീഴിപ്പോലെ.

നല്ലാള്കരക്ക നട്ടനായകമായ വിപ്രൻ
നല്ലാർന്നിരയ്ക്കണിയലാം നിജ കാരണയോടും
എല്ലാക്കംമെപ്പോഴുള്ളംപ്രണയം വളര്ത്തി
വല്ലായ്ക്കിടവിടെയങ്ങാന വാണിജനം.

അവധിൽ ദബതിമാരവക്ക് വള്ളം
ദ്രോമദ്രോമ വെട്ടവാൻ
വർച്ചിക്കം കൊട്ടവാരംപടിക്കൊഞ്ചവള്ള-
ദ്രോഹത്തിൽ വാണീടിനാം;
മുൻപിന്ന് നോക്കിടവേണ്ട, താൽ പറയാം;
വിപ്രന്നേറ്റ മാതായു താൻ;
കരുപ്പില്ലാതെ കരിന്തു കാശേതത്തു തോ
ദ്രോക്കത്തിലാകെത്തുപ്പോം?

മാറാത്രേഷ്ഠാൽ ശീലപ്പീശയുടെ നടന്ന-
പ്പുതലായ് മന്ത്രം ലേശം
വേരാക്കംതനെ കാണാതെതാൽ കടിലതയും
ഭേദപ്പെട്ടു വള്ളാനിലേൻ്തി

ആവാൻ പത്രമാത്രം കുറയുമൊരു വയ-
 സ്ഥായ മിത്തസ്ത്രീ തനിൽ
 കുറഞ്ഞിട്ടെന്നാരോമര്യസ് നഷ്ടയുടെ കമന-
 തനിനു സന്നദ്ധയായാണ്.

ശീവജീ, വെണ്ണണിമഹൻ, മതലുജി ദിവുർ
 കൈവച്ചു മുതികളും മുതിയാടായ്
 സേവയ്ക്കിനീരു പല ഭൂത്യാവും പറിച്ചു
 വെവശ്രമരു മുരുക്കിണാ ചെയ്തിരുണ്ടോ.

കനത്തം, കള, പീറ, വാഴി, കലമം,
 കെറുത്തും, കുറുപ്പെന്നതോ-
 ടിനമരക്കരിവുജി തിനു മഴവൻ
 അട്ടിക്കലത്തിപ്പുരം
 മുന്നം നാമുവാന്തരയോ വികടനായ-
 തട്ടിപ്പടച്ചിട്ടാരോ-
 പ്രനാശ്ചടങ്ങുചികിഴ്ചകളുവിനു
 ചാരത്ര താന്മകയാം.

മുന്നേ ഭൂത്യിലമേരും പെരുക്കമവരം വയോ-
 രൂലം യും കുടിയായാൽ
 പിന്നേ തൂല്യത്തിന്നണണോ വകു? കടിഡാത്തൻ
 കോമരം തുജ്ജിട്ടംപോയാൽ
 എന്നേ! കായ്യും കട്ടപ്പും പകലുമിരവുമ-
 ദ്രോഹിനിത്രയുലാഛൈ-
 തങ്ങേ ടെസിച്ചു മർദ്ദിച്ചുസുലഭവരിതാ-
 ത്മതപരമത്രത്മമാണോം.

തന്നോമയ്ക്കീവനാധിക്ഷടയ ജനനിയെ—
 തന്റെ മാതാവൊടൊപ്പ് നി
 കന്നോട്ടൊക്കുകളുപ്പാൽക്കച്ചകരിമണി
 വിഹാരിച്ച ദൈവാപചാരം
 അന്നോട്ടനാഹരിച്ചീടിലുമതു ഫണിതൻ
 വായിൽ വീഴ്ത്തന പാലായ്
 വന്നോടേരോ കുട്ട മേഖലാട്ടയങ്ങമൊരു വിഷ—
 ജപാലതന്നുലമായി.

വഴീത്തിനം കരയ്ക്കും വശളിത വളരെ—
 ചുപ്പട്ട കുഞ്ഞേട്ട പോകി,—
 പ്ലശ്ചിത്തിൽ പാവമാമാവയുവിന കിറനം
 വേണ്ടതുണ്ടാക്കിവെയ്ക്കും;
 വെളിച്ചുക്കുട്ടിക്കൊട്ടക്കി, പ്ലിരവുപകലന—
 ല്യായമില്ലാതെ കേരി—
 തൊഞ്ചയ്ക്കും തൊന്തരനായ തെരി മൃദവൻ
 വെച്ചു താങ്ങിക്കൊട്ടക്കിം.

എത്രയ്ക്കുതയ്ക്കു കേതിപ്പുവന്നത കലങ്ങം
 സാധപി താഴന്തെന്നാ—
 ലതയ്ക്കുതയ്ക്കു കേരിപ്പുടക്കിശവി ശകാ—
 രിച്ചു തനിച്ചുപോലെ—
 പിറ്റം ഭർബേവയത്രപ്പണി ശിവ ശിവനേ!—
 ക്രസ്തുക്രാതെ തന്ന നൽ—
 പുത്രന്തൻ പുംബശ്രൂതനിന്നെയപക്ഷണം
 പിട്ടയായുംയേണ്ടാട്ടയാട്ടം.

ഗോവസാങ്കരന്റെ കാൽത്താർ പണിയുമൊരുവന്നീ—
ദേഹിയുംകുടി ലജ്ജാ—
ഭാവം തേട്ടും ക്ഷമാവാസ്ത്വിനു വിളനിലമാം
കാമിനീമെഴലിയീരും
നാവങ്ങാട്ടക്കൈക്കാതവിനെയതവിലാം
കേട്ട വഞ്ഞത്തിലേതും
വെവവർഖ്യം വിട്ടു നില്ക്കും നില പരമരിശ—
തനിയ്ക്കു കാററായുംവിക്കം.

വീരം ദൗൾജ്ജന്മവായുംപും പെരുമൊരു കിഴവി—
ചേട്ട വല്ലാതെ താരു—
മാറും കേരിപ്പുലവിഭിന്നിനമനു തകരാ—
രാക്കുവിക്കാനുതന്നിൽ
എറും മാലാൻ സാധുപ്രിജനുടെ സതിയാം
യമ്മാരങ്ങരി കണ്ണീ—
രാറും മേരേലോലിപ്പിച്ചുമരു,മൊരുവഞ്ചം
കുടയില്ലാതെ നേരം.

വേറിൽപ്പുക്കുന്ന ചെന്താമര; മുതല വഹി—
ക്കുന്ന കസ്ത്രം; നീല—
ക്കാരിൽ കത്തുന്ന മിന്നൽക്കുണ്ടി; പരമരവ—
പ്പുത്തി ചൊത്തുന്ന റണ്ണം;
കേരിക്കേണ്ണപ്പും കളിക്കം കളിക്കിവളിലും
നല്ല ഏതുന്ന ജനിച്ചാൻ;
വേറിട്ടുള്ളതു ചൊൽവാൻ? ഉലക്കന്തിരു പരാ—
ശക്തിതന്നിന്ത്യാലും.

ഈ മട്ടൊത്ത് വയസ്സുചെന്നവർ സമാ-
ധാനപ്പെട്ടിട്ടും, മറരപേര്
കാമം മുത്തിക്കിലുണ്ട് ഹേടി യമനം
നിന്നുക്കുമെന്നോതിട്ടും;
വാമയ്ക്കുള്ളിട്ടും നാരംകുന്നാളികമാ,-
യക്കായ്ക്കുമെന്നും മുന്നും
ആമത്തിന്നധിവാസമാം ദ്രിജവരൻ
ബോധിച്ചതില്ലെന്നുമേ.

വാണിജ്യവുംതി വഴിപോലെ നടത്തി വിപ്ര-
മാണിക്രമപ്പുറിയിലങ്ങരെ വാണിട്ടേംബാധി
എണ്ണിക്കുന്നർഹിച്ചിരയവിക്കൊഞ്ചനാരം കലിംഗ-
ക്ഷാണിക്കട്ടത്തോരികപാടിനു പോകമാറാക്കും,

മാസം നാലഞ്ചു പാർപ്പണഭവിടെയണക്കെന്ന-
നീളിക്കുതും സൊല്ലുയാം തന്മ
വാസം മുത്തപ്പുറിയോഞ്ഞന്നതുമകതളിരിൽ-
ക്കണ്ണു കുൽക്കണ്ണവാണി
വാസന്തീവല്ലി നട്ടച്ചയിൽ വരളിവതി-
നട്ട വല്ലാതെ ദീംഡി-
ക്കൊസം വിട്ടും കരത്തും പെരുക്കിട്ടുമണ്ണലിൽ-
പ്പെട്ട നട്ടംതിരിഞ്ഞൊരാം.

പാലാഴിക്കുകമൊന്നിനൊന്നു വലുതാക്കു
പോങ്ങും തിരയേണ്ണാത്ത വ-
നാലാലുള്ളി തക്കൻ പോംവഴിയിരി-
ണ്ണതീടാത്ത രാട്ടസ്സുനി

ဟෙවාඩිකඩගං බෝරදු තෙස් ත-
සූගොනාත්ත තෙනතම-
ග්‍රීලාසුරුප්‍රමාං ප්‍රියගේ ගිකං-
තතිස්කෘකිඩගොතිගාර.

“අගුගොනාමත් පුර්ජනාඡ්‍ජිතසුතුතපරී-
පාකමේ ලෙළාකමෙහු-
තැගොනාහු යාගුනිලු තෙතාය ගිලයිලෙදු-
යම්මමඟතෙනුගෙන-
ඩුගොනාඩයෙයු වායුදු ප්‍රාණයමතුතකං
· තෙනායෙනාකිලිදු-
භ්‍රාගොනාත්තිඉග කාත්තෙන් තෙඳු, තතු කනියු-
සෙරුණු කෙකේසාභ්‍රිඩෙනා.

ඕ පත්සාලංඩ්‍යම්පු තපරගරගම-
ගෙරගුදු ඩීයාවායි-
ඛෙවං ප්‍රීවෙශගෙනාත්තමයමාරිවෙළ-
සෙවලං කෙකේවඩිතෙනාත්
චෙවවයු පුණු ගීර්චරිගි කුහමතිලෙ-
තාමතෙනාර් කෙනකි-
පුවං ගෞහ්‍ය ඩිචාරිකිසි; පරයුවති-
ඉහු ගාචිලුයුදු.

සීතාගෙම්ඤිප්‍රජක්‍රිදුපාල තානං මඟිකා-
දෙතායාලං ප්‍රියගෙනයාවත්තිතු කෙනාභ්‍රිදුපොල
ඩුතාලුආයුදුවසිතෙම් පොක්මිදුපාහුතිගාය
විතාජෝ ඩිජරෙනාමේ; ඩිජ-විග්‍රාතකීගේත්.

എന്നാതിക്കുള്ളനീക്കവാത്തരിക്കിലും മം-

പ്രാവയെപ്പുംബല നിൽക്കും
തന്നോമൽപ്രാണനാമയ്ക്കുയങ്ങമഴക്കുമര—

തതിൻറെ വേർ കണ്ണിട്ടെത
ഈന്നോളം ധാസഹംസകളി കലയമൊരി—
പുഷ്പവഞ്ചാഡവിന—

അതിന്നോത്താലെന്തുകേ, ടെന്നാതളിയതു ഒക്ക—
നീന്നാനു വിശ്രൂത ചൊന്നാൻ.

“അപ്പേ കട്ടിക്കരംഗാക്ഷികൾ മുടിയിലെട്—
ദേഹാമനിക്കന്ന വെവര—
ക്കപ്പേ! മൽപ്രാണനാധിക്കൈഴുമൊങ്കിലും വിലവേ—
റായ നാരായവേരേ!
തെപ്പിതും താവരാഹഗ്രമഭിത്രവരയി—
പ്ലാത്ത വദ്ധിതും വെന്നെ—
നിപ്പേ, വാട്ടനു; കാഞ്ഞാൻ പണിയിതു നിവനൈ
ചന്ത താനെന്തുചെയ്യു?

പുളിപ്പേണ്ണമാന്തകിടാവിൽ പുകഴിന മഴവെ—
യുംനോരിക്കുള്ളിൽനിന്നും
വെള്ളിക്കൈവിക്കന്നരാഖ് തുങ്കതുരെ മിച്ചിനീക്
ചാടിയെന്ന നാധിയെല്ലാം
പൊളിപ്പുള്ളാധിതപ്പോ; സുഭതിയിതു വെരം
വിലുദയാഗാത്തിയല്ല—
നാളിൽ തോന്നും; മാല്പിന്നവഴിയഴക്കിലുര—
ച്ചാലുമിക്കാലമെല്ലാം.”

എന്നല്ലായു കമ്പിച്ച നേരമകമെ
ഭിവം മരയ്ക്കുതയോ
കന്നൽക്കണ്ണി വഹിച്ചിരിക്കില്ലമതിന്
· സാരത്തെ മാത്രം ജവാൽ
അന്നൽപൂര്ണങ്ങനാട്ടണത്തി; യവനം
പെററമ്മതനാന്തികേ
ചെന്നക്കാൽമാരല്ലോമാതി വിനയ
തേതാടൊള്ളുക്കിത്തുലോം.

കഴുത്തിന് കാതലുാമകഴിവവന്തെളി
വാക്കേകു“ചുറ്റുകുഞ്ഞാ—
ശാളുത്തിൽ തോന്തിട്ടേനാ മകനിൽ ശരിയെ;-
നീഞ്ഞർ സന്താനമക്കു
വെള്ളത്താർമകയാമെൻ സ്‌നാഷ; യവളിലെനി—
ക്കല്പിയം വായ്ക്കുമെന്നാൽ
വെള്ളത്തിൽ കത്തിടേനം കന്ദിതിനവിലും
സാക്ഷിയായും ഒപ്പവമില്ലോ?

ഞാനോ പെബ്രൂതലില്ലാത്തവരും, പട്ടക്കഴിയിൽ—
കാലുനീട്ടികിടക്കുപ്പാർ,
വാനോടല്ലാതെ മരുരാനീനാട്ടമലിനച്ചിയി—
ല്ലാനുകാണ്ടിം നിന്ത്താൽ;
മാനോനാട്ടംകണ്ണിയാമെൻസ്‌നാഷയിലശരു മുള
പ്പിക്കവാൻ ലാക്കവച്ചി—
ടീനോക്കെള്ളുള്ള കാൽം? പഴിയിരു ദുഡമെൻ
ചുള്ളുകൾപ്പിശ്ചയോഗം.

നൂർ

കരിസ്സംഗതിക്രമിപ്പിലും ക്രാവാ—
രെന്നിട്ടുമെന്നിപ്പറം
കരംചൊന്നാതുക്കാണ്ട് മേലിലിതിലും
മിത്തുള്ളിലത്തിക്കവാൻ
അരറംവിട്ടിവരം പാടുപെട്ട് പകലു
രാവും തദീയപ്രിയം
പെററമ്മയ്ക്കുമെഴാത്തു മട്ട് പെത്തമാ—
റിക്കാണ്ടിരിക്കാം ദ്രുഥം.

എന്നാൽ കട്ടപ്പും നീ പോയ് ക്കശലമൊട്ട് തിരി—
ചുത്തു് കെന്നാത്തൽ കുടാ—
തന്നാടുശേട്ടേയാതുന്നതു മകനമിതാ—
ശ്രാസവിശ്രാസപ്പുവും
നന്നായ്യേട്ടോമലാളിൽചുരുക്കു കരകല—
സ്ത്രീരം വിട്ടപോയാ—
നെന്നാൽ ചിന്നത്തെ വട്ടം പറവതു പണി, യെ—
ന്നല്ല പറവിപ്പിതനെ.

പുതൻ ഭീരണ്ടുമെന്നിയുകലേയകലവേ
രുത്തടത്തികയൽ ദിരം
വിത്രസ്തപം കലന്നീടിന വികടമഹാ
മുത്തിയാം മുത്തി വേഗാൽ
മിത്രം ദിവ്യാക്ക താർക്ക്ഷ്യൻ മറയുമൊരുവിൽ
മുഖ്യസ്ത്രം വിശംപോയൽ
തത്ത്രസ്തീലലാമമരുതികളിലത്തിയാ—
രാളിമായ് ധാരചെയ്യു.

പോരാത്തിട്ടുള്ളവാലുന്നതു നിവ തിവനേ!

നാഗലോകം കണക്ക്-

ഞാരാലില്ലത്രു വൻകല്ലുറ, യടിയിലതി—

നാളിലക്കജ്ജീ മുത്തി

പോരാളിം വിപ്രദാരങ്ങളെന്നാങ്ങൾാതിയാ—

തേതങ്ങപോലിട്ടച്ചും;

മാ! രാഘും പാവമയ്യോ! പകലുമവിന്ദയേ

വാൺ കല്യാണി കേണാരം.

കൂക്കണ്ണുന കണക്ക് മുത്തിയൊരു കൈ—

ചുംബരോ പഴക്കത്തിയോ

നീക്കം വിട്ട കൊട്ടക്കമുക്കിൽ മിചിനീർ—

ക്രൂസാനതിൽ കുട്ടിയും

പോകാറിങ്ങനെനയെന്നെയനിനു വിഡ്യു

സ്വഷ്ടിച്ചതെന്നാതിയും

തീക്കട്ടക്കന്തപോലെയുജ്ജീരിയുമ—

ചുവപ്പഗിയുണ്ടിനാരം.

ഇന്നമട്ടനേക്കിവസങ്ങരം കഴിഞ്ഞ ദേഹം

അമുഖം യാനിയുടെയുരക്കന്നിവിൻബലത്തായ

അമക്കയാരം നിലവരയ്ക്കുമേ കിടന്ന

കേമത്തമേരമൊരു വെണ്ണലു കയ്യിലേന്തി.

അതുകൊണ്ട തുരകമൊന്നു തീര്ത്ത—

പ്രത്യുഥേന്തന്നുമൊഴിയാരു വെളിക്ക വേഗാർ

ക്രൂക്കത്താട്ട ചാടിയോടി, കാല—

അതു ദിനപ്പറ്റി കഴിപ്പുതിനു മന്ത്രേ.

ഡി. തക്കമാ. *

(പ്രഥമലയാളം)

രണ്ടാം ഭാഗം.

തക്കം മട്ടതട്ടിതൊഴം തളിർമേനിയാണെ
തക്കമയനോറിവിൽത്തനിയെ കളിപ്പാൻ
തക്കയ്ത്തിളിഞ്ഞുമെന്നെ പൊകിളിനോട് വാടാ—
തക്കയ്തിനേരു പുതുപൊയ്യുംഖണ്ടതിനും.

വാവെന നാളിൽ മുളതിങ്കൾ പൊഴിച്ചിട്ടുണ്ട്
അവെന്നിലുബട്ടിതൊഴം കളിർപ്പൊയ്യനീറിൽ
പുവെന മെനി കഴുകിപ്പുതുകൊണ്ടല്ലിനു
വേവെത്തിട്ടംകഴലിയാർ കരയിൽ കരേറി.

മണ്ണം മുണ്ടു മണംമോത്തരികിൽ, കണ്ണു—
കണ്ണുളിൽ നാണമോട്ടമാറ്റിവെന്നുമെറിം
വണ്ണുളി പുങ്കശലഘ്നവക്തവിട്ടം കൈ—
തണണ്ണുരു താർമകനു താഴവെളേരി നിന്നും.

പുവാട പുണ്ണ പുരികുന്തലൊന്തുക്കി, മെയ്യിൽ—
പ്പുവാട പുണ്ണ, മലമേയ്യപ്പുതുരൈക്കി ചാത്തി,
നാവാൽത്തരത്തിനരവപ്പേരുമാറ്റക്കമോതാ—
നാവാത്ത നല്ലുകൾ വിരിച്ചു നടന്ന നല്ലാർ.

* ഇതിന്റെ ഉന്നാംഭാഗം പന്ത്രണ്ടു ഏകരൂപവംശത്തുന്നരാജേന്ദ്ര തൃജിയാക്കാം.

ആശിഷങ്ങൾക്ക് നുണ്ടാവെട്ടിനെതക്കവാത്തിട്ടം കണ്ണ—
കോൺജിറ്റു തേരുമാഴി കളിച്ചു തിരിച്ചു കോലം
ചേരാററ മട്ട ചെറുമപ്പേരുമാഞ്ഞാറാട്ടക്ക
കാണാനെതിനു കഴിവന്നുവായിവൻ.

പുവന്യുദ്ധത്തിനെതിരുമെയ്, പുതുചെവന്യുദ്ധത്തി—
പുവൻപട്ടക്കിട്ടമിളഞ്ഞുടിയാൽ വിളക്കി,
പുവന്യുദ്ധ വിജയാമവര പോവതനും—
പുവന്യരനു പുലയക്കണിച്ചതു കണ്ട്.

“കോഴിയുന്നമുക്ക, രഹി തെച്ചിയപ്പത്തിയെട്ടാം
നാളാണു, നല്ല തര”മെന്ന നിന്നു കന്നു
വാളാൽവിളഞ്ഞുമൊരു കൈയിണാക്കാണു തേൻമെ—
സ്ഥാളാമവരുക്കുടയ പാത തടസ്സനീനു.

ആടിക്കയൻ മുകിൽപ്പോൽ കരിയിൽ കിടന്നാ—
റാടിക്കളിച്ചു തടിമേനിയോടാക്കമുള്ളി—
ആടിക്കമാണമായഴുമത്രുമൻ കരണ്ണതാ—
നാടിക്കഴിഞ്ഞരികിൽ വന്നതു മങ്ക കണ്ട്.

“മാറ്റുയെങ്കിലറിയാം കഴുവേറി നീ സു—
മാറ്റു കാട്ടിടവ്”തെന്നാവര ചൊന്ന നേരം
മാറ്റുത്തകൊണ്ടു മലർപ്പോലെ പോരിഞ്ഞുപോകും
മാറ്റുണികഴിപ്പിയോടവന്നാനുരുചു.

“മട്ടായിടഞ്ഞമാഴി! തീണ്ടകിലല്ല കുട്ടി—
തെന്നാട്ടാലുമിനു കളിയില്ല, കഴുങ്ങിഞ്ഞേ!
പോട്ടാക്കിലെന്തു മടവാരിനു? പനി ചെന്നാ—
പ്പുട്ടാൽ ചുരയ്ക്കു; ചെറുതേ കരയാതിരിക്കു.

മാന്മുഖിക്ക മീച്ചി നീൻ കള്ളർമ്മന്മാരുടു്
തൊന്ത്രം ചേന്നിടക്കിലെ, തൃപ്പേക്കേ തഴയ്ക്കു്।
അതു നല്ല ക്ലൂക്കളുമുള്ളിയ പൊൻ്തലക്കൈ-
ടാനയ്ക്കു കെട്ടിടക്കിലേ ശരിയായിരിക്കു്॥

മാറാപ്പുകരംപ്പോലിമയാൽ മലർമാതുക്കട്ടി
മാറാപ്പു തോളിലിട്ടമാരേഴുമോമലാബേബു്।
മാറാപ്പുവത്തുമൊരു നിന്മല, യത്തലേര-
മാറാപ്പുകേരി, ധിവനക്കുള്ള പൊളിപ്പിട്ടു്.

പിട്ടാലു, മാത്രതുലയുചിക്കള്ളർക്കാകനീർപ്പു് -
മൊട്ടാലു, ദോഷനാശിച്ചിക്കടവെട്ടിനാലും,
പൊട്ടാലു, മന്ത്രപുടയ പല്ലണിവീരവാളി -
പുട്ടാലു, മെൻകരം നിനക്കടിമപ്പുട്ടു്.”

എന്നുപ്പിടച്ചിൽ ചെരുതും കലരാതെ നില്ക്കു് -
മനുപ്പിടയേറ്റുതിക്കടപ്പുടയാളുാദോതി
കനുപ്പിറപ്പുടയ കള്ളംനടത്തു തയ്യാർ -
തന്നെ നല്ലിയന്ന പുതുമരങ്ങും കൈയ സാദ്ധു്.

“എന്താണിതെന്നിളകിയിത്തിരിനിസ്താടക്ക -
മെന്താളിലും വരവതോക്കൈ വരട്ടു്” യെന്നായു്
ചെന്താർമകന്നു വിത്തിനതിരായു് വിളഞ്ഞും
പുതായിടണ്ടെന്തുലയാരു പരിചിൽ പറഞ്ഞു:

“പോടാ! തൊടാതെയെട! പോകിരി നിന്നെന്നെയെത്താം -
പോടാതെ തൊൻ വിടക്കയില്ല; കളിപ്പിഡേണു;
പോടാണു നിന്നവിജ്ഞു; നമ്മുടെ നേക്കു നീ വൻ -
പോടായതിപ്പുംതെട്ടുതെഴുപ്പുമണ്ണു്.”

എന്നിത്തരങ്ങിലെതിരാളിയൊടോതിട്ടന
കനിൽത്തടിപ്പുപേരുകുങ്കുളക്കാകയാണെ
മനിൽ തട്ടതെ വിചവിധിയിൽ വിളിച്ച മുട്ട്
കനിത്തരിക്കു പിടയാതെ തുണ്ണുക്കുള്ള.

ചുറവിക്കമത്തടിയർ തന്നെട തോറു കരിക്കൽ
പറവിക്കിടപ്പോരു കണിപ്പുതുതാർക്കണ്ണക്കു
തോറിൽപ്പുടാതെ മലരന്പെന്തുനോഞ്ചി—
വെറവിക്കൊടിത്രകിൽ കരേറി വിളങ്കി പാരം.

അതു മഹത്തെന്റെ പനിനീർമലരോടിട്ടെ
പുമ്പുപൊട്ടിയോഴുകും പുത്രചോരിവായും
യീമപ്പിലാക്കു പണിയും കളുൾക്കാകയും കി-
ഞാമട്ടതനെ ചെറുമക്കരം പകയുന്നിനു.

പിണ്ഡായ പെട്ടീ മരതാക്കരതിക്കു നന്നാ-
നാഡാതെയനു പലർക്കുടിയിരിച്ചു പാരം
പണ്ഡായമായുംപുറകക്കാണിവരോടിണങ്ങി—
പ്പണ്ഡാരേനൻമൊഴിയെ വിചുക്കാട്ടു കനാൻ.

“അന്നല്ല ശാവിലവരു വാക്കിലറ സൗല്യ—
യെന്നല്ല വന്നുതയും കളിരേണ്ടുമള്ളിൽ”
എന്നല്ലത്വിട്ടവർ നിനച്ചു,തുനെനെചല്ലാ—
നന്നല്ലണിക്കശലിയാഭൈചയട്ടത്രപോയാൻ.

നായും,കുടക്കു,നരവും,കടവാതൽ,മുദ്രാ,
പേരും, കളിക്കമിരവിൻ്റെട്ടവായ നേരം
വായുംപിളിഞ്ഞുവെരുമ്പുതായും മട്ട-
രായുചുംബുവയർ വന്നുകരതിക്കൊരുങ്ങി.

കാവിക്ക നേർ നീറമെഴുമാൻ
കാവിൽക്കെന്നവ,രടച്ച നടയ്ക്കുണ്ട്
പുവിൽക്കണക്കുംലെഴും മടവാരെ വച്ചു
വാവിട്ടുകൊക്കുവഴിപ്പോലെ വിളിച്ചുണ്ടതി.

“ഒരമെന്നിക്കാണിങ്ങളിനാടലബന്ധുമേവു—
മനേം! നിന്നയ്ക്കിലിവർ നിന്നടിശക്കിടാങ്ങഡി!
ഈമെന്നിങ്കുടമായ പെൻകുടയേറുവാങ്ങാൻ
ചെന്നെ നിന്നുക്കുവെറ്റുള്ളിരുത്തിനേന്നും.

ആണായാരാളിടൽക്കുതാടാതെ,യണിത്തരങ്ങൾഡി
ചോണാൻണിന്തു, പുത്രമഹ്യുളിയേറുമെന്തി,
കാണാക്കിപ്പുതിയ മാൻമിഴിയാം നിന്നുക്കു—
അണാക്കമെങ്കിലടക്കിയങ്ങളി മുഴിവെന്നു.

കൊച്ചാം കിടാങ്ങളിടെ ചോരകടിച്ച ചോട്ട
വെച്ചാടിയാടിയുടലിൽക്കുടർമ്മാല മുടി
പിച്ചാക്കിളിനുള്ളിനുള്ളിനുള്ളിനുള്ളിനുള്ളി—
യച്ചാരനാളിരവിൽ നല്ല വിത്തു കിട്ടി.

ഈതുള്ളത്തനടക്ക കടിച്ച പറിച്ച തിനു
പുത്രൻനിന്നുള്ളുംയിൽ നീതി മരിഞ്ഞതിട്ടേന്നും
അതുള്ളപ്പുട്ടനൊരടിയങ്ങളിൽ നിന്ന് കുകക്ക—
ബന്ധത്തട്ടാ താണം പണിയാം കഴുത്ത് തന്ത്രംട്ടി”

മണിക്കുട്ടി മരതായൊടിവണ്ണമോതി
വണിക്കണക്കിനവിടത്തിൽ വിറഞ്ഞ കുന്നർ
കാഴിക്കരിഞ്ഞലിതണ്ണര കഴുത്തു രണ്ടായു—
കണികക്കവാൻ കുമമിയനൊരു കത്തിയോങ്ങി.

“എന്നപുടിച്ചു പുണരാതെ വെട്ടിത്തുവല്ലോ;
കൊന്നകിലെയിവ,രതിനം കരച്ചിലില്ല;
ഇന്നെന്നുകൊണ്ടുമിരു നല്ലതനെ; വാനിൽ—
പുറിനെത്തളിത്തു മണവാളിനൊടൊത്തുവാഴാം.

എന്നാൽ തക്കമലപോലിളിക്കാതെനിൽക്കും
ക്കേനാടെതിര്ത്തമലയാളിട മെന്തി കോകി
അന്നോങ്ങി വാശ്രായവ,നവേട! താക്കിടാവേ
നിന്നോളമജ്ഞിനൊങ്ക കട്ടിയോരാധകമില്ല.

കേരക്കായിതപ്പോഴു നൽകതെനിന്നതരതെ—
ക്കാർക്കാടുച്ചിട്ടുമാരോച്ചയകളുന്നനിനം;
“എറിക്കാൻവരുന്ന കൊട നാ,മടലോട്ടുനെനു;
വാദക്കാരുമാളി കളിമൊക്കെയെതുങ്ങിപ്പിൻ.

നീണ്ണാളി മോമനമിഴിച്ചുട്ടേരു നാമോ—
രാണ്ണായുക്കിച്ചു,മടലണ്ടുമതോമ്മയില്ലേ!
വേണ്ണായമിങ്കരികിൽ; നമ്മുടെ മക്കരം പത്ര
തീണ്ണാമറയ്ക്കലെ മാറിയിരുന്നുകൊരിവിൻ.

കോഴിള്ളുനമ്മുടെയുതിനു റണ്ട് നല്ലു—
വാളിം കരിക്കഴിയും മതി; മക്കരെള്ളും
ആളിംവണ്ണക്കമൊട്ട് മാറിയിരിപ്പി,നേരു—
നാളിം നമ്മുക്കിളുക്കണക്കു തെളിച്ചുമില്ല.

നേരംവെള്ളി ക്കമളവിങ്കമരേത്തു തീന്റു
ചംത്രതു നിങ്കളണ്ണയുനേവാരു നിന്നച്ചതെല്ലാം
ഡാരം തെളിനേതവരവക്കണ്ണള്ളുന്നതിനേന്തു
ചോരച്ചുകൂട്ടുടയ കൈയ്യിനു ചൊജുഭില്ലോ”.

എന്നള്ളിൽനിന്നലറി വാതൽ തുറന്ന ചാടം-
നന്നനേന്നാരമ്മരത്തൽ തിരക്കുവിൽ വകർ-
മിന്നനമിനാലോട്ടതിൽപ്പുായമെനിയാളെ-
ച്ചിന്നന പേടിയൊട്ടവെച്ചു വണങ്ങിവാങ്ങി.

ഉക്കത്തിട്ടും മരത വന്ന പിടിയ്ക്കുമെന്നായും
ചക്കത്തും പൊടിയുമാവരി നിന്നിട്ടേന്നും
വൻകൈല്ലാടീയുലക്കുംപുായ തന്ത്രാശ്ര
കണ്ണകക്കു കണ്ണിടക; കാരം തിരിച്ചടിച്ചു.

കാഴ്ദംകിയതെന്നൊട്ട് കണ്ണയ്ക്കുലരാകവോനെ-
ക്കാഴ്ദം കുന്നതെ നിറമുള്ളുായ മേഖിയേന്തി
കേളപ്പുണികൾ നടവിട്ട് വെളിക്കു തേൻവോ-
ല്ലാഴിരുന്നോക്കിയ വഴിക്കു കടന്നുചാടി.

എന്താണു കാണുത്തിനു ചെപ്പുകിയോ, കിനാവോ,
ചെന്താർമകരിങ്ങണവന്നള്ളിലിവിൻ കൊഴുപ്പോ,
എന്താവതെന്നു തിരിയാതൊരവംക്കു കേളി
രുവന്താളിട്ടുന കരളിയപ്പുനിനീരോഴിച്ചു.

കൈത്തണ്ണിനാൽ മിച്ചിത്തുച്ചു മിച്ചിച്ചുനോക്കു-
മത്തയ്യലോട്ടുകഴുവിൻ കയറേറ്റിടാതെ
മൊത്തത്തിലാതുകയ നൂത്തുച്ചുതോ, താ-
നത്തപ്പിൽ നല്ലയിൽ നിരത്തിയതോതി കേളി.

തക്കത്തിനാടലോളികൊണ്ടെത്തളിന താശ്ര
തക്കത്തിനഞ്ചുംലറിഞ്ഞു തന്നിച്ചു കാവിൽ
തക്കയ്ക്കിമത്ത് ചുണ്ണപ്പുണ്ണ കടന്ന വകർ-
താശ്രക്കത്തി തട്ടിയൊരുമട്ടമവൻ ഒറഞ്ഞാ.

അമ്മട്ടിക്കെത്തമൊഴി തന്റെ മനവാളുന്നോട്—
മമ്മട്ടേചോൻ്നവിക്കെനിന്നു നടന്നിട്ടെട്ട്;
നമ്മരക്കു മരോങ്ങ വഴിക്കു കടന്നു ചെന്നി—
ടുമ്മനുണ്ണിയുള്ള പണിയെ, നെതുങ്ഗട്ടി നോക്കാം.

നീരാട്ടവാൻ കടവുത്തേടിയ തയ്യലുാളൈ—
പ്ലാരാതെതെയെങ്കുമാരുപോലെ തിരഞ്ഞെ മനൻ—
പോരായ്ക്കെയ്യു പറവു—പിടിക്കിട്ടിഡാതെ
തീരാതെ തീക്കനലിലുള്ളുമെരിച്ചിയന്ന.

“അക്കൈളിനായ “പറവു”രംചൻ വരിക്ക—
ചുക്കെപ്പുഴച്ചുാടിയെഴും മുകിൽക്കുന്നലുാളൈ
കൈട്ടു—യങ്ങനെ വരാമത്ര—കട്ടിരിക്കാം
തക്കെതി”ലെന്നാട്ടവിൽ മനവനോത്തരം.

ചൊടിക്കെന്നു മടവാരെ വിദേശമെന്നായു്
ദോടിക്കുവൻ കറിയയച്ചതു വാങ്ങിനോക്കി
ഈടക്കിയക്കവിശേഷതാരെതിരാളി പെജുവടയ്ക്കു
തേടിക്കുയെത്തു കരുത്തു ചൊടിച്ചുണ്ടതു.

“തനില്ല തയ്യലിനെയായതു പോട്ടു; വാഴി—
ലെന്നിൽക്കെന്നു പഴിക്കുടിയിവൻ പറഞ്ഞു.
ഇനിപ്പൂര്വത്തിട്ടു”തെന്നു നിന്നുംണ്ടതു
വെനിപ്പുതന്നുവരുത്തിച്ചുമഴക്കി മനൻ.

പാട്ടിളിലാക്കംമരഞ്ഞും പട ചെന്ന നാലു—
പാട്ടും വള്ളംതും ദന്നാറിവററു മനൻ
പാട്ടനു ചെണ്ണനിരക്കെ വിട്ടുപിരി, ഞതകക്കാം
വാട്ടവട്ടിക്കഴിവന്നടരിന്നാണ്ടതു.

പോരാട്ടി മുറുമെതിരാളിയെണ്ടേറെ തോറു
പോരായ്ക്കുവന്ന പൊട്ടിപോൽ പട്ടേം പാവം
തീരാതെ നാണമൊട്ട് തൻകൊലു താൻ നടത്താ—
നാരാവിൽ വാഴിറയിൽനിന്നു വലിച്ചേട്ടതു.

നേരംവെള്ളിത്തരമനയ്ക്കുമേ കടപ്പാൻ
പാരം കൊതിച്ച പറവുരരചന മനിൽ
മാരത്തുയൻ് കതിരൈപ്പുറമേറി രണ്ട്
പേരന്നാണത്തു പെയ്താം പട്ടേംചുട്ടി.

ആശാങ്കയ്ക്കാമവർ കടന്നെതിരാളിതെൻ്റെ
ചേണ്ണററ വൻപട മട്ടിച്ച മടിച്ചിടാതെ
കേണ്ണള്ള മനനെനയണാത്തു പിടിച്ചുകൈട്ടി
ചേണ്ണവട്ടിക്കരമനയ്ക്കുമാർത്തച്ചതു.

വാടാതെ വൻപട വയന്നതുനോക്കി “യാല—
അം” ടാണ്ണ മനനതു മാററലരെന്നതെന്നു
ചൂടാളുമെങ്ങാട്ട നിനച്ചുരവാളിളക്കി—
യീടാൻ് തന്നെട കഴുത്തിനു മീതെയോങ്ങി.

ആ വാളതിനെൻ്റെ പണി തീക്ഷ്ണവതിനു മുമ്പി—
ലാവാതിലുക്കൊട്ട തുറ,നേനാരു പെട്ടിയേന്തി
നാവാലോരാധക്കുടക്കുത്തെന്നാളിമോടി വാ തു—
നാവാതു രണ്ട് പടയണ്ണികൾ ചാടിപ്പിണ്ണു.

ആരാണിതെന്നാരചനാപ്പുള്ളിയിൽ ചെറപ്പു—
ക്കാരായിട്ടെന്നാരവർ പെട്ടിയടപ്പുയത്തി
പേരാണിട്ടുന്ന പറവുർപ്പുതമാഞ്ചു മനിൽ—
പ്പാരാതെ വച്ച കണ്ണക്കുപ്പി വണങ്ങിനിന്നു.

“ପ୍ରକାଳଙ୍କଣଗିରେତିତୁ ତୁଟଗର୍ଭାଙ୍ଗ ନିଷାହେତୁ
ଶିକ୍ଷାପଦେହୁ” ଗାରଚବନୋତି ମିଶିଥୁ ନିଷାହଙ୍କେ
“ତଙ୍କଠ ତୋଫୁନ୍ଦ କହିଲୁ, କେତ୍ତିବୁ,” ମେମନରଥୁ
ପକତତମରର ପଦଯାହିକରଂ କାହିଁତି ବିଶା.

ଏହେତୋତେଖଣ୍ଡ ଧରିଯୁ “ତଙ୍କ” ଧରିବେ—
ଯୁଦ୍ଧମନୀମିହାକବେ
ବେଳେତୋରପ୍ରାର୍ଥୁର ମଣାହିବେ—
ଯବନୀ ତନୀଅଟିଲୁକୀକୀଟିକଳ
ପାଇେତୋର୍ଥିମୁଲଯାହେ ବେଟ୍ଟ ମରିବୁ
କେତ୍ତିଥୁଣିକହିଲୁ ମେତ୍ର
ତାଙ୍କ ତୋଫୁନ୍ଦପଟିବେତ୍ତିଯାନ୍ତ ଉନ୍ନିବା—
ପ୍ରକାଳ କୋଟିକୀଟିକିଗାନ୍ତ.

എ. അരംബപരീഷ്യൾ രക്കം *

(കൈ നിമിഷകവനം)

ഇ റഹരിഡാനം.

താരാർമാതിന്റെ തങ്കകളുട്ടുല തഴക്കം
 തന്മുരാൻതന്റെ പദാഖ്യം
 ധാരാളം എത്തില്ലാക്കി ദ്രോമായ കവിത-
 യൂട്ടിനു കോപ്പിട്ടിട്ടേന്നും;
 ആരാദ്ദിലും നങ്ങളുണ്ടാനകിലുമതിനുള്ളവാ-
 കാതെയററംവരയ്ക്കും
 തീരാൻ തത്തുക്കണ്ണുമനയാഴികെ നമ-
 കാശ്ചരയം വേരെയുണ്ടാ?

കട്ടത്തീക്കട്ട പൊട്ടിച്ചിതറിന മിഴിയും
 വധുഗമോടൊത്ത നാക്കം
 ഒട്ടത്രുന്നം നിരഞ്ഞതുജീതായ കുരളുമുഴം
 ചുള്ളുത്തുപാപിശാഹി
 വട്ടത്തിൽ ചുററിയാത്തമുനിയുടെ വരണം
 ആപ്പു “സ്താനേന്നുവേണ്ടും
 തിട്ടം കല്പിച്ചിട്ടേണം തിരവടിയുട്”നേ-
 ണോതി സജൂദാതഭയ്ക്കും.

*ഇതിന്റെ ഘൃഷ്ടാനം പത്രഭൂത കുരളുവഞ്ചരന്മുരാൻറെ കൂടി യാക്കനാം.

കട്ടിച്ചുവീടുന്നിൽനിന്നലകിടം
മുന്നു ദഹിക്കുന്നാരു -
മട്ടിൽ പോങ്ങിയ ഓലാരത്തുപിണിയെയു -
ദ്രോവഷ്ടിവംഗരാത്തമൻ
പൊട്ടിച്ചുടിന പുഞ്ചിരിപ്പുത്തുമ എ -
ണ്ണീക്കിച്ചു, നന്നായുവരം
തട്ടിപ്പോന്നിന, മെന്നനുഹമണ -
ചുവിവണ്ണുമോതീടിനാൻ.

“കണ്ണാലും മുന്നിൽനിൽക്കുന്നതു കറിന്തതൻ
കുതലായും ഭ്രംതിൽ
കണ്ണാമണിക്കു കെപ്പുളിച്ചവരുടെ തലയാ -
ഉായ രാജസ്വപ്പന്യം;
പണ്ണാൽ തന്നു നമേപ്പുരമിവന സമം
യിക്കരിച്ചില്ല; മേലുാ -
ലുണ്ണാവാൻ പ്രയാസം; ശിവിയെ ഒട്ടിക്കിടാൻ
പുല്ലു ചെല്ലുന്നതുണ്ടാ?

സ്വാരംട്ടുനന്നായാരിക്കൽ മുന്നു ശക്കലം
മാനിക്കുവാൻ വൈക്കവേ
പാരാത്തപ്പുളിഷ്ണനു ശ്രാന്തങ്ങളിടം
ശാപം ശമിച്ചീടുവാൻ
ഹാഃ രാവും പക്കലും കിടന്ന പ്രഥ നാടം -
സ്ഫൂമോധി ദേവാസ്തുര -
മാരാകെക്കുടയേണ്ണിവന കൂട നീ -
യുദ്ധക്കാവിശ്വാഷംനുവോ?

ഹാ! സമ്മതം ജിഗതി പാരമെഴുന്നൊരിക്ക്-
മാസസ്ത്രിനോടൊക്കെപുഖാൻ പടവെട്ടിയെന്നാൽ
ഗ്രാസം വെളിക്കുവന്നുപോയതക്കുറു കേരി,-
സ്ഥാപനമുത്രുവവനായതിനെന്തു വാദം?

എങ്ങാൻം വെരുതേ കിട്ടുമിവനെ—
സ്ഥാപ്പാട്ടിനായി ക്ഷണി—
ചീങ്ങാരാലബന്നയുന്ന നേര “മി.റിമേൽ
നീരെയച്ചിൽ തിനീടണം
മങ്ങാതെന്നാശനംകഴിഞ്ഞു പറ” എ—
നോതുന്ന നിർപ്പജ്ഞാവി—
ചുങ്ങാതിക്ക യമൻറു നാട്ടക്കയറാ—
നഡിത്താരിലത്രാഗ്രഹം.

എന്നാലാട്ടുയതിനു തോൻ വഴിതുറ—
നോക്കാം മട്ടിക്കാതെ ക—
ണ്ണന്നാരാൽ നിഞ്ചവിച്ചു നിന്നെന്നിവിട—
ക്കുത്രും വരുത്തീടിനും
എന്നാലെന്തിനു താമസിപ്പുതിനി നീ
ചെന്നംബുരീഷാഭിയൻ
തന്നാമത്തിനു മാത്രമില്ലരണിയിൽ—
ഇജീവൻ നിരത്തീടെടോ!”

അലാരാട്ടുപാസമും തന്നെ വജ്രരിതത്തെ
നേരായ് മുനീറുന്തരഡചെയ്തു കുടുംബരം
ആ രാക്ഷസപ്രതിപുണ്ണായ മുത്രു, മുത്ര
പാരാതെ ദ്രുതിലതിമാത്രമിയ, നംബംചു.

“ഹരി! ഹരി! കമ്മയെന്തിക്കാതു കേരക്കുന്നതല്ലോ!
പെരിയാരവമതിക്കേൻ സ്പാമി ചാത്രീഭവിച്ചും?
ശരിയിനിയതു ചെയ്യുന്ന താമസിക്കേണ്ട; തെക്കേൻ—
എരിയിലുടനെയെന്തില്ലെങ്കിലുംവൃഥായ് പാത്രിട്ടേ.”

എന്നൊന്തിവോട്ടിവന്നുണ്ടെങ്കിലും
ഈംമട്ട് വർത്തം തുറ—
നാനോരോവിധമട്ടഹാസമവരു ചെ—
യുത്രുന്തരോഷിത്താട്ടം
തന്നേനാട്ടത്തിന് ലക്ഷ്യമാകവത്തെരി—
ചുവവു! വൻപവിട്ടം
പൊന്നോമൽക്കിതിപാലകന്റെ നികട—
തതിക്കൽ കടന്നീടിനാം.

“ചാട്ടിക്കേരിക്കൈത്തിച്ചുപലതകൾ തുട—
അന്നതിനോക്കിലെത്തി—
താടിക്കാനോ ബന്ധം? തരമിതിനു തരി—
വെള്ള തൊൻ ധന്തു നല്ലീ?
പേടിക്കേണ്ടെന്നുറയാഗസ്സിതിലോരു രക്കലും
പോലുമി”ലൈനു ദേയയ്ക്കും
തെടിപ്പാക്കം ധരിത്രീപതിയുണ്ടെന്തിരിൽ—
സ്ത്രുമായ് ക്കുത്രുഡൈത്തി.

“തൊന്തുമെല്ലു പിഴചെയ്യു? വെറും സ്പയംകു—
താനത്തുമിങ്ങുനെന്തോരുതന്നുമിവിലുണ്ടോ?
ഹാ! നമ്പുണ്ണുമനിയെന്നു നിന്നുച്ചുകൊണ്ട്—
ജഞ്ഞന്തനിനാലിവരു തൊന്തിമിതപമേകി.

କାଳତିଳିନ୍ଦରିଯେହୁ ଏହାକୁବୁ? ଶିଵଙ୍କେ!
 ତେଣୁ ଯିଶ୍ୱାସରୀ
 କାଳଂ ଶ୍ରୀଲବରଙ୍ଗଜପତ୍ରିବଙ୍କେ—
 ବ୍ୟାଙ୍ଗ୍ନୀକରିଶ୍ରୀଚିତ୍ତବାନ୍
 କାଳନ୍ଦେପାଲେ ମହାନ୍ତିରେଣୁନ୍ତିବତାଯୁ—
 କାଶରଙ୍ଗ, ମେଘଶୈରିତଙ୍କ
 କାଳପୂର୍ବତାଯ ତାଙ୍ଗପତ୍ରିଲୁ; କରଣୀ—
 ବାରାଣୀ ନାରାଯଣଙ୍କ.”

ଏହିଯଂ ନିନବ୍ରାନ୍ତରେଖାରୁ ଛବିଯାରେ କଣ୍ଠା—
 ବ୍ୟାକ୍ରୋଲିନ୍ ବତ୍ରବତ୍ରବକ୍ଷର ବରତ୍ରବେଳେନାଯୁ
 ଦେବଙ୍କ ଥୁରାରି ଶେବାନ୍ ପୁରଷୋତ୍ତମଙ୍କର
 ଧୂବର୍ତ୍ତପ୍ରକଳ୍ପରେତୁମିବଣ୍ଣମୋତ୍ତ.

“ପାଲାଶିତରତ୍ରୁଲାଙ୍କନ ତିରମିଶିଥିନକର୍ତ୍ତ—
 କେବାତତ ନାହିଁରେତାକେବା
 ବେଲାତୀତରୁଭାବଂ ତରବି ପିଲାନ୍ତିକଂ
 ବିଶ୍ରାପ୍ତଶ୍ରୀପ୍ରତ୍ୟେପ୍ତ୍ୟେପ୍ତ୍
 ନାଲାରାଙ୍ଗବେଳରାମୁଷ୍ମାନ୍ତିରକିରାତ୍ମିଳି
 ନୃକ୍ଷୁତତପାତମେ ନିଳି
 କାଲାଣିପ୍ରାଵମାତ୍ୟୋରକିରଣ କରଣୀ—
 ଶାରୀ ନିର୍ମାନପଲାଙ୍କ.

ନୁତରାଙ୍ଗରଣକିମାହୀଯୁଲକିଳ ପିଲାବେ—
 ରାଯ ନାରାଯନେବରାଯୁ
 ମାରାରିକିଳ ପୁକ୍ତିନାତିଳ ପିଙ୍ଗରମାଯୁ,
 ମାଯ ପରାତନ ସତରାଯୁ,

തീരാതു ശേഷായ താപജ്പരതതി മരവാ—
നറരക്കും മരന്നാ—
യാരാൽ പാലാഴിത്തേമലവിയങ്ങളിട്ടെമൻ
പോറി; പോറേണമെനോ.

അതുന്നും, ബദ്ധപരിക്കും, പുകളിടയ ഫീര—
ബ്രഹ്മജന്മം, മഹാവ—
തതാന്വദംപുണ്ട് തീരതീടിന മരിയുമ—
വ്യാമരാധീശ! വിശ്വാസാ!
ഞനം നിന്മചിന്തയല്ലാതിരവുപകലെനി—
ക്കില്ല; തെള്ളുക്കില്ലോ എനാ—
നേന്ത്രസ്ഥിനു വിത്രാഖാനീംവനിയിനിൽ വിത—
ച്ചില്ല; കില്ലില്ലതിക്കൽ.

എന്നിട്ടും കുള്ളമഞ്ഞാ തീവ ശിവാ മനിതൻ
ചെമ്പിടക്കുട്ടിയ്ക്കിനാം
കനിക്കും ക്രൂശലൈഡേ കടിലതകലയം
മുത്രുയൊന്നിത്തമത്തിൽ
വനിട്ടും മെയ്യരിക്കുന്നതിനു മതിരവേ
നീയനങ്ങാനിരിപ്പു—
നോന്നില്ലപ്പോ കണക്കെ, നൈളുക കുങ്ങാ—
വാസമോ വാസുദേവി

ഇന്നിപ്പാദം നോറതിനു പരമി—
പ്ലാരിൽ പ്ലം മന്ത്രാ മ—
രിറാന്നില്ലീയപരത്രാഭവമത്രവി—
ട്ടനാക്കമോടു ചെഭവമോ

മനിൽ തെലുവലംബമില്ല തിരുമേ—
നിക്ഷേപ കാർത്താൻ വെടി—
ഞെതനിൽച്ചുറര കനിസ്തികായ്യിൽ നിയതം
മോഹം കലാഹം വിഭോ!”

എന്നാരോന്നാത്ത് താരാർമ്മകളിട്ടെക്കളിൽപ്പോയ്—
ക്ഷാക്തൻ പ്ലാസ്റ്റിന്
പോന്നാമർപ്പത്ത് എങ്ങിൽ കയതിച്ചമവനി—
ഉത്തിനം തുണികയ്ക്കും
അന്നാത്താൽ പിത്രമേറ്റം നടവിൽ വടിവാണോ—
തുജ്ജപ്ലാനീക്കിരിപ്പാ—
കന്നാരഗംഗലാരഭേദത്രാധിപകലിതമഹാ—
വിക്രമത്തി.

പക്ഷംവിട്ടിപ്പുതിനാലുലക്കിനമൊരുചോൽ
കാൽക്ഷണംകൊണ്ട കട്ടി—
അക്കംഫൂതുന ചങ്കായയമരികിലണ—
ഞെതാൽ നോരത്തു വേഗാൽ
തകർത്തിങ്കും അയത്താൽ കീടകിട വിരദ്ധം—
ബോധ വാസ്ത്രത്രു പാരം
തിക്കൾച്ചാത്താൻ രാവിൽ തിമിരമതു കണ—
കോട്ടവാൻ കാലുയത്തി.

ആ നഡാത്തുതമിരു മാക്കമകതാർ
കൈബയ്യുണ്ട് തെല്ലും സൃതി—
പ്ലാനനാക്കയരാത്തപ്പേന്നാട്ടി“നീ
ഹേടിക്കേഡേ”ഞജനാതായു

അതു നൽച്ചക്കുമ്പരള്ളു പാതിയുകിൽപ്പോയു്
നിക്ഷേം പിശാചവിന്ന സ—
മാനം നല്ലക്കണക്കിനേക്കവതിനായു്—
പ്രോത്സാഹിന്ന നേരിട്ടേ.

ഹരിയലവറിയട്ടത്താൽ ജംബുകംപോലെ, യാദ്ദോ—
ഉരിയക്കാട്ടമങ്കാലും മീതു പേടിയ്ക്കേതട്ടി
പരിചൊട്ട പണിയുന്നും പത്രതു ഞാ, നെന്നിൽ നീങ്ങി—
അതിരി കനിയൻ”മെന്നായു് വിസ്തൃതവകുത്തൊട്ടാൽ.

“അയ്യോ! കാൽമഖവലമായി കീവനേ!
ചെറ്റില്ല തെറ്റുകയ്ക്കൽ; ഞാൻ
പോത്തോട്ടിട്ടുകയല്ല; കുഴ്മിവലേ—
പ്രാർത്ഥ ഭള്ളൻ മുനി;
കൈയോടെന്നുകമ തീന്തിനേം സമയം
കൈവന്ന; ചക്രായുധ—
തരീശ്യാടാൽ പിണ്ണാട്ട, ഭിംപ്പാഴ്തിലെൻ
പിട്ടോക്ക വട്ടത്തിലായു്.

എന്നാലെന്നയിവണ്ണമാക്കിയ മഹാ—
മുർഖവൻറെ ചാക്കിന്ന ഞാ—
നിന്നാരാൻ വഴി വെയ്യു്”നെന്നുകയ്ക്കി—
ദൃശ്യാലുത്തിലക്കുന്നുയാൾ
നന്നായുംബീതി, വിഷാദ, മത്തുത, മിവ—
യൂഡായാരമാം ദേശഗിരിയ—
അതിന്നാൻ അക്കാധമിയ, നന്നാധമായപോത
വായും പിള്ളന്നതിനാം.

വുര

“ഇക്കിളിപ്പണിയെന്നാടല്ല; വെരുതേ
ഡാക്കം മഹീഭരതാടായ്”
തകാംനോക്കിയണ്ണത്തെ നിന്നെന വിച്ചകി”—
ബ്ലൈറ്റോട്ടി മഴേതരം

മുക്കണ്ണൻമുത്തുഭൂത ദേവർ മുടിമേൽ
മാത്രനു ഒരുപ്പാരിതൻ
തുക്കിയും കളിയാടിട്ടെന്നാരിയും
കുത്രയ്ക്കുമേൽ പാതരുതേ.

“ചുമ്മാ കിടെന്നാരിവരംതന്നുകമ തീരമാറായ്”;
തേമാടി! നിന്നെന്നായിനിമേൽ കൊബചെയ്യിടാതെ
നമ്മാലുടങ്ങവതസാല്ലു”മിവണ്ണുമോട്ടി—
യമ്മാമുന്നിത്രുടെ നേക്ക് പിശാചെന്നത്തു.

“ദാം ഹാം പിശാചുനു തൊടിക്കുകും തോ—
നാഹാരമായുംതീനിന്നിട്ടു,മെത്രുചെയ്യും?
ദേഹാവസാനത്തിനു കാലമാ”യെ—
നാ ഹാസയോഗ്യൻ മനിയോത്രു തെട്ടി.

പുളിപ്പുംഞ്ഞകിടാവി,നേന്നാൽ പുലിയെതിരിൽ—
ചൂടിയാലുള്ള നോട്ടം
തജ്ജിക്കേരനു കള്ളായ്പുറകിലുന്നപദം
ഞാണിയക്കുത്രുതെന്ന
പഞ്ചിച്ചുകൂയ്യത്തിനു പ്രചുരതചികളാ—
ശാസ്യവും ഘന്താ തേക്കുക്കൊ—
ണ്ണഞ്ചിൽപ്പി വാച്ചു ശവാംശജമനിയുമുടൻ—
അതന്നെയാടിപ്പുത്രംപി.

കുളംവെടിഞ്ഞു കരയിൽപ്പുലി, താഴേ വായ്ക്കും
വെള്ളം അനിൽ വന്നതല, രണ്ടിവഴിക്കമൊപ്പും
ഉള്ള അനിലാടലിനു തന്നെ നിഭാന, മേരം
ഒള്ളററ മാഥനി പലായനമാചരിച്ചു.

ഓട്ടം, ചെറുദതിരിഞ്ഞുനോക്കു, മുടങ്ങേ
ശ്ലാഹാട്ടഹാസങ്കൈളേ—
അതേട്ടംകുത്രുതെയതിന്തിട്ടം, പിറകിലായു—
ക്രൂജ്ജിന്റെ തുച്ഛമുഖം,
വാട്ടം മെരുംബിയെന്നാനുട്ടി, വിറപ്പു—
ണ്ണങ്ങേണ്ടുമിങ്ങേണ്ടുമുൾ—
ചുട്ടറീഡി മട്ടത്തുനിന്നവയുണ്ടാം
പിന്നീടുമത്താപസൻ.

ഈടിക്കിതച്ചു ഗതികെട്ട മുഖം വിയത്ര
വാടിത്തുള്ളു വഴിവിട്ട വലഞ്ഞുവാക്കി
കേടിതെയെന്നാരുവനും പറയുന്നതിനു
പാടില്ലതിന്റെപടി കിടന്ന പരഞ്ഞി പാവം.

തന്ത്ര കാലുള്ളിവള്ളുാ, കൈലമാരളുവി—
ല്ലാതെ വല്ലാതെയോടി—
കൊണ്ടേഡവം പോകിലേന്നോ കമ? യെത്രവരേയും
ചെന്ന മുൻബുലിപരഞ്ഞം?
തന്ത്രരേതഞ്ഞെന്നു എത്തിൽപ്പെട്ടവരു ചുവടേ
മാറി മാറ്റത്തടിച്ചും—
കൊണ്ടേന്നുംനുംനുംനുംനുംനുംനുംനുംനും
യാണ് മഞ്ഞണഞ്ഞിവന്നാം.

ചുറിപ്പുരിപ്പിടിക്കം ശ്രദ്ധിതിവയിലകു—
പ്ലേട് പക്ഷിക്കങ്ങൾക്കും
പറിപ്പുല്ലോ പറപ്പാൻ; പരമതവിധി—
ഗോഹാരയാം തൃത്യാട്ടം
തെറില്ലാതുള്ള ചക്രായുധമെതിരിടവേ
മാമുനിക്കായവരെ—
പുറിച്ചുങ്ങോട്ട് മാറാം? പണി പണി ശ്രദ്ധ—
ഭ്രിഷ്ടചർച്ചിഷ്ടശാന്തി.

പുമാതിൻ പുണ്ണുപുരത്തിനെയടിപണിയും
ഭ്രവഥാരാതിഡ്യാടായും
ഹാ മാനം വിച്ഛ താൻ ചെന്നിടപെട്ടവതിനാ—
രോതി ജാതാവലേപം;
അീമാനദ്ദേവരാജൻ പകരമിതിനെ ചെ—
യുടെ, ഭയന്നോത്തരാട്ടക്കം
സോഖാർല്ലാലംകുറിയാംശാത്തഭവനവന്നേ—
ക്കെത്തിരെയാലുത്രുമെന്നു.

പ്രാണംപാസമക്കുത്തനിന്ന് വെളിയിൽ
പോകാൻ തയാരാക്കിയാൽ
നാശംവിട്ടരിക്കത്തണ്ണത്രു കരയും
ദേവഷ്പിഞ്ചേയും ദ്രുതം
ബാണംപൊൻ പിറകേ വരും കർന്നയാം
വൻതൃത്യൈയും മു—
ജ്ഞാനാത്മംവിള്ളുംവോരിയെയും
വിക്കിച്ചു വാങ്ങുാജ്ഞതി.

“അതുനമ്പദത്താടമർത്തുലോകമവനം—
ചെയ്യും വിഭേദാ നിന്മനാടായ”
തൊന്ത്രോ പിഴചെയ്യുതെത്തു? വെള്ളേ
നീരെയന്തിനായിത്തരം
മാനക്കേട് വരുത്തി?പോട്ടു,യിവിം—
ഇജീവന്നീര കാൽത്തിനം
എന്നപററിട്ടുനമനാ നിലയായ്;
തൊന്ത്രു കാഴ്ചിണ്ടു മേൽ?

മനം തൊൻ തന ശാപത്തിന പക്ഷമെന്നി—
ക്കെത്തലെത്തിക്കൈയോ? നിന്ന്
മനാത്തം ജാതി,ബഹുഭാവത്തിന വിഷയമീ
മാമുനിശ്രൂജ്യന്നി;
കനാൻ നിന്മന്ത്രുലപ്പാനിനിയുമൊരു മഹാ—
ശാപമേക്കീട്ടുവാൻ,മേ—
സന്നതപം പാരമഖാജിലു,മൊരു പണിയി—
പ്ലീണ നന്നായുംയരിക്കു.

ചെഞ്ഞലോമിതന്നുലയിലും ചൊട്ടിയിക്കലും പോങ്ങു
ചേരുട്ടു നൽകിയതമണ്ണയ്ക്കുകൊണ്ടുമാത്രം
മാലോകൻ നിന്മധിമ വാഴുത്തുകയില്ല;വരു—
മാലോലമാക്കിട്ടുകത്തല്ലരിസംരൂതിക്കായോ.

കാണട്ടേ കരവീയ്യു”മെന്നകരയും
ദേവാംബിയെപ്പാത്രം “ന—
സ്ഥാനാത്തം ചെരുതല്ല വായുംരു നമു—
ക്കിന്മാളിലെന്നാക്കിലും.

വേണം തെള്ളു വിവേക, മെൻചുണ രമാം-
ഗത്തോട് കാട്ടിടക്കിയ
പ്രാണങ്ങോയിട്ട്”മഹാ ഭീതി കലഞ്ഞ
രക്ഷ കമിച്ചിടിനാം.

“ആപത്തിയരിഞ്ഞാട്ടതിക്കിലതിയാ—
യുണ്ടാമതെ ക്കാറം ഭവ—
കൂപത്താൽ ഘതനകിലും വിശ്രമി”—
പ്ലൈനിസ്റ്റനേണാതവേ
“പാപത്താൽ തവ വാക്ക കേട്ട മടയ—
പുട്ടു ലഭിച്ചുജൂളാരെൻ
താപം തീക്കക കീഴു്”മഹാ ഭീതിക്കുക
വിനീട്ടമഞ്ഞാട്ടി.

“നമ്മാലും ലോകമെല്ലാമാരു തൊടിയിടയിൽ
സ്പൃഷ്ടിചെയ്യാം മഹാനാം
ബുദ്ധാവാലും ധരിത്രീയരഥിതുപതി—
സപാമിഷാലും തരിന്പും
വന്മാധാത്മ്യം കളിക്കം വലിയ കളരിയാം
വാസുദേവൻറെ ചക്രം
നിംബായം നേരിട്ടേഖാജൂരു തുണ്ണയജൂ—
നാവത, പ്ലൈനു ചെയ്യും?

തൊൻതന്നെ ചെയ്യു നേരാണിയു, തിരുവടിക്കെൻ—
വാക്ക കേരംക്കാതിരുന്നാൽ
സപാത്തതിന്നല്ലെല്ലം വരുവതിനിടയി,—
സ്നാകയാൽ വേണമെങ്കിയ

പുസ്തകം

ശാന്തപം വിച്ച് ശാപം തരിക; വിധിബലം
നീക്കവാനാക്കു മുട്ടം?
യപാന്താ പോമോ പടയ്ക്കായ് തതരണിയൊട്ട? മനേ!
മന! എന്നെന്നതു വേണ്ടി? ”

ഇംഗ്ലീഷ് കൈമലത്രമളവിൽ
ആര്യവയംചെയ്യു ത-
നോമരകൾതലം കടന്ന ഭഗവ-
ചുങ്കം പിടിച്ചീംവേ
കാമം ജീവനിൽ വാച്ചു സാധുവവിടം
കൈവിട്ട് വേഗേന സർ-
ദന്താമത്തിനാവലംവേശായ മരിതൻ
പാർപ്പത്തിലെത്തീടിനാൻ.

“കായാംചുവോട്ട് മല്ലിട്ടിട്ടുള്ളടക്കോ—
രോമന്തരവുംഞ്ഞോ
മായാമോഹത്തില്ലംപ്രേക്ഷകിയനാജ മഹാ—
മുഖത്തും ത്രഞ്ഞൻം;
നീക്കാരന്നല്ല തെള്ളം നിനവിവനിനിയും;
നിത്രനായിള്ള ലക്ഷ്മീ—
പ്രേയാനോ പാപിയാമെൻ പിഴക്കണ്ണ വഴിപോയ്
തീര്ത്ത് പാലിച്ചീംഡോ.”

ഒക്കുന്തത്തൊഴി കേട്ട ദസ്തുമാട്ട് എന്നു
ചെന്നംബരീഷാവൃത്തി—
മഹത്തീഗളുംപ്രേശണംതാടികയാൻ
പണ്ണിക്കി മീന്തിക്കയംഞ്ഞ

ചക്രം വന്നിവന്തുകാൽമടവേ
തീക്കാനരയ്ക്കൻ; ഞാൻ
ചക്രം ചുറുകയായ്‌കിടന്ന; തകരാ-
രാക്കൊല്ലു ലക്ഷ്മീപത്രേ!”

എന്നാല്ലായു കരണ്ടുരച്ച മൊഴിക്കേ-
ടല്ലം ധസിച്ചുാതിനാ-
നനാരായണ“നെള്ളുചെള്ള, തിവനാൽ
നിന്നൊള്ളുച്ചീടുവാൻ
ഈനാവില്ല; മാഡിയേക്കത്തിത്തൻ
ഭാസതപമാളിന ഞാൻ
ചൊന്നാലുണ്ടർ രമാംഗമിപ്പോഴിനെ-
ക്കേരംകാൻ മടിക്കം ദ്രും.

വേഗം ചെന്നിനിയംബരീഷനൊടു നിന്ന്
സമ്പാദരാധി ക്ഷമി—
ചുംഗണ്ണാക്കൈയകറിടുന്നതിന്തേ—
ക്ഷിച്ചുകിലുല്ലാമ്മിക്കൻ
ഹോ! ഗംഗീരു! അവാന എന്നമഭയം—
നല്ലീടു”മെനോതിട്ടം
നാഗത്തീശയനക്കയ്ക്കിനു മുനിയും
ഭ്രംബണംനേക്കംടിനാൻ.

“എല്ലാത്തെറഡം പൊരുത്തീടുനുമടിപണിയാ”—
മെന്ന ചൊല്ലും മുനീസ്തു—
നാല്ലാസം ചെത്തി, ചക്രത്തൊടു മരിസവിയ—
ത്തിക്കൽ വീണ്ടും ഗമില്ലുണ്ട്

ന്ത

മല്ലാരിഗ്രേജുക്കത്തിലിമണിയങ്ങളി—
ചല്ലുംവുമായ് വാണിങ്ങാൻ;
വല്ലായ്യുള്ളജ്ഞിൽ മോഹം കരയുമൊയ മുനി—
പ്രസംഗം നാകമാന്നാൻ.

— (o) —

ମୋ. ଡେଵର୍‌ଯାନୀପାତ୍ରିଳୀଯଙ୍କ *

ଗଣାଂ ସର୍ଜୁଂ.

ଶତମନ୍ୟ ସମୟମନ୍ୟବାହି-
ଫ୍ରେଟକଂଚେବାଲ୍ ପତିଳାଯବରଳି ଶର୍ଜୁଂ
ଶତକୋଟି ପୋଟିଶ୍ରୀ ଦାନବାୟି-
ଶତଯାତ୍ରି ବୁଝପବ୍ରାନ୍ତ ବାଣୀ,

ଆମଲଂ ବ୍ୟାତ୍ରୁକୁ ଯୋଗନେନ୍ତି-
ନ୍ୟୁମରାଦୁ ଶ୍ରୀ ସୁରାରିସାତ୍ମ୍ର ଲେଖମଳ
ନ୍ୟୁମନୋହରବ୍ୟମେଳାତ୍ରଲ୍ପୁଂ
ସମହାସାରମନାଲ୍ପୁଛଲ୍ପୁସିଥ୍ରୀ.

କବିଗଣିକି ଡେଵର୍‌ଯାନୀ, କମ୍ର-
ଶ୍ରୀପି ଅନ୍ତିଷ୍ଠି ନ୍ୟୁମରାରିପୁତ୍ରିଯୋଧ୍ୟ-
ଆମବିଟନ୍ତିଙ୍କ ବିଭିନ୍ନି, ନନ୍ଦପ୍ରଯାଗା-
ଶ୍ରୀ କାନ୍ତିନିଯୋଦେତନ ଶଂକଶିପାଲେ.

ବୁଝମାଣଙ୍କାତ ତାପନ୍ଦୁରପାତ୍ରୀ-
ବୁଝନ୍ତି ତାଳ ନ୍ୟୁମରାତ୍ମକାପ୍ରାପ୍ତି
ବୁଝଲୀଯୁତଯାକ୍ସରାନ୍ତିଲକାର
ବୁଝପବ୍ୟାତନେଜ ମଜ୍ଜନନ୍ତିଗେନ୍ତି.

* ମରଦ ଦ୍ରୁଗ ଲାପ୍ତିତାଙ୍କ ପନ୍ଥିତାଙ୍କ କେରାଳାପଞ୍ଚତନ୍ତ୍ରରାଗ,
ଶ୍ରୀମାନ୍ କଣ୍ଠ କରାଯେଲାଦ୍ୟଶରାଗ, କଟ୍ଟାବିନ୍ଦ କଣ୍ଠତୁଳ୍ଯମେରାଗାନ୍
ରୂପକରଣ କୁରିକର୍ମକରାନ୍.

കരിഫീൻമിഴി, പായൽ കുത്ത, ലോള-
പ്പറിക്കം, തജലവർമൊട്ട് കൊങ്കയുള്ളം,
അരിമകമലാനന്നം, നഘ്പു-
ഞിരിയും ചുണ്ണവരോട് വാചിയെയാത്ത.

മുലപോലെ തണ്ണത്രു, ചോതിവായിൻ-
നിലവിൽ സപ്പാടു കലാൻ, ഗണ്യമൊപ്പും
മലമരറ, മബംകണക്ക രേക്കതേ-
സ്വലഗന്ധങ്ങാ, ടതിൻ ജലം വിള്ളാം.

ഉടയാട കരയ്ക്കിച്ചുവെച്ച-
പ്പിടമാൻനേര്മിഴിമാർ പിറന്നമട്ടിൽ
തടവററ സരസ്വിലപ്പാരസ്യീ-
പടലിക്കാടലണ്ണു കേളിയാടി.

ഈളിതാമലയേററ ചെററുമേല്പു-
ട്ടിളകിത്താണ നിതംബവിംബമൊട്ടം
വളർച്ചുക്കുത്ത കെട്ടഴിതെഴിഞ്ഞും
കൂലയെതാംഗികര വാചിയിക്കൽ നീനി.

പല പൊന്നനിറമൊത്ത മറ്റ തണ്ണാർ
വിലപിക്കണബുളവുള്ളിൽ നാണമാണന്നാ .
തലതാര്ത്തിയലയ്ക്കുതെതാളിച്ചു
ഇലജേറംപം, മടവാർക്കര നീനിക്കുപ്പോരം?

അരളവററ തുടിച്ചു പാതെരു ചുട്ട-
നാളു, വററജീഴിം മിത്തമാലവിട്ടം
കൂക്കണ്ണികര ശീകരങ്ങരം ചേരും
ഗൂഡാരങ്ങും വീണ്ടുമനാണിതെന്ന്.

മടിയാതിതുമട്ട ക്രാന്റിക്സം
പിടിയാനപ്പടിയാനമാക്കിക്കണ്ണ
മടിയാപ്പുകളില്ല കാമവേ—
സ്നാനിയാനാം വലുവെവരി വന്നുചേൻ.

“കീടയററായ കൈപ്പുണിക്ക താന—
മെട്ട് നിന്മാത്രാഴത്തെന്ന് മലക്കിടാവോ!
അടവിഞ്ഞുനെയകിൽ തുറവട്ടം
സീഫുടക്കെന്ന് കുറ്റികൾ കുടിവന്നിട്ടേ!

പിടമാൻമിശിമാർ കടന്ന രുജ്ജണം—
കടകൊണ്ടുനെന്ന വിലയ്ക്കു വാജ്പിട്ടുന്ന;
കടലിന്മകരംതൊട്ട് ക്രൂർക്കുടി—
സെടപ്പുട്ടിക്കരഞ്ഞെങ്കു കാലമായോ?

തരവും നിറവും ശരിക്ക ചേയും—
തരളിപാംഗികരം ഗ്രൂലം * മാരായ⁹
തരസാ മിചിയിൽ പെട്ടുവ്വാലളംനാ—
ന്തരമാമത്തരമായ കൈക്കൊഴിക്കിം

വലയട്ട കിടക്കാരല്ലുമമല്ലു—
വലയക്കൈക്കരം വരാംഗിമാരു”മെന്നായ¹⁰
വലവെവരി നിന്നു വമരഞ്ഞായു
വലനംചെയ്യുടയാടഞ്ഞാക്കൈ നീക്കി.

ഉട്ടപ്പുള്ളുകിലുംകൈതത്താക്കാപ്പും
പട്ടവാം കാററടിക്കിൽപ്പുറന്നുനേരം
മടവാണികരം നീറിറിങ്ങിന്നു വന്നാ—
ചെംട മാടി തപരിതം കരയ്ക്കേൻ.

ഒരു കൈയുടയാട്ടയാക്കി നാണും
 പെയകില്ലും വീരിപുണ്ട് കഴീനും താഴ്ന്നി
 അതണായനിമാർ മരത്തു ജോസ്റ്റി-
 ത്രാഞ്ചി പുണ്യേലകരം പോവചിക്ക പാതതു.

കനകാദകളായ കന്ധുമാർത്ത-
 നന്നവല്ലാം ശമരേഷമാടരെന്നു
 അനഘൻ ഫരിയാഴിഞ്ചുപമിച്ചീ-
 ടിന രണ്ടാമതുതെനാപ്പാലെ കണ്ടി.

അരയതിക്കളിയെന്നതോന്നി വാനിന്-
 പെയമാറി പോയള്ള, വാ വധുക്കിളില്ലാം
 ഒരമട്ടിന കൈകിൽവന്നകപ്പു-
 ട്രാഞ്ചി പുണ്യേലകരം സംഭവിച്ചുട്ടു.

പ്രിജപ്പത്രി ധരിക്കമാട ദെത്രു-
 തമജയാഡ മാരിയെടുത്തുട്ടുപോയി;
 ഗജഗാമിനി ഭേദങ്ങാനി, വേണും
 നിജമാമംഗ്രൂക്ക, എമ്മൻ ശബ്ദങ്കുടി.

“എട്ടി! ലാല്ല ഭിട്ടക്കിത്തെന്നാ കൊള്ളിം!!
 മടവിടേന്ന തുകിൽ മാറി നീഡുതേനാ?
 അടി രണ്ട് തരട്ടേങ്ങാ? നിനക്കെ-
 നടിക്കപ്പാനമവസ്ഥയില്ലയെല്ലാ.

അരയതിക്കുന്ന കട്ടതീററി; കഴീനിൽ-
 കിരവോ? നമ്മുടെയാട കണ്ടക്കുടുക?
 തങ്ക നെററിച്ചുളിച്ചിട്ടേണ്ട; കാക്ക-
 യും ആഴ്ചേരണ്ടിം ഏവി പട്ടി തൊട്ടിടാദമാ?

അകിൽ താഴെയ ചിച്ചുവയ്ക്ക് "കൈനായ"
മകിൽനേർവേണി ദിനത്തു ചൊന്നാനേരം
ചെകിട്ടുനെ പൊട്ടുമാറ്റ മറേറ-
ശ്രൂകിരയാക്കിമെച്ചിയാറു ചെടിച്ചുരച്ചു.

"കയപോകമെഴാങ്ങാരെച്ചിയനകി-
കഞ്ചട തുാക്ക പിറന കൊച്ചുപെണ്ണീ!
കയതിക്കളിയ സ്ത്രോടിരപ്പു-
അകളുചുറവിനു മല്ല വീണൻപോമേ!

അടിമല്ലുണ്ണിയിൽ പുലന്നകൊണ്ട-
നടിക്കുപ്പേണ്ടാൽ നിന്നെന്നയാളിയാക്കി
മടിയിൽക്കടിവയ്ക്കു കൊണ്ട കൊള്ളാ-
മട്ടി നിന്ന നാക്ക തടിച്ച നീണ്ടുപോയി!

വികതരം കഴിച്ചിലിനൗരോറ-
സ്വജയകാരുമെഴാതെ പിച്ചതെണ്ണി
മരവും ശവമാണു ഒട്ടത്രഘോക-
പ്പുതമാളിന്മക്കളാടു കൊന്തുവയ്ക്കാൻ!!

ഉടയാടയിൽതെരു? നിന്നേറ തന്ത-
യുടക്കം പെറുകൊട്ടതെ വക്കുമാണോ?
സ്വദുമെന്നേറ പിതാവിനുള്ള തല്ലേ?
കിട ചാടാതെ! തരായ്ക്കിലെത്രകാട്ടം?

തരണീമൊഴിക്കുട്ട കുട്ടരല്ലും
ഗ്രാവിന്പുത്രിയെ നോക്കി മുന്തികാട്ടി,
മുരുകൊക്ക കലുക്കിയസ്സുലെന്നായും
വികതിൽക്കൊയിണ കൊട്ടിയാത്രു കുക്കി.

എന്ന ശകലവുമെന്നു ഭജി രഹ്മിയു പൊട്ട്-
ക്കിണറിനകമെന്തതെപ്പുള്ളിനെന്തെല്ലിരിക്കാം;
ഇന്നവതി വിലചിച്ചാൽ ദീനയായ്: “തുജ്ജീ! നാരാ-
ധൻ! പറവതസാല്പും ശൈഷമെൻ തന്പുരാങ്ങേ!”

—(o)—

മ്മ. അരുൺ റവിഷയൻ*

(ദ്രോഗിത)

നാം ഭാരം

ഹരിയയന്നുമാജിയിൽ ജയിച്ചു—
രിക്ക മഹാരാജനായ ശ്രീലക്ഷ്മാൻ
പ്രവർത്തിക്കാഡാ ലക്ഷ്മണന്നർ ബാണ—
പ്രാരികനലിൽ ശലഭാപമം വരീച്ച്.

തനയമരണവാത്ത കെട്ട നേര—
തനനവധി വാച്ചു വളർന്ന ദാക്ക നിമിത്തം
കന്മടകയ പണ്ടനന്നർ ചേത,—
സ്ഥലവന്നരിഞ്ഞാരണ്ണമാക്കുമ്പെന്തു.

* ഈ നിമിക്കുകവിത താഴെപ്പറയുന്ന എട്ട് കവികൾ കൊണ്ടു
കൂടി തിരുവന്നപരല്ലോ പത്രികയും ഒരുപ്പം നാന്തരാന്നർ വസ്തി
യിൽ വച്ചു വിനോദത്തിനായി നിശ്ചയിച്ചു തെ ദ്രോഗിതപരിഷ്കാ
യിൽ എഴുതിത്തിന്ത്തണ്ണേ.

കവിക്കൂട്ടെ പേര്—

- ച. ഉമ്മൈൻ എസ്. പരമേശ പരഞ്ഞൻ.
- ട. പത്രികയും കേരളവംഞ്ചലന്നർ.
- ഈ. വി. പി. പത്രു മനാഭൻ നംബുതിരിപ്പാട്ട്.
- ഈ. കെറിക്കു കുമാരൻ മരക്കാൻ.
- ഈ. കോലിപ്പിള്ളി പരമേശ പരഞ്ഞൻ.
- ഈ. താലത്തുർ ആനജൻ നംബുതിരിപ്പാട്ട്.
- ഈ. നരേന്ദ്രലഭ്ര പത്രു മനാഭേമനോൻ.
- എ. പട്ടം എൻ. കൊച്ചുകുള്ളപിഡ്സ്.

“ഭവനങ്ങളൊന്ത് ഭജാബുലത്തി—
നാവധികണക്കു ലസിച്ചു മരക്കമാരൻ;
അവന്മടക്കില്ലത്തിൽ ദൃതു നഷ്ടി
ശിവ! ശിവ! ലക്ഷ്മി, നെന്നേൻ കൈ മറിഞ്ഞു.

അത്യന്തവിവരണാട്ടത്തിന്ത്രം നില്പാ—
നോദ്ധവനം; മെൻകില്ലയെന്തു മേലിലാഡവാ?
പോതക്കുത്തിർക്കുള്ളയാ, നമാഖിച്ചുമാറാം;
തങ്ങി തുലഞ്ഞു; തകന്റു കാമസൗധാം.

ഒരു ചെറുവഴി മാത്രമെണ്ണക്കിക്കീ—
യങ്ങവയൻ കിട്ടുവതിനു മേച്ചി’’ലോനായു്
കയതിരിതിജവത്തിൽ മാഹനായു—
ഈളിം “ശമ്പിരാവണ”നാളിയച്ചു പാച്ചി.

ബലിഗ്രഹമമരങ്ങാരാഘവിച്ചുന്ന
ജപലിത്തുതാർസമാനഗണങ്ങൾക്കി
വലിയ മമതചുണ്ടു സത്പരം തങ്ക്
സമലിയിലണ്ണത്തു ദശാസ്പദനോടു ചോന്നാൻ.

“ഒരു വക പറയേണ്ണതില്ലു, നീയെന്ന്—
മരക്കനേ; കുമ തൊന്ന് മനസ്സിലാക്കി;
ഒരപടി ഭറിക്കുജിത്രു തൊട്ടോട്
തൈത്തൈരെ വീണാ മരിച്ചു; നീ തനിച്ചു.

കൊതിയിനിയുമിവണ്ണമെന്തിനായ—
മഹിജൈതിർവ്വക്രുതിയിൽ വത്സ! നീ വധിച്ചു?
അതിട്ടിരിതഭിയരുഭവാദമാര—
ജീവിക്കരണ മാനിരി വെയ്ക്കുത്തണ്ണ വേണം.

തവ ഭ്രജവലമെത്ര കേമമോത്താൽ?
ഉവനജയത്തിന് പിന്നൈയ്യുവേണ്ടം?
അവഗതയത്തിനും ഭവിച്ചുവണ്ണാ;
ശിവമഴുന്നതു നീതി തന്നെ മനിൽ.”

പലതിവ പറയുന്ന മാമനെങ്കി—
ജാലാലു തരപ്പതില്ലാത്തൊക്കെനായി
വലമതി ദശകളുംനാതി—“കൊള്ളിം
നിലയിൽ; നീതിയിൽ നീ വിഭദ്ധമാനി.

അതു ശരിവരെയാക്കമല്ലെസിക്കാൻ
പുതുമയിൽ തൊനൊങ്ക പാംശാല തീർംബാം;
ചതുരതയവിടെ സുഷ്ഠരിക്ക,മദ്ദും
കത്രകമെനിക്കമനല്ലുമക്കരിക്കം.

ജനകജയിലെനിക്ക വായ്ക്കുവോരീ—
നിനവിനൊരുത്തരവാദി തൊനൊങ്കത്തൻ;
മനസി ഭയമിടിക്കിൽ ശാരിനിൽക്കു;
പുനരധ്യാജ്ഞിമ പോർ നടത്തിഞ്ഞാക്കാൻ.

ഖുഞ്ചപത്ര കുരുവും കുരത്തിലെല്ലു—
മുത്തരമായുധവും ധരിക്കുമെന്ന .
കുത്തിയതൊരു ഗ്രൂഡിംഗവേണ്ടാ?
നിഞ്ചപമമെൻ ബലമാറിഞ്ഞിടാത്തു?

തുണ്ണയയഴിവത്തിനു സജജനെന്നു—
ലണ്ണയണമന്തിക,മല്ലെയെന്നവന്നാൽ
ക്ഷണമകലണ്ണ’മെന്ന വാക്ക കേട്ട രം—
മല്ലണ്ണയൊട്ട മാത്രവേണ്ടി വീണ്ണുമെവം.

“പരിഭ്രമക്കീയവാക്കെള്ളനാൽ
ഗവിഥരെ വജ്രത്തിനു തക്കമില്ല;
തപരിതമതിനു മായയുണ്ടക്കുട്ട്”—
നാരിമദ്ദേശാതിയവൻ വിനിസ്ത്രിച്ച.

(?)

എ. കോമരം.*

(തേക്കവിത)

നാല്പാട്ടം.

ഈവരെ നിജമാം പ്രതിജ്ഞ പാലി-
ചുരിയ ഭേദ ചെറുനാരകച്ചുവട്ടിൽ
പരിചിതയുള്ള പാക്കമെന്ന നന്ദി-
തിരി കരതിപ്പുലബിക്കിലും ചരിച്ച്.

കരിനമൊരുവരുമപ്പുമേകം
പുരശ്ചനിൽ നന്ദികൾ, ന് വന്മാവേണി
വിത്തിലുയിൽ കൂളത്തു കീത്തിലക്ഷ്മീ-
തങ്ങിയെ വേരംപ്പുവരുന്ന നായർവീരൻ.

അതുമതിപ്പ് കോമരം പോഴിൻ -
ചതുരതയും എലി ബോധമജ്ജു വിലുൻ
അതുലക്കരുക്കമെന്ന നാരകത്തെ -
പുത്രമലതപ്പുജ്യപുണ്ണമെന്നരസ്.

* ഇം സ്ത്രി തിരവന്തിവരസു പരതള്ളു കേരളവർഷത്തെന്നും
തികമനസ്ത്രിലെ വസ്ത്രവിശിഷ്ടവാദ്ധും ഫിന്റ-ക രണ്ടു മൺസ്ഥിക്കന്നരം
കൊണ്ടു എഴുതിന്തിരുന്ന ഒരു നിധിപ്പുംക്കവാൻ.

കവിതയ—

- എ. നാല്പാട്ടം പാര്യ് മന്ദഭക്തമനോൻ.
- ഒ. പരതള്ളു നകരുവാംത്തെന്നും.
- ഒ. നാല്പാട്ടം നാരാധിക്കരക്കാൻ.
- ഒ. കീഴുന്ന ഏഴ്. പരമണപരസ്യൻ.

ലവമൊരു ദേഹം വിശകാര്യം കൊ—
ണ്ണവരതെ എത്തിനു പററിടാതെ മട്ടിൽ
അവനരിക്കോരു വണ്ണിതോട് തെങ്ങു—
ഇളവനികരു ചുററി നടന്നു മനമദം.

തിരിയെ നിജഗ്രഹത്തിലേക്കു വോകാൻ
പരിചൊടുച്ചു വഴിക്കു കൊച്ചിനാട്ടിൽ
പരിചരണപരൻ ഭേദം വസിക്കും
പുരിയിലുമെത്തി വസുന്ധരാസുധാൻ.

ചിലർ മുഖമസിൽനു പൊഴിച്ചു; വേരേ—
ചിലരാത്രെകവിരൽ മുക്കിൽ വെച്ചുനിന്നു;
ചിലർ ചുട്ടമിഴിനിൽ തുകി; ചേതി—
കലഗിരി വില്ലു ദോല പോലെയായി.

ക്ഷണമൊരു കലവില്ലിൽനിന്നു പായും
കണയിലുമെറിയ വേഗമൊടുക്കുടി
മുന്നുടയ ഭേദനു പാർപ്പിടം ചെ—
നണയുവതിനു കതിച്ചുപാത്രതു വില്ലും.

കനകതച്ചി കലന്നിട്ടുന്ന കാര്യാ—
ടനവയി കാച്ചും നാരകത്തിനേയും,
താതാസിഞ്ചുലപ്പുതിൻചുവട്ടിൽ
കനമൊട്ട് നിന്നൊരു കല്പയോധനേയും,

ഉടനടി മിഴികൊണ്ട് കാണുത്തിനും—
അതകമുഴുവനു ധരാസുരന്നു ആനിൽ
സൗഖ്യമെന്നു ചെടിയുണ്ടാക്കിനിൽപ്പും;
ഭേദനരികത്താരിട്ടുമില്ലതാണും

(ഐഗുകകം)

പ്രലക്കമ മറയത്തുപോട്ടു; പുഡി,-
സ്ഥിരാജ്യമതിക്കൽ; മരിത്തു താഴീ വീഴാൻ
ചീല തൊടിക്കിട്ടേണ്ണെന്ന മട്ടായ്
വില; ചെടി റാടി വരണ്ട പട്ടപോയി.

അരികിലൊരിടമെങ്ങമില്ല കാണ്ണു—
നരിയോരു കോമനെയെന്നവനു ഒററി?
ഹരി! ഹരി! പരിശക്താമിന്തി—
പ്രോത്സാഹിക്ക പ്രിജനാളി വെള്ളനീറി!

“മുതിയവന്മാവാ ദവിച്ചിരിക്കാം;
ക്ഷുണ്ണിയിൽ മരിപ്പുരു മർത്തുയമ്മല്ലോ?”
ഇതി പല വിചികിത്സപൂണ്ട വിപ്രാൻ
ചതിയനിശ്ചന്ന നേർക്ക് കണ്ണണ്ടത്തി.

“എവിടെഞ്ചവിടെയെന്നു കോരു ഹാ! പോയ്
ദിവി മമ ശാന്താഗയേയബ്രിജം!
അവികലഗ്രാനനബ്രേം വെടിന്തി—
ബ്രേവി പുലതന്നതു ദേവാ! ഭ്രിംഗം!!

ജവമൊട്ട പിളർമ്മിനനലേയ്ക്കെന്തുലം
ശിവാ ശിവാ ജോനകനാരകം കരിഞ്ഞെന്താ?
അവനമതഹരിത്തു ധന്തു ചേരേന്തോ?
ഈവരി കമ്പിക്കു നീറിട്ടു വിത്തം.

ങ്ങൾമുവന്നില്ലപ്പെന്തെത്തും
വരവതിനാം തരമില്ല; കാഞ്ഞാർഡും
പുതഞ്ഞനാണ ധരിച്ചുമട്ടിലാണ—
പുഞ്ഞവല്ലാലി വസിച്ചിങ്ങനെതന്നും.

അങ്ങളുക് കമ വേഗാർമ്മന ചൊല്ലി—
ഞങ്ങൾതെരെയുള്ളെവാഴിയെമ്പുമാനെ
പുരശ്ചപതി, തരക്കു പാട്ടിൽ നില്ലും
തങ്ങവിനെനെയന്നവിയാതി, ലോന്ന നോക്കി.

“എടുക്കുവാൻ! വിച്ചവായാണി കൊച്ചിനാട്ടി—
നടക്കവനിക്കിവ; അടിലുള്ളുവോൻ നീ;
ഇടമറിയണമാങ്ങ, മെരു പണ്ണോൻ—
നടപടിയിൽപ്പുഴി വസിൽ നീ പുലവി?

ക്ഷീതിയുടെ കമിതാവിനാവത്സ്രാ—
തത്തിനെ നടത്തുവതാങ്ങ? നിന്റെ ചെക്കൻ!
ഇതിലുമധികമെരു വിസൂച്ചം? നീ—
യതിൻവട്ടിവോഡ്യികപ്രസംഗിതനേന!

നിരവധി വിച്ചവാകൾ തന്നെ ഭ്രഥി—
സുരാതു മുന്നുമിന്നുമുള്ളതേരേ;
പരമവരിലുമില്ലാങ്ങതുനേവം
നദവരെന്നത്രുന്നമാക്കി നാശനീട്ടാൻ.

തപരിച്ചിവിടെ നിന്നു പോക നന്നു—
തിരി! മരം, തതരികയ്ക്കു മേലിൽ നിന്നാൽ
അംഗിൾമധികമായോ, നമുക്കു നിന്നു നാ—
വരിവെങ്ങ പാപവുമക്കാളിപ്പോകു.

പരമാരിഡവുമല്ല, നല്ല പാറാ—
പ്രം പലതുജിതിലോനിൽ നിന്റെ ഭ്രഥും
പരമസുവമിരിപ്പു; ഒന്നുലുന്നാ—
കരപതിതന്നു തിരിച്ചു കൊണ്ടുപോട്ടു.”

ഇതി പല കടവാക്കരയ്ക്കുമാവീ—

പതിയൊട്ട് “ജാതി ഭവാന്തർ രാജനീതി;

ഗതിയഹതിജനതിനീശന”ഞജ—

നതിദ്വയമോതി നടന്ന ഫ്രൈഡ്രെങ്ക്.

അരിശവുമഴലും കലവൻ സാമ്മ—

തിരിയൊട്ട് കൊച്ചിയുചപഞ്ചര വത്തമാനം

അരികിലവനണ്ണതുണ്ണത്തിയെല്ലാം

ശരിവരയുൽക്കടഗളംഗപ്രതിയ.

അരിയുടെ ചരിതം യരിച്ചുമൺ—

പ്രോഡി പത്രം മിചിപ്പുണ്ട് കന്നലക്കോൻ

തപരിതമവനെ വെന്ന കോമ്പനേയും

പരിചൊട്ട വീണ്ടും തിരിച്ചു നാട്ടിലെത്തി.

പോരാട്ടി വാഴിയൊട്ട് തമ്മിലിട്ടെന്തു റണ്ട്—

പാരാളിവോൽ, മതിയുംവെന്നതു കൊച്ചിയല്ല;

നേരാണു മനിയും വിജയത്തിനു മുവുങ്ങേണ്ടു;

പാരാതെ ജമ്മനിയുമായതറിഞ്ഞുകൊള്ളും.

മന. കാല്പ്രാണാല്യവിഷം. *
ചതുര്മ്മാഗം.

പട്ടണപ്രവേശം.

തൻ ചായറ്റോൾധയാകം തങ്ങി ധരണിതൻ
മുക്കിലും തക്കമെന്നു
സമ്പാദംചെയ്യു മുലംപുചനു സുതതൻ
താല്പികക്കും മഹത്തിൽ
അരഞ്ഞാംപകം നടന്നോരനുപമനഗർ—
അല്ലാഷിയാത്രോസ്വം ഞാൻ
നെന്നുംലാംമട്ട വാഴ്ത്താം; മതി മതി രക്ലം
തുവലാലാവത്സ്ത്.

തന്നാലാവാത്ത മട്ടിലുരയിലൊളിപര—
അത്തന ദീവെട്ടിയല്ലും
ചെന്നാലുവാട കൂത്തുന്നാഞ കുട്ടതരമാം
കാഴ്ച കാണാല്ലുതിനാം
വൻനാണംകൊണ്ട വായ്ക്കാം വലിയോരകമലർ—
ചൂട് മാരന്നതിനാം
സന്നാഹംപുണ്ടു മുന്നേ കടലിൽ മഴക്കിനാൻ
നിമ്മംമൻ കമ്മസാക്കി.

* മറ്റ ഭൂഗ ഭാഗങ്ങൾ പത്രഭൂത കേരളവർഷത്തുമുരാൻ,
എ. പി. പരമേശപരമ്പരിജ്ഞ, ഓറ്റർ. എൻ. വൈച്ചുമ്പിജ്ഞ, ഇവ
ങട തിരികളാക്കാം.

മേലാളം താരഫാം ചീതൻി, യിതരികഴിൽ -
 ക്ഷേട്ടശിഖന്താട്ട വിനി,
 അലാസ്യം മനിൽ നീട്ടി, ലൂരസിജമകള് -
 ക്ഷാക മററം കളക്കി,
 ആ ലാക്കിൽ കാഴ്ത്തു കാണാന്തിനവിടെ വരു -
 ദോരിലെപ്പൂരിലും താ -
 നേലാനാവാൻ ത്രിയാഖാവനിൽ കൊതിയേണ്ടം
 സംഭേദം പൂജാണന്താർ.

തണ്ണാർമാതിൻമണാളൻ തിരവടി വടിവിൽ
 പരുച്ചികൊള്ളി നാമുലം
 രണ്ണാധംഡോധിയാമിപ്പുരിയിൽ നടന്തിം -
 എത്തിൽ വഷ്ട്ട്രവിൽ ഷേഞ്ഞ
 കൊണ്ണാട്ടിക്കൊണ്ടു നാട്ടാർ മഴവനമകവേ
 സദ്ഗാം ചിത്രമെന്നു
 പൂജാരായ പാണത്തന്മുത്തക്കിതിയവതന്നേയാ -
 പാംമാഘേദ്രജാലും.

സാധാരണകാലം നല്ലും സരദാസൈംഗായും
 മട്ടവിട്ടുന്ന മേരേമാർ
 കായം മോട്ടിപ്പുട്ടതാൻ കുത്തി, യോരമണി -
 ആരിലേരേക്കെള്ളെന്തും
 ആയതാം വസ്യമായും തപരിതമിരകളാ -
 ഭ്രംശചാരതാൻ മറന്നം
 തായംതെരവിക്കെന്നാനോന്തവിൽ വിടസഭാ -
 യുവമൻ പാവ്സേണ്ട.

അതു മട്ടിൽ സംഭവം മുത്തേവിടവിടെയെഴും
 സ്കൂപ്പമാമാരഞ്ഞേഷം
 ശ്രീമതപച്ചുണ്ട് കന്ദ്രാമണിയുടെ നഗരീ-
 യാത്രയാം സദ്ഗുലം
 കാമം കണ്ണിൻ ബുദ്ധക്ഷയ്യുട്ടിയയള്ളുവാൻ
 കൂപ്പുകെട്ടിക്കെടന്നരു-
 പ്ലു മരറങ്ങാനമോടാത്താരു നിലയിൽ വെള്ളം
 തുണംപോൽ വാണംകൊണ്ണാർ.

പക്ഷം വിട്ടുപ്പൂഴുക്കം പരമസുഷമയിൽ-
 പ്ലൂരിടം മഹമാക്കി-
 ത്രികരംപ്ലൂാത്തെനമട്ടിൽ ജനനയനചക്രോ-
 റത്തിനവുത്തു നല്ലി
 തക്കപ്ലുക്കിൽ മോഡത്തോടു കയറി വട-
 ദ്രോരിയാമഹമഹവീചിന്ന്
 വണക്ക്രിപ്പുവ്പുണ്ണം വടിവിൽ വടിവെച്ച-
 റത്താരു രംഭോഡരതാം.

കണ്ണംപ്ലു കണ്ണക്കളുപ്പിപ്പുതിനു കഴിവെഴും
 കായസ്ഥ്രൂഹങ്കേരി-
 ക്കോ, ഓജാളംവെട്ടിനിന്തക്കം കാരുകജലധിയിൽ
 പെയരർ നീന്തിക്കല്ലിക്കേ
 വഴണാട്ടംവേണിയാംതാൻ വരനൊന്നു തിരുക്കൽ-
 പ്ലുടു വാടാത്തതാമും-
 താണ്ണാട്ടം മഹപ്രേമലോരു കനകമഹരി-
 കട്ടിനു മട്ടിലേറി.

കാന്തതാൽ കാരിങ്ങവിസ്പടി കല്പിതരസം
 കാണികരക്ഷക്കെള്ളിംഗളിൽ
 കാന്തശ്രീകായലാസ്സാൽ കളവിൽ മഴവനം
 കഷ്ണംചെയ്തു മരം
 കാന്തൻതൻ മനിലായിക്കനകരചിതമാം
 കുപ്പത്രക്കമേരം
 കാന്തക്രമിട്ടും ചാത്രതന്നാര ഗളമനിയെ—
 കണ്ണ കള്ളേ! അയിങ്ങാ!

പട്ടാളിയേരുണി, പോലീസ് ഭേദനിര, പലമ—
 ട്രൗംഡയാരിയേരി—
 തപിട്ടാളിം കൊന്ദനാനതലവർ മതലെഴം
 രാജചിഹനക്കോട്ടം
 പട്ടായ്മല്ലിട പജക്കിപ്പുരിമുളവലസൽ—
 ദ്രാത്രിയാര യാത്രായുരം—
 തക്കാക്കം തൃപ്പിയേരുംവിധമമിതനുഡാ—
 ദൃഥി ത്രഞ്ചിക്ക പെയ്യാര.

ആരോമൻ തങ്കനാഗസപരമകമലിയും—
 വണ്ണമുള്ള പാണ്ണി—
 ക്കാരോരോ വള്ളുദേശം വിചിയരസമാഡി—
 പ്രിച്ച വായിച്ചിട്ടുണ്ണ;
 താരോട്ടുമേരിയെട്ടക്കണികര പലതരം
 ഭേദിട്ടം ഭാസിമാറി—
 പ്രാഞ്ചരാജ്യങ്ങാടിക്കി പ്രസവശരജയ—
 തുണാറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ണ.

മൃഗച

പട്ടാളം, കേരിക്കവോർ തന്റെ തുതിച്ചടയാളം
ജനസാധ്യല്ലജേഡാളം—
മട്ടാരാളും ബാൻഡുവാക്കിച്ചുലക്കിനലാലുംവാം
സെറവുമുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്;
കൊട്ടാരംതൊട്ടുനകകം തുരകളിൽ വിലഭവ—
രാക്കുള്ളാഗ്രഹണം എന്ന്
തപിട്ടാൻനീട്ടുണ്ട് വേഷത്താട്ട് വരിവരിയായോ
സ്ഥായിയിൽപ്പോയിട്ടുണ്ട്.

തിണ്ണം മുലക്ഷിതീശൻ തിരുവടിയിൽ വിള്ളഞ്ഞ—
നോരോജസ്സിനൊക്കും—
വണ്ണം വന്നുള്ള ദീവെട്ടികളിൽവരിക്കായോ
മേല്ലുമേൽ കൂത്തിട്ടുണ്ട്;
എണ്ണം കുടാത്ത മത്താപ്പുകൾ സവിയലുമെന്ന—
എത്തിൽനിനൊന്തിനൊക്കും
വെണ്ണപ്പുമേനിമാർത്തൻ വദനസുഖമേൽ
യീമവാർണ്ണിഷിട്ടുണ്ട്.

പങ്കം പററാത്ത മുലർക്കുജലുവരമണി—
ക്കാത്ത സർക്കീരംതിരെയപ്പോരു
തികരിക്കുള്ളിം വെള്ളുക്കൂത്തിരുവക്കിനാമേൽ
വെക്കിളിപ്പുച്ചിട്ടുണ്ട്;
പൊന്നക്കപ്പും വച്ചു കാനുയുട്ടുന്ത തന്ന വഹി—
ചൂഡു വർഖിച്ചുരാമത്തു—
അക്കപ്പലിക്കു നോക്കും മിച്ചിക്കൈ മുഴവൻ
കണ്ണമുള്ളിപ്പുച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാനന്ദം വാണിമാതിൻ വല തുകളുട്ടുമുല—
ക്കനിലെല്ലുന്നുമേച്ചിം

താന്മേഖാസപദിക്ഷം നവനടനകലാ—
സാഗരം നാഗരത്രം *

മാനത്തിൽ പൊന്നാണിതെതാവഴി പുറകിൽ വരം
നാഗപ്രകർഷക മേലാ—
ലുനം പരാതിരിപ്പാൻ പുതിയ നട പറി—
പ്പിച്ച ഇനിൽചുരിച്ചാം.

ആ മട്ടിൽ കണ്ണടനിൽക്കുന്നവരുടെ കരളിം
ക്കണ്ണമൊന്നിച്ചു കുക്കാൻ
സാമർത്ഥ്യം നേടി, ഭോഗേ തെരുവുകളിലില—
എത്തു തന്നിച്ചുപോലെ
ബാമയ്ക്കുപ്പുക വണ്ണിക്കിതിപരുടെ മഹാ—
രമ്മഹമെന്നുശാലമേന്തി—
ഗ്രീമതപം വാച്ചു തെക്കേതെരുവുവഴി പുറ—
പ്പെട്ട് പുഞ്ജാനഭാവം.

മേലാളിം വണ്ണിമേദിന്നുഭിയയുവതിതൻ
ഭിപ്പുസൈംഭാഗ്രഭാഗ്ര—
പ്പാലാഴിക്കോളിളക്കത്തിന ആഴമതിയാം
പരമനാഭാംഗ്രീഡാസൻ
കുലാനന്നാമണാളിന്തിങ്ങവടി വനിതാ—
പുണ്ണലാവണ്ണലക്ഷ്മീ—
ലീലാസങ്കത്ത്രവാം നിജസുതയെ നിരീ—
ക്കമിച്ച മോബിച്ചു മേരേത്.

* ഒരു ദാസി.

പിന്നാൽ ക്കാഴ്ചയെങ്ങനൊ പറവതു? ശിവനേ!
ഒഹിമാദേഹാഹിമല്ലോ
തുനാംപാട്ടം വിധത്തിൽ തുരത്രരന ചെടി-
ചെട്ടി എരുപ്പുകുട്ടം
അനന്നല്ലായോ ധരിത്രീരമണാനമവിടെ-
ക്രൂടിനില്ലോ മൊന്നാ-
യുനാമാനദിസിസ്യത്തിരകളിൽ മുഴക്കും-
മട്ട പൊട്ടിത്തുടങ്ങാം.

തക്കപ്പുമെനി, ബാണക്കടമിച്ചി, വിലസ-
ആക്കുവക്കുജമേവം
മക്കയ്യോപ്പം മനശ്ചക്കടയ മതിമയ-
ക്കന്നാരാകാരമേനി
വക്കരുത്രീവിലാസം തടവി വടിവോടോ-
ത്രല്ലസിക്കം വെടിക്കൈ-
ട്ടിക്കൽ കാഞ്ഞാക്ക് കാമം വരികിലത്രുലക്കിൻ
സാവംസമാന്നരീതി.

നാലുശത്രു തെട്ടുംപടി പല കത്തിന-
ക്കാറികൾക്കുള്ളിൽനിന്നി-
ടാലുക്കിൽപ്പുത്രുലക്കം വെടിക്കഴിടനടൻ
പൊട്ടി ചട്ടറ മട്ടിൽ,
ചേലാം കല്ലുണ്ണേകാലാധലകലവി, ദിഗ്ര-
നത്തിലുഞ്ഞുക്കുട്ടി
സ്ഥലുനദിം കമ്പിക്കന്നതിനുഴുവിള്ളു-
നാമ മുത്രാജംപോത.

ഉഞ്ഞ കൈവിട്ട് കണ്ണാക്കും മന്ത്രതുകിലിൽ -
 ചുന പററിപ്പിടിപ്പാ -
 നേനും പാത്തങ്ങളിൽ കടിച്ചതി വധി -
 ചുംബിയെന്നാൽ മേരേയു
 മാനവത്തതനോന്നുകില്ലുകിരികൾ വഴിപോതു -
 പ്പാഞ്ചി; സമാർത്ഥിയാവാൻ
 ഞുനും കാംക്ഷിക്കവോന്നാൽ ചെരുതു പരവര്ത്തി -
 താപദിണ്ണാവതുണ്ണോ?

നാവായ്ക്ക് വാഴ്ത്താൻ മുയാസപ്പുട്ടമൊളിയുടയോ -
 ഒറ്റട്ടു മേലേപ്പുട്ടു ചൊങ്ഗാഡി -
 പ്പുവാശ്ചപ്പേട്ടുനും പൊട്ടിപ്പുലവഴി ചിതറി -
 തനാഴേ വീഴാൻ തുടങ്ങാഡി,
 അതു വാനത്തുജ്ഞ താരാനികരമരികിലിലു -
 പ്പും കേട്ടിട്ടു തെട്ടി -
 ബോളിവാസ്യരക്കാണ്ടു നില്ലുംനിലയിളക്കിമരി -
 എത്തങ്ങൾ വിഴുന്നപോലെ.

പാരം പീയുഷിപ്പുരം മിഴിയിൽ പഴിയമാ -
 രാവടിക്കൈട്ടു തുണ്ടുതു -
 പ്പുരന്തരക്കുടിയോകിപ്പുായ നിലയിൽ മഹാ -
 കേമമായ്ക്കൈന്നിന്നശേഷം
 പുരമുംഗീലലാമം കയറിയ പത്രതാം
 വാഹനം മെല്ലു നീങ്ങാഡി
 ശ്രീരംഗസ്ഥാനമെന്നായ്ക്കും അജന്ത കരഞ്ഞോ -
 രമ്മവിട്ടിക്കല്ലത്തി.

ഞാനഗുംഖത്തിൽ നിര്ത്താം ക്രമയി, തത്തിനുമെങ്ക്
വല്ലതും ചോദ്യവാഹാ-
സ്വാനദീരംതല്ലത്താട് പറയുകിലും
സാല്പ്രമാക്കന്നതല്ല;
എനം തങ്ങേലാജ്ഞയാത്രാസവമഹിമ തിമി-
പ്പുരിനായ്ത്താൻ ദ്വിതീയാ-
സ്ഥാനം കൈകയ്യോണ്ടതനാം; ഫുമമയ്ക്കു പറം
മറുകാഞ്ഞതിലെല്ലാം.

കല്പാപത്തിന്കുട്ടപ്പും കഴലിണപണിയു-
നോക്ക് കാണാതെയാക്കം
കല്പാണക്കന്ന വില്പാക്കിയ കമലയരാ-
രാതിതൻ പാതിമെഞ്ഞു।
കല്പാല്പും മുലകക്കുംപതി കലിത്തസം
നിവധിക്കന്നതാമി-
കല്പാണന്നെങ്കണ്ണുക്കണ്ണുന കനിവിലണ-
ചുത്മവത്താക്കിയാലും.

ഹരി. ഇന്ത്യചുമാൻ. *

രണ്ടാം സംഗ്രഹം.

സുതം ചമച്ച മനിതന്നാട് നാവിളക്കം
മാതൃത്വിൽ, മറ്റൊരു ജാലവിധിപ്രമാണി
വേദത്തെ വീഞ്ഞമുള്ളവനാവിയം രൂപം രൂപം
ഗാത്രത്വിൽ വന്നാൽ പകർച്ച് പറത്തുകൂടാ.

കാളിക്കഴുത്ത്, വിരിന്നെത്തു, കന്തത സാല—
ഒരാളും വങ്ങന തന്ന, വെണ്ണതി തോററ വഞ്ഞം,
നീളത്വിൽ മിന്നൊരു കൈ, യിവയേക്കു മാറി—
അതാളംപിഴച്ചു തകരാഡപിണ്ണെത്തു ഉന്നാൻ;

വസ്തിച്ച വയ്യും, വിശ്രിതേച്ചവി, വര്ത്തുള്ളിൾ
കുബിട്ട് കാലുകൾ, മുമ്പയേറ്റുതിരാകമാസ്യം,
തുമ്പിക്കും, പുട്ടിലകംഡുതണ്ണനീണ്ട
കോമ്പിപ്പട്ടികോരു കൊച്ചംകൊലയാനുംഡായി.

(ഐഗ് ച. 40)

തകക്കിരീടമന്നിയേണ്ട ശിരസ്സു ഹാഹാ!
പക്ഷംവെട്ടന പോടികോണ്ടിലിഷിക്കതമായി!
തക്കുകാൻ കലയന്ന വച്ചസ്സുമേയ്യാ!
വക്കിളുണ്ട മഷികോണ്ടിലിളുമായി!!

* ഇവിഠൻറെ ഒന്നാംസംഗ്രഹം പത്രജീതു കേരളവംഞ്ചലസ്വരാഖൻറെ
യും, ദ്രൗഢനാംസംഗ്രഹം രാവക്കര നിലക്കുന്നു നംബുരിയുടെയും കുതികളും
കൂടാ.

അങ്കോപവിഷ്ടരുപലകഷ്ടിയകനു, തക്ക-
ചെള്ളേകാൽ വെടിത്തെമ്മാക്കേക തങ്ങാവഴേൻി,
മുൻകോപിയായ മുനിതന്നംട മുനിലാന-
തന്ന കോലമാൻ നിഖയായ് ധരണീമണാളുന്ന.

“ഹാ! വന്വനിളി പകകൊണ്ടജീയോൻ ജിഗത്തിൽ
ഭാവം പകന്നാടവിലാനകളിച്ച പോകും.”
എവം പരശ്രയരിയിച്ചവിടത്തിൽ നിന്നാ-
പ്പാവം പരഞ്ഞിയ പരഞ്ഞലിനറംമില്ല.

പണ്ണാളുമാൻറ കമ്മയെ? തതിനെന്തുമാറാ-
മുണ്ടായെന്താടിക്കിടക്കിയെന്തി? മനവനാനയായ് പോൻ-
കണ്ണാലുമിക്കമു; കടല്ലിവരയ്ക്കുമാരെ-
തനണ്ണാരിയമാതു തഴുകനു ധരാതലവത്തിൽ?

കടക്കെന്തുക്കണ്ണാതിരൈപ്പാൽ കണ്ണ തുറിച്ച
വട്ടത്തിൽവച്ചു, ചൊടിപ്പള്ളുകരകൊണ്ടിരക്കി,
മാടററ രണ്ടുരസമാംവച്ചപ്പെട്ടുണ്ട-
മടക്കരിക്കെത്തിരിയ മാമുനിയുണ്ട നിൽപ്പു.

അതുക്കാലബന്നാത്ത മുന്നിയേയു, മടക്കെൽനില്ലും
നാൽക്കാലിതന്ന് വടിവെഴും നരനാടമനേയും
ഉറക്കാൻ കോപമാടമാണലോടും മിച്ചിച്ചു-
നോക്കാൻ തുടങ്ങി ഗരനേമെരു മാറിമാറി.

“വന്നംബാടുവെച്ച വളരെയുണ്ടമിതുനാളും
തെന്നുംബാണ്ടിനാട്ടിസു വരഞ്ഞിയോരീ രൂപാലൻ
അവാം കടക്കുമിനിമേൽ ഒകടീപദത്തി-
ലധാരിയേന്തിനെമെന്നാതു വന്നവസ്സാം

ഹാ! തന്നെയരയ്ക്കണികയല്ലായും, മതിന്റെമൊഴിക്ക
വെച്ചതന്നുമേകിയുമിരിപ്പോരു യോഗിതനെ
വേതണ്ണമാക്കി നാരപാലനെ; യുള്ളിവെച്ച
കൈതനെ കുസ്തിക്കുറിയ ചെള്ളവല്ലോ!

പാലിക്കവാൻ കടമയുള്ളവർ സംഘരിക്കം
ജോലിക്കിറക്കിടക്കില്ലെന്നു പിബുന്ന?
കാലിക്ക വൻപുലി തൊഴുത്തു; പിള്ളതെ പുഞ്ഞ
വേലിക്ക തിനിടണ, മിങ്ങനെന്നയായി കാലം

ആക്കാവമില്ലതിനപാംനിധി; കാൽത്തരിപ്പു-
തീക്കാൻ കലാദ്രിപതി വിസ്ത്രി, മായി മനം;
ഓക്കാവത്തല്ലോ കിടയററിച്ചു മനിക്ക
നേർബാനന്ദക്കമൊരു ശിഷ്ടനിങ്ങനവല്ലോ!

കീഴിൽക്കഴിഞ്ഞതത്രുക്കണക്കിനിധിം മലയ്ക്കു-
മാഴിക്കുമാരാരാമുള്ള മദ്രു വെട്ടി
വീഴിക്കുമെന്ന ബുധരോത്ത് മഹർജ്ജി കൊച്ചു-
കോഴിക്കുലവയ്ക്കായ കുറന്തടിയോങ്കിയല്ലോ!

എകദ്ദിപ്പത്തെക്കിവന്നം പുതുതായ നാക-
ലോകത്തെ രോഷമാടു കെണ്ണിക്കുന്നം ചെമ്പ്പു;
ഹാ! കുസ്തിമത്തു തുച്ഛയുണ്ടിയവക്കുമൊത്താൽ?
ശാകംചുവാനനിവ, നാമുനി രാജരാജൻ!

പാലേകവോന്നീര കുരവും പക്കപ്പുണ്ടു കൊത്തും
ഹാ! ലേഖിയാന; മെരിതീക്കിരയാക്കുവോന്നും
മാലേ സുഗന്ധമങ്ങളിച്ചുമിതാത്മമാകും
മാലേയ, മീ മഹയിലുണ്ടിവ രണ്ടുക്കുമങ്ങും.

എന്നാലുമാള്ളത്തിവന്നാവരണ്ടിൽ വച്ചു—
മൊന്നാമതിഞ്ഞറ ഇണമാണരരീക്കരിപ്പാണ്!
നന്നായ്‌കലാശ, മദ്ധവാ ക്ഷവണ്ഞറ പെത്തതു—
നന്നാം വരുന്നതു വിവേക, മറിഞ്ഞുകുടേ?

ആരായ്‌ഖജഗത്തിൽ മിശിനീരോഴകിത്രുടക്കി;
കോരാൻ തരത്തിലെലാങ് കൊമ്പനമിട്ടക്കരു;
അരാൻംഗസ്സപ്പുചനിതന്നപകീതിദേവി—
യാറാട്ടിനായിനി മരജ്യുളുഷിടട്ട.

ഈമട്ടിമധ്യുറവുജജീവായ കൊള്ളിവാക്കാ—
ബോൾമാറിയയ്ക്കുവിത്തൊം സുമദ്ദുജ്ജിപ്പോലെ
ഭ്രാമത്തിങ്ങനിന്ന പൊഴിയുന്നനായ ഓരമേല്ലാം
സാമർപ്പമററ മനി തണ്ടലു താഴ്ത്തിനിന്ന.

തുജ്ജിക്കഴിഞ്ഞ പട്ടകാംശമോ? കിനാവു
തജ്ജിക്കൊള്ളി, എത്തിക്കരുട്ടെച്ചുമുന്നുംപോനോ?
ഉജ്ജിയ്ക്കുട്ടന്നനായ മദ്ദും വാനെന്നുംഡിഞ്ഞ
തജ്ജിച്ച വിട്ട ഗജമോ മനിവയ്ക്കുപ്പാരോ?

വല്ലാതെ വന നെട്ടവീപ്പുംട കൈതിങ്ങമീ—
യെല്ലാവും മനി പരക്കു മിഴിച്ചുനോക്കി;
ചൊല്ലാവത്തെന്തു? കമ തീന്നുകഴിഞ്ഞ; വെട്ടി—
കൊല്ലാനെള്ളപ്പു; മഴിക്ക നൽകവതാണരിപ്പും.

അംഗ്രൂ! ശപിക്കമിവന്നനു ഹരഞ്ഞരു കൈകകറം
മെങ്ങുംണ്ടുവിനരജീവികരു മണിട്ടനു;
വങ്ങുംതുവാ, നരികിലാനയുയൻ തുവി—
ക്രിഞ്ഞും നിന്ന ക്രിഞ്ഞും വിളിക്കുട്ടിട്ടനു.

കാളിയതാത്തിഹരണാം കമലാധിവർഗ്ഗർ
കാളിയകാനി കല്പം കമനിയകാധം .
കാളിഘസത്വയാൽ കാന്തമൊട്ടപ്പ്, മാടൽ-
കാളാധ നൽകരിയേജുപ്പുപ്പുതും വലിപ്പു.

അരകാഴ്ച കണ്ണെടുവായ! എന്നും ധതനായോ; ചതിച്ചു
ചിൽക്കാത, ലെബറ്റ് കുമ്മേഖന്തിനി'യെന്ന ചൊല്ലി
നിൽക്കാൻ തെങ്ങങ്ങി വടിക്കത്തി നിലത്തിനെന്ന
ധിക്കാരമറ്റ പലതും പ്രലഭിച്ചു ഭാന്നൻ.

“ഈ മനനേയ, മിവനാശിന പാണ്യുദ്ധവിൻ
ആമുഖവത്തിനെയും മെന്നും യശസ്സിനേയും
ഹാ! മതസരിച്ചു എന്നാടിച്ചിൽ കരിഷാക്കിയിപ്പു
നീ, മതകുഡേ? മതി! നിനക്കിനി വിത്രമിക്കാം!!

യോഗപ്പുതകടൽ കടക്കിലുമെന്ന വിട്ടീ—
രാഗം നിശ്ചൽപ്പടി പിരിഞ്ഞകലുന്നതില്ല;
ഹാ! ഗർജ്ജമാം മമതയാന്തിട്ടുമെന്നും നാമ—
മാഗസ്ഥമെന്നും മതി; യെന്തിനഗസ്ത്രനായി?

ഹാ ധിക്കിതെന്തു മറിമായോ? മനസ്സുല്ലി
സാധിച്ചുവെച്ചു മമ ചിത്രശാക്കനേയും
ബോധിച്ചുപോലെ കടക്കാപതമസ്സുകേരി—
ശ്രാവിക്കേയോ, ഇവതിയാണെ രജസ്സുപോലെ?

നീ വത്സ! നിന്നു കരയേണ്ട; വരുന്നതെല്ലാം
ഒഭവം വരുത്തുവതു; ഉർത്തു നിമിത്തമാത്രം;
രാവററമെത്തു, മിച്ചിണാദയമാം, നിനക്ക
രൈവല്ലുമേക്കെമാട്ടവിൽക്കുമലാമണാളുന്നു.”

ഇം മട്ടിലോതി മനി പോകളുവാനയാകി—
മാമന്നവൻ മലയകാമല വിച്ച തീപ്പും,
അമ്പാലത്തിനൊരു ക്രൈസ്തവമാം ലിങ്ക്—
അീമൽക്കണ്ണമാധരമണ്ണത്തു തെള്ളിഞ്ഞു വാണി.

പേര്ത്തിയ്ക്കിരിക്കൊള്ളിവളർത്തിച്ചമാറ മുന്ന
കീത്തിപ്പുട്ടന ശിവരങ്ങൾ വിള്ളഡിച്ചന;
മുത്തിത്രയത്തിനു നിഭാലുഭിനങ്ങൾ പോക്കാൻ
തീത്തിട്ട മുന്ന സുവവാസഗ്രഹങ്ങൾ പോകലു.

ഇവയത്താടിലുരണ്ണിട്ടതിനരജ്ജുക്കക്കാൻ
വെണ്ണപ്പട്ട പാൽക്കടൽ; തലായ്ക്കിയായു് ധരിപ്പാൻ
വൻപത്തുരാഗമരങ്ങാൻ; വളർമ്മത്ര വദ്രാൻ:
സവയത്താരുത്തനിതിലപ്പുറമെന്തുവേണം?

അക്കാമയേനവിനെ വിശ്വാസി വുമാ കരപ്പാൻ
നിക്കാതെ പാൽക്കാതിപെരുത്തിട്ടമാണിതേയർ
ഇക്കാല്യപീഡിയരമണ്ണത്തു പയറിപയോധി
സർക്കാരമേകവത്ര സാമരമേറിട്ടു.

അക്കന്നിലജ്ജനഗിരിശ പിരണ്ണാരോമയ്—
പ്പൂത്തക്കണ്ണത്തുപോലിതചെവിച്ചിരകാണ്ണവീശി
നില്ക്കും കരികവിക്കെയുള്ള വഞ്ചാറുംഡണം
കക്കന്നതിനു കഴിവാന്തിലെത്തു ചിത്രം?

കണ്ണാർക്കരക്ക നടന്നത്തിനു തീത്ത മട്ടി—
ഘണംഘ്രിരിക്കുകമായത്തമപ്പജ്ജവാടി;
പണ്ണായതിന്റെല്ലതി പരാശരസുന വാഴ്ത്തി
രണ്ണാമതാപ്പമെഴുതാൻ പഴതിട്ടില്ല.

ആ രാമണീയക്കനിക്കേതനമായ് വിളങ്ങ—
മാരാമ്പ്രമിയിലണ്ണതവനീറുണ്ടി
പാരാതെ തന്നപിടികളോട്, മട്ടത്രക്കണ്ണ
വാരാക്കാരമ്പതിമവാച്ചിലേക്കെ പാശ്രത.

ഹാ മന്ത്രി ചെററതിലേഴ്ച കളിക്കനീർ കടിച്ച
ദായം കൈച്ചത്രവതിനായ് ത്രസ്തനിയുണ്ടൊഴുക്കം
ആധം—സപക്മ്മധലമാരെ വിച്ചു? —ജീവ—
ഗ്രാഹം കടന്ന കരിയെഴുപ്പിടിക്കുടി കാലിൽ.

